

Černá vdova

Amanda
Quick

MONET

Černá vdova

Amanda Quick

Přeložila:
Sabina Klementová

Amanda Quick: Černá vdova
Vydání první.
Copyright © 2000 by Jayne A. Krentz. Published by arrangement with Bantam Books, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s.,
Široká 22, Praha 1 v roce 2002 jako svou 696. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Wicked Widow vydaného nakladatelstvím Bantam Books, a division of Random House, Inc., New York, v roce 2000.
Český překlad © 2002 Sabina Klementová.
Přebal a vazba © 2002 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2002 Richard Carrasco.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Odpovědná redaktorka Klára Pávková.
Korektorka Zdeňka Grigarová.
Vytiskly a svázaly Tiskárny Vimperk a. s., Boubínská 483, Vimperk.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-474-X.

PRVNÍ PROLOG

Noční můra...

Oheň se s hukotem šířil po zadním schodišti a jeho plameny ozařovaly místnost ďábelským svitem. Zbývalo tak málo času. Zdvihla klíč, který jí vypadl z třesoucích se prstů, a pokusila se jej zasunout do zámku ve dveřích ložnice.

Mrtvý muž ležící v kaluži krve vedle ní se zasmál. Klíč opět zazvonil o podlahu.

DRUHÝ PROLOG

Pomsta...

Artemis Hunt vsunul poslední ze tří ozdobných přívěsků k hodinkám do obálky a odložil ji na stůl k ostatním dvěma. Pak si trojici dopisů nadepsaných mužskými jmény ještě dlouze prohlížel.

Pomsta, kterou plánoval, vyžadovala sice pečlivou přípravu, ale teď bylo konečně vše přichystáno. Nejprve zašle tyto dopisy oněm třem mužům. To by je už mělo naučit strachu a donutit, aby se za temných, mlžných nocí začali ohlížet přes rameno. Teprve pak je zatáhne do složité sítě intrik a finančně je zruinuje.

Bylo by snadné ty tři zabít. Nic jiného si také nezaslouží a on by to se svými výjimečnými schopnostmi hravě dokázal. Dokonce ani riziko přistižení by nebylo příliš velké. Je ostatně mistrem.

Přál si však, aby za své činy pykali. Zbaví je pocitu jistoty a bezpečí plynoucího z jejich privilegovaného společenského postavení a nakonec je připraví i o všechny prostředky, které zneužili ke zničení těch, jimž osud nepřál tak jako jim samotným.

Nebude spěchat. Dá jim dost času, aby si uvědomili, že se z nich staly nuly. Štvanci nucení prchnout z Londýna. A to nejen proto, aby se skryli před věřiteli, ale hlavně aby unikli krutému výsměchu společnosti. Budou vyhoštěni ze svých klubů, a nejenže je připraví o veškeré radosti náležející k výsadám vyšší vrstvy, ale zničí rovněž jakoukoli naději na obnovu jejich postavení výhodným sňatkem.

Nakonec možná začnou věřit na duchy.

Od Catherinina skonu uplynulo pět let a ti zkažení zhýralci, již jsou za její smrt zodpovědní, se po takové době jistě cítí v bezpečí. Na události té noci už pravděpodobně zapomněli.

Dopisy s přívěsky by ale měly otrást jejich přesvědčením, že minulost je pohřbená spolu s mladou ženou, kterou zničili.

Dopřeji jim několik měsíců klidu, pomyslel si Artemis. Dám jim čas, aby zapomněli na ostražitost. Pak budu jednat.

Vstal a přistoupil ke křišťálové karafě stojící na stolku. Nalil si sklenici brandy a mlčky připil na Catherininu památku.

„Brzy,“ slíbil neviditelnému přízraku, který ho stále pronásledoval. „Zklamal jsem tě za tvého života, ale přísahám, teď, když jsi po smrti, tě už nezklamou. Musela jsi dlouho čekat, ale konečně nadešel čas, abych tě pomstil. Je to to jediné, co pro tebe ještě mohu udělat. Až bude po všem, snad oba nalezneme klid.“

Vypil brandy a sklenici postavil zpět na stůl. Chvilí napjatě čekal, ale nestalo se nic.

Jeho nitro bez ustání skličovaly prázdnota a chlad, stejně jako každý den posledních pěti let. Nedoufal, že by se někdy mohl cítit šťastný. Byl přesvědčen, že člověk jako on není něčeho takového schopen. Jeho učení mu ostatně říkalo jasně: radost je pouhý klam, stejně jako jakýkoliv jiný intenzivní cit. Snad tedy vykonáním pomsty dosáhne alespoň uspokojení, možná dokonce i vnitřního míru.

Zatím cítil jen palčivou touhu, aby to vše už bylo za ním.

Začínal mít podezření, že je ztracen.

To, co ony tři dopisy započnou, však dokončit musí. Jinou možnost ostatně ani nemá. Nazývali ho Obchodníkem se sny. Ukáže tedy těm třem floutkům, co zavraždili Catherine, že je v jeho moci přivolat i noční můry.

1

Říkalo se o ní, že když se jí stal manžel nepohodlným, zavraždila ho, a pak zapálila dům, aby zakryla svůj zločin.

Lidé měli za to, že je nejspíš šílená.

Mezi kluby v St. James se nenašel jediný, v jehož sázkové knize by nebylo zmíněno její jméno. Nabízelo se tisíc liber tomu, kdo s Černou vdovou stráví noc a přežije, aby mohl vyprávět, co se dělo.

Povídalo se o ní opravdu ledačo. Artemis Hunt si tedy klepy vyslechl, protože chtěl být informován úplně o všem. Pozorné oči a uši jeho lidí byly nastražené snad po celém Londýně, a tak ho mohla sít špehů zásobovat nepřetržitým proudem drbů, domněnek a útržkovitých poznatků.

Některé z té záplavy informací se zakládaly na pravdě, jiné byly pouze pravděpodobné, další pak jednoznačně lživé. Protřídit je vyžadovalo nemalou námahu i dostatek času a on rozhodně nehodlal plýtvat jedním či druhým na to, aby ověřoval každou zprávu, kterou dostal. Většinu jednoduše ignoroval, neboť se nikterak nedotýkaly jeho soukromých záležitostí.

Doposud neměl důvod jakkoliv se řečmi o Madeline Deveridgeové zabývat. Otázka, zda ona dáma skutečně poslala svého manžela na onen svět, ho nijak zvlášť netrápila. Byl zaměstnán jinými věcmi.

Až do dnešního večera nevěnoval Černé vdově sebemenší pozornost. Avšak nyní, jak se zdálo, se rozhodla ona věnovat svůj zájem jemu. Většina mužů by tím byla patrně znepokojena, ale on si s pobavením uvědomil, že je touto neobvyklou událostí, jež jej vytrhla z dlouhého období poklidu a jednotvárnosti, příjemně vzrušen.

Stál v uličce ponořený do temnoty noci a pozoroval malý, elegantní povoz sotva se rýsující v mlze, jež kolem něj, ozářena světlem kočárových lamp, strašidelně vřela a kolotala. Pohled do nitra kočáru zakrývaly zatažené záclonky. Koně stáli bez jediného hnutí, kočí vypadal jako beztvářá hrouda schoulená na kozlíku.

Artemis si vzpomněl na slova, jež před lety slyšel od mnichů Zahradní svatyně, kteří ho učili starobylé filozofii a bojovému umění vanza. *Život je pestrá hostina příležitostí. Moudrost spočívá v*

poznání, které z nich jsou chutnou lahůdkou a které obsahují smrtící jed.

Slyšel, jak se dveře klubu za jeho zády otevřely a opět zavřely. Nocí se rozlehl hlasitý, opilý smích. Nepřítomně ustoupil do stínu vrhaného vstupním portálem jednoho ze sousedních domů a pozoroval dvojici mužů klopýtavě scházejících ze schodů. Nastoupili do čekající drožky a s křikem se domáhali, aby je kočí zavezl do jednoho z nejhorších hráčských doupat. Lidem jako oni byla největším nepřítelem nuda. Udělali by cokoliv, aby ji zaplašili.

Artemis čekal, dokud se stará herka neodkodrcala ulicí. Pak opět upřel svůj zrak na temný, tajuplný kočár čekající v mlze. Navzdory tajemnému vědění a moudré filozofii mělo učení vanza jednu podstatnou vadu: neskýtalo dostatek prostoru pro obyčejnou lidskou zvědavost.

Nebo, přesněji řečeno, pro jeho zvědavost.

Artemis se rozhodl. Vystoupil ze stínu a kráčel převalující se mlhou přímo ke kočáru Černé vdovy. Jediné, co ho v tu chvíli varovalo, že by v budoucnu mohl svého rozhodnutí litovat, byl chvějivý pocit očekávání v jeho nitru. Uminil si, že jej bude ignorovat.

Když přišel blíž, kočí sebou zavrtěl a napjatě se napřímil.

„Můžu vám nějak pomoci, pane?“ zeptal se zdvořile, ale Artemis zachytil jisté ostří skryté v jeho slovech. Pomyslel si, že tento muž, zahalený do tlustého pláště, s kloboukem naraženým přes uši, slouží nejen jako kočí, ale nejspíš také jako tělesná stráž.

„Jmenuji se Hunt. Artemis Hunt. Mám zde podle všeho schůzku s vaší paní.“

„Tak to jste vy?“ Kočí se neuklidnil. Naopak, zdálo se, že jeho napětí ještě vzrostlo. „Prosím, nastupte si. Už na vás čeká.“

Artemis nad tak ráznými příkazy jen pozvedl obočí, neřekl však nic. Místo toho vztáhl ruku, uchopil kliku a otevřel dveře kočáru.

Ven se vyřinula jantarová záře lampy osvětlující vnitřek kočáru a Artemis spatřil, že na jedné z lavic polstrovaných černým sametem sedí žena. Oděna byla do bohatě řaseného černého pláště skrývajícího vše kromě cípu černých šatů. Její tvář pod černým závojem vypadala jako bledá skvrna. Všiml si, jak je štíhlá. Přesto z ní vyzařovalo značné sebevědomí a svižná elegancie, která mu prozradila, že toto není nezkušená dívka, co právě vyšla ze školních lavic. Možná jsem měl všem těm klepům, co se mi o ní v

posledních letech donesly, věnovat více pozornosti, pomyslel si. Nu, teď už je stejně pozdě.

„Jsem ráda, že jste na můj vzkaz odpověděl tak rychle, pane Hunte. Čas je to, na čem teď záleží nejvíc.“

V jejím hlase zněl chraplavý hrdelní podtón, který v něm zažehl jiskru vášně, ale její slova, byť pronesená s obzvláštní naléhavostí, bohužel nic smyslného neslibovala. Černá vdova ho zjevně nevlákala do svého kočáru s úmyslem svést ho k noci plné divokého, bezuzdného milování. Artemis se posadil a zavřel za sebou dveře. Nebyl si v tu chvíli jist, zda je namístě zklamání, nebo úleva.

„Vaše zpráva mě zastihla právě ve chvíli, kdy jsem měl v ruce karty, s nimiž bych partii bezpochyby vyhrál,“ řekl. „Doufám tedy, že ať už mi chcete říct cokoli, madam, je to natolik důležité, že mi to vynahradí několik set liber, co jsem obětoval, abych se s vámi mohl setkat.“

Strnula. Její prsty v černých rukavičkách z jemné kozinky pevně sevřely velkou černou kabelku, co měla položenu v klíně. „Dovolte mi, abych se představila, pane. Jsem Madeline Reed-Deveridgeová.“

„Vím, kdo jste, paní Deveridgeová. A jelikož vy zjevně víte, kdo jsem já, přeskočme formality a pojďme přímo k věci.“

„Ano, jistě.“ V jejích očích skrytých za závojem zasvitlo cosi jako podráždění. „Má služebná, Nellie, byla ani ne před hodinou unesena. Stalo se to nedaleko západní brány Paláců snů, a jelikož jste majitelem tohoto zábavního parku, očekávám, že poneseš svůj díl odpovědnosti za trestnou činnost spáchanou na vašich pozemcích nebo v jejich bezprostřední blízkosti. Chci, abyste mi pomohl Nellie najít.“

Artemis měl pocit, jako by ho ponořili do ledové vody. *Věděla o jeho spojení s Paláci snů.* Jak je to možné? Když obdržel její vzkaz, zvážil a zavrhl dobře půl tuctu důvodů, jež se mohly za tímto podivným dostaveníčkem skrývat, ale něco takového by ho nenapadlo ani v tom nejprapodivnějším snu. Jak jen se mohla dozvědět, že je majitelem zábavního parku?

Rizika odhalení si byl vědom od samého počátku. Měl však za to, že závoj taktiky klamu ho skrývá natolik bezpečně, aby nikdo, s výjimkou jiného mistra vanzy, nedokázal zjistit pravdu. A on neviděl důvod, proč by ho měl jiný mistr hledat.

„Pane Hunte?“ otázala se Madeline ostře. „Slyšel jste, co jsem říkala?“

„Každé vaše slovo, paní Deveridgeová.“ Aby skryl svůj hněv, úmyslně vložil do hlasu nádech lhostejnosti, jaký by se dal očekávat od gentlemana sužovaného vleklou nudou. „Musím však přiznat, že to celé nechápu. Jste na špatné adrese. Pokud byla vaše služka skutečně unesena, bylo by nejlepší, aby kočí zamířil přímo k Bow Street. Tam bezpochyby najdete detektiva ochotného zahájit pátrání. Tady v St. James dáváme přednost jiným, méně namáhavým kratochvílím.“

„Nezkoušejte používat ty své vanziánské triky, pane. To, že jste mistr, na mě nedělá nejmenší dojem. Jako majitel Paláců snů jste povinen zajistit bezpečí těm, kdo váš podnik navštěvují. Chci, abyste začal okamžitě jednat a pomohl mi Nellie najít.“

Věděla, že je vanzián. To bylo ještě znepokojivější než její informace o jeho vlastnickém vztahu k Palácům.

Mrazivý pocit v žaludku se mu začal šířit do celého těla. V jediném jasnozřivém záblesku pochopil, že se veškeré jeho pečlivě vykonstruované plány mění v trosky. Té výjimečné ženě se podařilo shromáždit opravdu pozoruhodné množství informací!

Usmál se, aby zakryl svůj vztek a úžas. „Zvědavost mi nedá, abych se vás neoptal, co vás vede k tak kurióznímu názoru, že mám cokoliv společného s Paláci snů nebo s Vanziánskou společností.“

„Na tom sotva záleží, pane.“

„Mýlíte se, paní Deveridgeová,“ řekl velmi tiše. „Záleží na tom.“ Něco v jeho hlase na ni zřejmě udělalo dojem. Poprvé od chvíle, co vstoupil do kočáru, zaváhala. Bylo načase, pomyslel si pochmurně.

Když konečně odpověděla, byla překvapivě chladná. „Jak vím, jste nejen členem Vanziánské společnosti, ale také mistrem, pane. Jakmile jsem to o vás zjistila, věděla jsem, že nesmím dát na první dojem. Ti, kdo jsou cvičeni ve filozofii vanzy, jsou zřídka kdy takoví, jakými se zdají být. Milují iluzi a tíhnou k výstřednostem.“

Bylo to tisíckrát horší, než se původně obával. „Chápu. Mohu se zeptat, kdo vás informoval?“

„Nikdo, pane. Alespoň ne tak, jak si myslíte. Přišla jsem na to vlastními silami.“

Ani náhodou, pomyslel si. „Prosím o vysvětlení, madam.“

„Na něco takového opravdu není čas, pane. Nellie hrozí strašlivé nebezpečí. Trvám na tom, abyste mi ji pomohl nalézt.“

„Proč bych se měl namáhat s pátráním po vaší uprchlé služce, paní Deveridgeová? Jsem si jist, že beztak snadno najdete novou.“

„Nellie neutekla. Říkám vám, byla unesena. Její přítelkyně Alice všechno viděla.“

„Alice?“

„Společně se dnes odpoledne vydaly navštívit nejnovější atrakci vašeho parku. Když potom vyšly západní branou ven, vrhli se na Nellie dva muži, odvěkli ji do kočáru a zmizeli dřív, než si kdokoliv stačil všimnout, co se děje.“

„Dle mého názoru je mnohem pravděpodobnější, že vaše Nellie utekla s nějakým mladým mužem,“ prohlásil Artemis neomaleně. „A její přítelkyně jí tu historku s únosem dosvědčila, aby se k vám Nellie, pokud by si to nakonec rozmyslela, mohla vrátit.“

„Nesmysl. Nellie byla surově odvečena za bílého dne.“

Artemis si až nyní vzpomněl na klepy označující Černou vdovu za šílenou. „Proč by někdo unášel vaši služku?“ Za daných okolností zněla tato otázka docela rozumně.

„Obávám se, že byla unesena zločinci, kteří prodávají nevinné mladé ženy do nevěstinců.“ Madeline uchopila svůj černý slunečník. „Dost vysvětlování. Nesmíme už ztratit ani vteřinu.“

Teď do mě začne šfouchat hrotem, aby mě donutila k nějakému činu, pomyslel si Artemis. K jeho úlevě však mladá žena uchopila slunečník za rukojeť a špičkou rychle zaťukala do střechy kočáru. Kočí podle všeho pozorně naslouchal, neboť vůz se dal vzápětí do pohybu.

„Co to, k čertu, děláte?“ ozval se Artemis. „Nenapadá vás, že bych mohl něco namítat? Vždyť právě teď unášíte vy mě!“

„Vaše námitky mne nijak zvlášť nezajímají.“ Madeline se opět pohodlně usadila a její oči za černým závojem se třpytily. „Musíme nalézt Nellie, na ničem jiném v tuto chvíli nezáleží. Omluvit se vám mohu později, budete-li si to přát.“

„Už se nemohu dočkat. Kam jedeme?“

„Zpátky na místo únosu, pane. K západní bráně vašeho podniku.“

Artemis přimhouřil oči. Nemluvila jako člověk zbavený rozumu. „Smím se zeptat, co bych měl podle vás konkrétně udělat, paní Deveridgeová?“

„Jste majitelem Paláců snů. A jste vanzián. Domnívám se tedy, že máte styky na místech, která mně jsou nepřístupná.“

Dlouze si ji mlčky prohlížel. „Chcete snad naznačit, že jsem ve spojení s podsvětím, madam?“

„Nikdy bych si nedovolila odhadovat rozsah, natož povahu vašich kontaktů.“

Výsměch znějící v jejím hlase byl znepokojivý, zvláště když vzal v úvahu, jak přesné informace měla o jeho přísně tajných obchodních záležitostech. Jedna věc však byla jistá: v tuto chvíli nemohl jen tak vystoupit z kočáru. Věděla o jeho vlastnickém vztahu k Palácům snů, což samo o sobě stačilo, aby se jeho pečlivě zosnované plány obrátily v prach.

Ted' už ho nepoháněla zvědavost ani dychtivé očekávání. Musel nejen vypátrat, kolik toho Madeline ví, ale také jak se jí podařilo všechna ta pečlivě utajovaná fakta zjistit.

Usadil se tedy do rohu lavice polstrované černým sametem a pozoroval její tvář zahalenou závojem.

„Dobrá, paní Deveridgeová,“ řekl. „Udělám vše, co budu moci, abych vaši služku našel. Nesmíte mi však mít za zlé, pokud vyjde najevo, že Nellie si nepřeje být nalezena.“

Vztáhla ruku, nadzvedla cíp záclonky a vyhlédla ven do mlzné noci. „Ujišťuji vás, Nellie na záchranu zoufale čeká.“

Ladná ruka v elegantní rukavičce upoutala Artemisovu pozornost. Nemohl odtrhnout oči od křehké křivky jejího zápěstí. Zachytil slabou, mučivě vzrušující vůni květů, které si zřejmě přidávala do koupele. Jen s námahou obrátil svou mysl zpět k oněm mnohem naléhavějším věcem.

„Rád bych vás upozornil, madam, že až s touto záležitostí skončíme, bez ohledu na výsledek našeho snažení budu požadovat odpovědi na určité otázky.“

Prudce otočila hlavu a pohlédla na něj. „Odpovědi? Jaké odpovědi?“

„Rád bych, abychom si rozuměli, paní Deveridgeová. Jsem ohromen přesností a úplností vašich informací. Musíte mít výjimečně dobré zdroje. Bojím se však, že o mně a o mých záležitostech toho víte až příliš mnoho.“

Byl to zoufalý tah, ale vyplatil se jí. Ocitla se tváří v tvář bájnému Obchodníkovi se sny, tajemnému majiteli nejexotičtějšího londýnského zábavního parku. Madeline si byla vědoma, jak riskantní je dát mu najevo, kolik toho o něm ví. Má důvod být znepokojen, pomyslela si. Pohyboval se v nejvyšších kruzích společnosti. Jeho jméno figurovalo na zvacích listinách všech

významných lidí v Londýně a byl i členem nejexkluzivnějších klubů. Nic z toho by jej však nezachránilo, pokud by se smetánka dozvěděla, že do jejích uzavřených řad pronikl gentleman, který se věnuje tak skandálnímu obchodu. Byl by společensky znemožněn.

Artemis Hunt si počínal velmi obratně, to musela Madeline připustit. Hrál svou roli způsobem, za jaký by se nemusel stydět ani proslulý Edmund Kean. Úspěšně se mu podařilo zatajit, že on a Obchodník se sny jsou jedna a táž osoba. Nikoho by ani nenapadlo pátrat po zdroji jeho bohatství. Vždyť byl gentleman. Gentlemani o takových věcech ze zásady nemluvili, ovšem jen do chvíle, než se někdo z nich ocitl na mizině. Dotyčný se pak okamžitě stal terčem výsměchu i jedovatých pomluv a ne jeden muž si raději přiložil pistoli ke spánku, než aby čelil následkům, jež s sebou finanční krach přinášel.

Způsob, jakým dnes v noci Hunta přiměla, aby jí pomohl, by se tedy dal stěží nazvat jinak než vydíráním. Neměla však na vybranou a věděla, že bude muset bezpochyby zaplatit. Artemis Hunt byl mistr vanzy, jeden z nejvzdělanějších gentlemanů, jací kdy toto tajné umění studovali. Mužům jako on obvykle velmi záleželo na tom, aby si zachovali svá tajemství.

Hunt se pečlivě snažil skrýt svou vanziánskou minulost, což bylo samo o sobě zlověstné znamení. Členství ve Vanziánské společnosti by, na rozdíl od vlastnického vztahu k Palácům snů, jeho pověsti nijak neuškodilo. Učení vanza se ostatně věnovali pouze gentlemani. Přesto se rozhodl zahalit tuto skutečnost pláštěm tajemství, a to nevěštilo nic dobrého.

Z vlastní zkušenosti věděla, že většina vanziánů jsou neškodní šašci. Zbytek by se pak dal bez váhání označit za výstředníky. Našlo se však mezi nimi také pár skutečných bláznů, z nichž někteří byli velmi nebezpeční. Artemis Hunt, jak se začínala obávat, mohl docela dobře spadat do té poslední kategorie. Po dnešní noci bude možná muset čelit celé kupě nových problémů.

Jako by jich už teď neměla víc než dost. Na druhou stranu, alespoň se budu mít čím zabývat za bezesných nocí, pomyslela si pochmurně.

Tělem jí proběhlo zachvění. Najednou si ostře uvědomila, s jakou samozřejmostí zabral Hunt podstatnou část vnitřního prostoru malé kočárové kabiny. Nebyl sice tak urostlý jako její kočí Latimer, měl však pozoruhodně široká ramena a v jeho pohybech byla jakási

vláčná dravčí elegance, která jitřila její smysly způsobem, pro jaký nenalézala vysvětlení. Oči, z nichž zářila ostražitost a důvtip, tento znepokojivý dojem jen podtrhovaly.

Uvědomila si, že navzdory tomu všemu, co o něm věděla, je jím zcela fascinována.

Přitáhla si plášť těsněji k tělu. *Nebud' blázen*, pomyslela si. Zaplést se s dalším vanziánem bylo to poslední, co teď měla zapotřebí.

Zašla však již příliš daleko na to, aby mohla měnit svá rozhodnutí. Musela pokračovat podle připraveného plánu. Byl to smělý tah, ale mohl na něm záviset Nelliin život.

Její nepokojné myšlenky náhle zaplašilo rachocení, s nímž vůz zastavil. Artemis se natáhl a zhasil lampu osvětlující vnitřek kabiny. Pak uchopil záclonku, odhrnul ji stranou a vyhlédl do noci. Pozorovala ho, proti své vůli uchváčena potlačovanou energií vyzářující z jeho pohybů.

„Nuže, madam, dorazili jsme k západní bráně. Jak vidíte, i v tuto pozdní hodinu je zde poměrně živo. Nevěřím, že by mladá dívka mohla být odvečena do kočáru před zraky tolika lidí. Leda by byla s únosem svolná.“

Madeline se naklonila kupředu, aby se podívala sama. Místo bylo ozářeno jasně desítek barevných svítlen. Díky nízké ceně vstupenky si mohli návštěvu Paláců snů dopřát lidé ze všech vrstev společnosti. Byli zde gentlemani doprovázející dámy, venkovská šlechta, obchodníci, učni, děvečky, sluhové, dandyové, armádní důstojníci, povaleči i pobudové – všichni společně procházeli jasně osvětlenou branou.

Hunt má pravdu, pomyslela si. V okolí se pohybovala spousta lidí i povozů. Zdálo se nemožné, aby mohla být mladá žena někam násilím odvečena, aniž si toho kdokoliv všiml.

„Únos se nestal přímo před vstupem,“ řekla Madeline. „Alice mi pověděla, že se ti zločinci objevili ve chvíli, kdy ona a Nellie stály nedaleko ústí sousední ulice a čekaly na kočár, který jsem pro ně poslala.“ Chvíli si zkoumavě prohlížela temný vstup do úzké uličky. „Musela mít na mysli támhleto nároží, kde právě postávají ti mladí chlapi.“

„Hmm.“

Jeho skepse byla zjevná. Madeline na něj znepokojeně pohlédla. Pokud by odmítl vzít celou záležitost vážně, ustrnuli by na mrtvém bodě. Přitom, jak věděla, čas rychle ubíhal. „Pane, musíme si

pospíšet. Pokud nebudeme jednat rychle, Nellie zmizí ve slumech a pak už nebude možné ji nalézt.“

Artemis nechal záclonu opět spadnout přes okno. Jeho ruka sevřela kliku u dveří. „Zůstaňte tady. Za několik minut jsem zpátky.“

Rychle se naklonila kupředu. „Kam jdete?“

„Uklidněte se, paní Deveridgeová. Nemám v úmyslu pátrání zanechat. Vráťím se, jen potřebuji získat pár informací.“

Zlehka vyskočil z kočáru, a dřív než se mohla začít dál vyptávat, zavřel dveře. Podrážděná a zděšená rázností, s jakou se odhodlal k činu, vyhlédla z okna a sledovala, jak kráčí k ústí temné uličky.

Viděla, jak si několika zručnými pohyby posunul plášť. Výsledek byl ohromující. Během několika kroků dokázal zcela změnit svůj vzhled.

Ačkoliv nyní již nevypadal jako gentleman, co právě vyšel ze svého klubu, stále krácel s plavnou sebejistotou. Tolik se podobala způsobu, jakým se pohyboval Renwick, až jí tělem proběhlo zachvění. Už navždy bude spojovat tuto plavnou, dravčí chuť se zkušenými adepty bojového umění vanza. Opět ji napadlo, zda neudělala závažnou chybu.

Přestaň, plísnila se. Věděla jsi, co děláš, když jsi mu poslala vzkaz do klubu. Chtěla jsi ho přesvědčit, aby ti pomohl, a taky se ti to povedlo.

Naštěstí se Hunt po fyzické stránce nepodobal jejímu zesnulému manželu ani v nejmenším. Z nějakého důvodu jí tato skutečnost dodávala sebedůvěru. S modrýma očima, světlými vlasy a romanticky krásnými rysy byl Renwick živoucí výzvou zlatovlasým andělům z pláten malířských mistrů.

Hunt by naopak mohl stát modelem pro zpodobnění samotného d'ábla, a to nejen díky svým tmavým, skoro černým vlasům, zeleným očím a ostře řezané, asketické tváři vzbuzující dojem, že se za ní skrývají temné hlubiny neproniknutelné duše. Byl to především jeho chladný, vědoucí pohled, který naháněl husí kůži a dával tušit, že tento muž došel až na práh samotného pekla. Na rozdíl od Renwicka, schopného okouzlit každého, kdo se ocitl v jeho blízkosti, Hunt působil dojmem nebezpečného muže, jímž podle všeho také byl.

Zatímco se za ním dívala, zmizel ve vlnách stínů dorážejících na ostrov jasného světa.

Latimer sestoupil z kozlíku a vzápětí se jeho tvář, zvrásněná obavami, objevila v okně.

„Mně se to nelíbí, madam,“ řekl. „Raději jsme měli jet na Bow Street a najmout tam detektiva.“

„Možná máte pravdu, ale nyní je již příliš pozdě. Mohu jen doufat –“ Zmlkla, protože se vedle Latimera nečekaně vynořil Hunt. „Ach, tady jste, pane. Už jsme si začínali dělat starosti.“

„Toto je Malý John.“ Artemis ukázal na hubeného, zanedbaného chlapce, kterému nemohlo být víc než deset jedenáct let. „Pojede s námi.“

Madeline se na Malého Johna zamračila. „Je dost pozdě. Neměl byste už být v posteli, mladý muži?“

Malý John vztyčil hlavu v nezaměnitelném gestu hluboce uražené pýchy a zkušeně si odplivl na chodník. „Takovou práci se já nezabývám, madam. Já dělám do poctivýho obchodu, tak je to.“

Madeline na něj udiveně pohlédla. „Prosím? A co prodáváš?“

„Informace,“ zazubil se Malý John vesele. „Jsem jedním ze Zacharyho špehů.“

„Kdo je Zachary?“

„Zachary pracuje pro mě,“ prohlásil Artemis a rázně tak uťal další, s největší pravděpodobností složité vysvětlování. „Malý John, dovol mi, abych tě představil paní Deveridgeové.“

Malý John se zešířoka usmál, strhl čapku a vysekl Madeline překvapivě elegantní poklonu. „K vašim službám, madam.“

Madeline odpověděla úklonem hlavy. „Těší mě, Malý John. Doufám, že nám pomůžeš.“

„Udělám, co budu moct, madam.“

„To stačilo, nesmíme už ztratit ani vteřinu.“ Artemis uchopil klikku kočárových dveří a obrátil se k Latimerovi. „Pospěšte si, Malý John vám ukáže cestu. Jedeme do jedné hospody v Blister Lane. U žlutookého psa. Znáte to tam?“

„Neznám tu hospodu, pane, ale vím, kde je Blister Lane.“ Latimerova tvář potemněla. „Tak tam ti zločinci odvěkli mou Nellie?“

„Malý John to aspoň tvrdí. Pojede s vámi na kozlíku.“ Artemis otevřel dvířka a nastoupil do kočáru. „Jedeme.“

Latimer vyskočil zpátky na kozlík a Malý John se vyškrábal za ním. Kočár se dal do pohybu ještě dřív, než za sebou Artemis stihl zavřít.

„Jak se zdá, tomu muži hodně záleží na tom, abychom Nellie našli,“ podotkl, když se usadil na své místo.

„Latimer a Nellie jsou snoubenci,“ vysvětlila Madeline. „Chtěli se brzy vzít,“ dodala a v duchu se pokoušela něco vyčíst z jeho tváře. „Jak jste vlastně tak rychle zjistil, kam Nellie odvezli?“

„Malý John celou událost viděl.“

Užasle na něj pohlédla. „Pro všechno na světě – pokud byl svědkem zločinu, proč to neohlásil?“

„Jak vám řekl, je obchodník. Nemůže si dovolit mrhat svým zbožím. Čekal na Zacharyho, až udělá své obvyklé kolečko, aby sebral informace, které by se pak druhý den ráno dostaly k mým uším. Místo něj jsem se dnes objevil já, a tak prodal své zboží mně. Věděl, že já Zacharyho o jeho obvyklou odměnu neošidím.“

„Dobrý bože, pane, opravdu zaměstnáváte celou síť informátorů, jako je Malý John?“

Pokrčil rameny. „Platím jim daleko líp než překupníci, kterým dřív prodávali ukradené hodinky a svícný. Kromě toho, Zachary a jeho chlapi vědí, že na rozdíl od jejich původní profese jim při obchodech se mnou nehrozí vězení.“

„Nechápu. Co může banda mladých darebáků zjistit na ulici? Nanejvýš nevěrohodné zprávy a klepy. Proč byste měl platit za něco takového?“

„Divila byste se, co všechno je takto možné vyzvědět.“

Sotva slyšitelně si odfrkla. „Nepochybují, že může jít o docela cenné informace. Proč by ale měly zajímat gentlemana, jako jste vy?“

Neodpověděl. Jen se na ni díval a z očí mu svítila jízlivost, jak se stáhl do sebe, do nějakého temného kouta své mysli.

Co jiného jsi čekala? blesklo jí hlavou. Mohla vědět, že má co do činění s tvrdohlavým výstředníkem.

Odkašlala si. „Bez urážky, pane. Jen mi to všechno připadá poněkud, ehm, neobvyklé.“

„Tak tajemné, složité a nepochopitelné, chcete říct?“ Artemisův hlas zněl až příliš zdvořile. „Tak... vanziánské?“

Nejvyšší čas změnit téma, pomyslela si Madeline. „Kde je dnes ten váš Zachary?“

„Je to mladý muž a má zájmy příslušející jeho věku,“ odpověděl Artemis suše. „Dáma jeho srdce pracuje v kloboučnictví a v tuto dobu mívá volno. Zachary se jí nyní bezpochyby dvoří. Bude ho mrzet, až se dozví, jakou propásl příležitost.“

„Nu, alespoň víme, co se stalo. Říkala jsem vám, že Nellie s nikým neutekla.“

„Ano, říkala. Vždycky tak hbitě pospícháte připomenout svá slova, když se ukáže, že jste měla v něčem pravdu?“

„Není čas chodit kolem horké kaše. Je ohroženo bezpečí nevinné mladé dívky.“ Madeline se najednou zamračila. „Jak mohl Malý John vědět, kam Nellie odvezli?“

„Běžel za kočárem. Prý to nebylo nijak těžké, protože kvůli mlze musel jet vůz pomalu.“ Artemis se neradostně usmál. „Malý John je bystrý chlapec. Zpráva o mladé ženě unesené přímo z ulice nedaleko brány mého zábavního parku je sousto, za které jsem ochoten dobře zaplatit, a on to moc dobře ví.“

„Mohlo mě napadnout, že se budete zajímat o kriminální činnost páchanou v okolí místa vašeho podnikání. Ostatně, jako majitel Paláců snů máte jistou odpovědnost.“

„Přesně tak.“ Artemis jako by se do sebe stáhl ještě hlouběji. „Nemohu připustit, aby se v sousedství mého majetku děly podobné věci. Nesvědčí to obchodu.“

2

Tlusté okenní tabulky hostince U žlutookého psa žhnuly pekelnou září a plameny v krbu vrhaly hrozivé stíny, jež se potácely a svíjely jako houf opilých duchů.

Ti, kdo sedí uvnitř, sice bezpochyby opilí jsou, ale do neškodných fantomů mají dost daleko, pomyslel si Artemis. Většina z oněch mužů byla nejspíš i ozbrojena. Žlutooký pes totiž sloužil jako útočiště nejhorší spodiny ze slumů.

Madeline napjatě sledovala scénu z okna kočáru. „Naštěstí jsem si s sebou vzala zbraň.“

Málem zasténal nahlas, ale ovládl se. Byl v její společnosti sotva hodinu, ale už ji znal dost dobře, aby ho toto prohlášení nepřekvapilo.

„Tak ji pěkně nechte ve své kabelce,“ prohlásil rozhodně. „Nechci, aby došlo na pistole, pokud to bude jen trochu možné. Zůstává po nich nepěkná spoušť.“

„Toho jsem si dobře vědoma,“ odpověděla.

Při těch slovech si Artemis vzpomněl na zvěsti ohledně skonu jejího manžela. „Ano, dovedu si představit.“

„Nícméně,“ pokračovala Madeline, „únos mladé dívky je hanebný zločin, pane. Bojím se, že nebude možné jednat s pachateli v rukavičkách.“

Muž zaťal zuby. „Pokud je vaše Nellie tam uvnitř, měl bych být schopen dostat ji ven, aniž bych musel použít pistoli.“

Madeline se stále tvářila pochybovačně. „Nemyslím, že by to bylo možné, pane Hunte. Jak se zdá, hosté Žlutookého psa jsou drsní chlápíci.“

„O důvod víc, abychom nedělali hluk, který by bezpochyby přilákal jejich pozornost.“ Probodl ji výhružným pohledem. „Můj plán vyjde, pokud ovšem uposlechnete mých instrukcí, madam.“

„Souhlasila jsem, že se vašemu návrhu podřídím, a to také udělám.“ Na vteřinu se odmlčela. „Pokud se ovšem něco nezvrtne.“

Musím se spokojit i s takto nejistým příslibem, pomyslel si. Černá vdova byla podle všeho zvyklá rozkazy vydávat, ne je přijímat. „Dobře, jdeme na to. Pochopila jste svou úlohu?“

„Nedělejte si starosti, pane. Malý John a já počkáme s kočárem v ústí té uličky.“

„Postarejte se o to. Byl bych poněkud rozladěn, kdybych se s Nellie dostal ven zadním vchodem a neměl po ruce žádný dopravní prostředek, který by mi umožnil urychleně opustit tyto končiny.“ Artemis odhodil svůj klobouk na sedadlo a vystoupil z vozu.

Latimer, jenž měl Hunta doprovázet, předal otěže Malému Johnovi a seskočil na dlažbu. Když stál na zemi, zdál se být ještě větší, než když se krčil na kozlíku. Jeho široká ramena z větší části zastínila zář kočárové lampy.

Artemis si vzpomněl na svůj první dojem, jaký na něj vozka udělal. *Spíše osobní strážce než kočí.*

„Pistoli jsem vzal s sebou, pane,“ ujistil Latimer Hunta.

„Chodíte vždycky po zuby ozbrojení, vy a vaše madam?“

Kočího ta otázka zjevně zaskočila. „Jo, pane.“

„A to mě má za výstředního. *Ona mě.*“ Artemis potřásl hlavou.

„Zapomeňte na to. Jste připraven?“

„Jo, pane.“ Latimer zamračeně pohlédl do oken hostince.

„Přísahám bohu, že pokud ublížili mojí Nellie, zaplatí mi do jednoho.“

„Pochybuji, že na to měli dostatek času,“ podotkl Artemis a vydal se napříč ulicí. „Možná to bude znít bezohledně, ale pokud ji ti darebáci unesli s úmyslem prodat do nevěstince, dali si dobrý pozor, aby neudělali nic, co by mohlo, ehm, snížit její cenu na jistém trhu, pokud mi rozumíte.“

Latimer ztuhl hrůzou a hněvem. „Chápu, pane. Slyšel jsem, že prodávají děvčata v aukcích, stejně jako se u Tattersalla prodávají koně. Chuděry připadnou tomu, kdo nabídne nejvíc.“

„Nebojte se, dostaneme se k ní včas,“ řekl Artemis tiše.

Latimer otočil hlavu. Jeho tvář vypadala ve žlutém světle proudícím skrz okna hostince jako bezútěšná maska. „Chci, abyste věděl, pane, že pokud se nám dnes v noci podaří odsud Nellie dostat, budu až do konce života vašim dlužníkem.“

Ten ubožák ji miluje, pomyslel si Artemis. Neschopen najít slova útěchy, pouze krátce stiskl Latimerovo rameno. „Nezapomeňte,“ řekl. „Dejte mi patnáct minut, ne víc, a pak tady ztrote povyk,“ dodal ještě a poté se ztratil v temnotě.

„Rozumím, pane.“ Latimer přistoupil ke dveřím, otevřel je a zmizel uvnitř.

Artemis krácel uličkou, která vedla do zadního traktu hostince. Už po třech krocích byl obklopen odporným zápachem. Úzký průchod totiž sloužil jako smetiště, a navíc si sem podle všeho chodili ulevovat místní hosté. Až tu dnešní záležitost skončím, budou moje boty rozhodně potřebovat důkladně vyčistit, pomyslel si. Došel na konec uličky, zahnul za roh a zjistil, že se nachází v místě, kde kdysi bývala zahrada. Dveře do kuchyně byly nyní otevřené, aby dovnitř mohl proudit noční vzduch. V okně o patro výš se svítilo.

Artemis si vyhrnul límec pláště, tak aby skryl svůj profil, a vykročil ke vchodu. Byl přesvědčen, že pokud by si ho někdo všiml, považoval by ho nejspíš za opilého hejska, co v touze po zábavě nebo dobrodružství zabloudil do slumů.

Našel zadní schodiště a hbitě vyběhl do prvního patra. Snad ještě na podestě zaslechl tlumené hlasy dvou hádajících se mužů, které vycházely zpoza jedné dveří ústících do zšeřelé chodby.

„Je to fajnová holka, říkám ti. Od té bordelmamá, co má svůj podnik v Rose Lane, za ni můžu dostat dvakrát tolik.“

„Slíbil jsem to, sakra. Nemůžu jen tak vycouvat. Co moje reputace, ha?“

„Tudle je obchod, ty zatracenej blbče, ne nějakej fajnověj sport, kde platěj pravidla a podobný hovadiny. Jde o to, abychom dostali prachy a já ti povídám, pokud ji prodáme do Rose Lane, shrábnem daleko víc –“

Hádku však přerušil rozruch v přízemí, odkud se náhle začalo rozléhat volání a zděšené výkřiky. Hlas největšího křiklouna Artemis okamžitě poznal. Byl to Latimer.

„Hoří! V kuchyni hoří! Zachraň se, kdo můžeš! Celý to tu blafne jako fakule!“

Následovalo hromové dunění. To bude dupot nohou obutých do těžkých bot, jak se všichni najednou derou k východu, domyslel si Artemis. Pak uslyšel náraz nějakého velkého těžkého předmětu, pravděpodobně zvrženého stolu.

Na nic už nečekal a zkusil kliku nejbližších dveří. Šla stisknout lehce, a tak je pootevřel a chvíli vyčkával. Jeho smysly mu napověděly, že je místnost prázdná. Vstoupil dovnitř, ale mezi hranou dveří a veřejemi nechal malou skulinu.

„Zvoňte na poplach!“ Latimerův hlas přešel v jekot. „Kouř v kuchyni je už tak hustej, že nevidím ani vlastní nos mezi vočima.“

Druhé dveře v řadě se prudce rozlétly a Artemis ze svého úkrytu sledoval, jak z nich vyšel mohutný širokoplecí muž následovaný hubeným človíčkem s obličejem jako krysa. Světlo lampy hořící v místnosti dopadalo na jejich hrubý oděv i tváře, v nichž se zračil nejistý výraz.

„Co se to, sakra, děje?“ prohodil velikán. Bylo však znát, že jde pouze o řečnickou otázku.

„Slyšels přece.“ Menší z dvojice se neúspěšně pokusil prosmeknout kolem svého druha. „Hoří. Cejtím kouř. Musíme odsud pryč.“

„A ta holka? Je to celej majlant, škoda ji tu nechat.“

„Můj život je mi milejší.“ Drobný muž se konečně prodral do chodby a okamžitě zamířil k přednímu schodišti. „Pokud se s ní chceš tahat, klidně můžeš.“

Jeho druh zaváhal. Otočil se a pohlédl zpátky do pokoje. Výraz jeho drsné tváře prozrazoval, jaký se v něm odehrává boj. „K čertu s tím.“

Chamtivost však naneštěstí zvítězila, on se prudce obrátil a spěšně zmizel v pokojíku. Když se o chvíli později objevil, přes rameno mu viselo bezvládné tělo.

Artemis vkročil do chodby. „Dovolte, rád vám tuto mladou dámu pomohu zachránit.“

Hromotluk se zamračil. „Táhni mi z cesty.“

„Promiňte.“ Artemis ustoupil stranou, ale když muž proklusal kolem něj, nastavil mu nohu a zároveň ho prudce sekl do citlivého místa mezi krkem a ramený.

Ničema zavyl, protože úder ochromil celou levou polovinu jeho těla, zapotácel se a zakopl přitom o Artemisovu nohu. V marné snaze zabránit pádu natáhl pravou ruku a pustil tak Nellie.

Dřív než přistál na podlaze, Artemis dívku zachytil, sám si ji přehodil přes rameno a rozběhl se k zadnímu východu, kde se na úzkém schodišti vedoucím do přízemí tyčila Latimerova vysoká postava. Stále bylo slyšet dupot a křik lidí snažících se uprchnout dveřmi do ulice.

„Máte ji?“ zeptal se Latimer. Pak si všiml Artemisova břemena. „Nellie! Ona je mrtvá!“

„Jen spí. Pravděpodobně ji omámili laudanem nebo něčím podobným. Pojd'te, člověče, musíme si pospíšet.“

Latimer neodporoval, otočil se a seběhl po schodech jako první. Artemis ho vzápětí hbitě následoval.

Když dorazili do přízemí, spatřili, že kromě nich už dům opustili téměř všichni. Z kuchyně se pořád valil dým.

„Toho petroleje jste do krbu nalil možná až příliš,“ poznamenal Artemis.

„Neřekl jste mi, kolik ho tam mám dát,“ zavrčel Latimer. „Hlavně že se nám plán zdařil.“

Proběhli zahradou a zahrnuli do uličky. Před hostincem bylo stále rušno, panika však pozvolna ustávala. Málo platné, pomyslel si Artemis. Bez šlehajících plamenů není iluze požáru dokonalá. Viděl, jak jeden z mužů, pravděpodobně majitel hostince, váhavě vykročil směrem k domu.

„Pospěšme si,“ nařídil Latimerovi. „Jo, pane.“

Kočár na ně čekal přesně tam, kde čekat měl. Aspoň že ta ženská uposlechla jeho příkazů. Malý John seděl na kozlíku a pevně svíral otěže. Když se Artemis přiblížil, dveře vozu se prudce rozlétly.

„Máte ji!“ vykřikla Madeline. „Díky bohu.“

Natáhla se, aby muži pomohla protáhnout Nellie nepřiliš širokým otvorem. Latimer zatím vyskočil na kozlík.

Artemis Hunt naložil služku do kočáru a chystal se nastoupit za ní, když vtom za sebou uslyšel soptit rozlícený hlas: „Zůstaň, kde stojíš, ty zatracený zlodějskej bastarde, jinak ti provrtám hřbet kulkou.“

Okamžitě ho poznal – byl to ten hubený muž.

„Latimere, dostaň nás odsud,“ zvolal Artemis, hbitě naskočil a přibouchl za sebou dveře.

Pak sáhl po Madeline. Chtěl ji strhnout na podlahu, aby nebyla vidět oknem, ale z nějakého nepochopitelného důvodu se mu vzpírala. Cítil, jak se brání i ve chvíli, kdy kočár s trhnutím vyrazil kupředu. Pozvedla ruku, ve které, jen pár palců od jeho ucha, držela malou pistoli.

„Ne!“ vykřikl. Věděl však, že je pozdě. Pustil ji a dlaně si přitiskl na uši.

Kabinou vyšlehl záblesk výstřelu. Uvnitř těsného prostoru zněl jako rána z děla.

Artemis si uvědomoval, že se kočár řítí kupředu, místo obvyklého rachotu kol a klapotu koňských kopyt však slyšel jen vzdálené šumění. Otevřel oči a spatřil Madeline, jak se nad ním sklání s

úzkostným výrazem ve tváři. Její rty se pohybovaly, ale neslyšel, co mu říká.

Uchopila ho za rameno a zatřásla s ním. Její ústa se opět otevřela a zavřela. Pochopil, že se ho ptá, zda je v pořádku.

„Ne,“ řekl. V uších mu začalo zvonit. Nebyl si jist, jak hlasitě mluví. Nejspíš křičel, aspoň měl ten pocit. „Ne, nejsem v pořádku. Zatraceně, madam, můžu jen doufat, že jsem kvůli vám neohluchl nadobro.“

3

Pára valící se z otevřených dveří komory voněla vinným octem, heřmánkem a bezovým květem. Madeline se zastavila a nahlédla za roh do malé místnůstky.

Komora se sbírkou flakonů, hmoždířů, třecích misek a bohatou zásobou sušených bylin a květin jí vždycky připomínala laboratoř. Její tetu, zahalenou do velké zástěry a snaživě skloněnou nad nějakou bublající křivulí, si pak nezasvěcený mohl snadno splést s nějakým podivínským alchymistou. „Teto Bernice?“

„Moment, drahoušku. Mám právě práci.“

Madeline netrpělivě postávala mezi dveřmi. „Nerada tě ruším, ale chtěla bych znát tvůj názor na jistou velmi důležitou věc.“

„Samozřejmě. Jen mi dej pár minut. Účinnost této tresti zcela závisí na době, po jakou jsou byliny ponořeny do octa.“

Madeline založila ruce na prsou a ramenem se opřela o rám dveří. Nemělo smysl, aby tetu popoháněla ve chvíli, kdy připravovala jeden ze svých lektvarů. Byla přesvědčena, že díky ní má jejich dům největší zásobu uklidňujících čajů, posilujících extraktů a léčivých masťů v Londýně.

Bernice své nálevy a extrakty vášnivě milovala. Tvrdila o sobě, že má precitlivělé nervy, a neustále experimentovala s léčivy, jež jí měla pomoci zlepšit její zdravotní stav. Navíc ochotně diagnostikovala podobné problémy i u jiných a obětavě jim připravovala prostředky odpovídající jejich temperamentu.

Trávila celé hodiny zkoumáním starobylých receptů na nejrůznější odvary a výluhy určené k léčení nervových chorob a důvěrně znala všechny lékárny v Londýně, zvláště pak ty, co nabízely vzácné vanzagarské byliny.

Madeline by měla pro jejího koníčka mnohem méně pochopení, kdyby nebylo dvou skutečností. Za prvé, tetiny lektvary se často ukázaly jako překvapivě účinné, například bylinný čaj, který ráno podala Nellie, téměř zázračně utišil dívčino rozrušení, druhým důvodem bylo, že Madeline lépe než kdo jiný chápala, jak důležité je mít nějakou činnost, k níž se člověk může uchýlit. To, co se téměř před rokem odehrálo oné temné noci, by oťráslo každým, a ani

znepokojivé události posledních dnů nikomu v domě na klidu nepřidaly.

Bernice, nyní čtyřicetiletá, byla pohledná veselá atraktivní žena bystré mysli. Přestože se před lety ve společnosti těšila velké oblibě, vzdala se všeho pozlátka zábav, aby se mohla starat o malou dcerku svého bratra, poté co jeho žena, Elizabeth Reedová, zemřela.

„Hotovo.“ Bernice stáhla baňku z plamene a přes síto scedila obsah do široké nádoby. „Teď to musí hodinu chladnout.“

Otřela si ruce do zástěry a otočila se k Madeline. „O čem jsi se mnou chtěla mluvit, má drahá?“

„Obávám se, že pan Hunt hodlá dostát svému slibu a přijde nás dnes odpoledne navštívit,“ pronesla Madeline zvolna.

Bernice jen povytáhla obočí. „Nemá v úmyslu navštívit *nás*, ale *tebe*, drahoušku.“

„Nu, abych pravdu řekla, poté co nás včera v bezpečí dopravil domů, řekl mi zcela bez obalu, že chce znát odpovědi na několik otázek.“

„Otázek?“

Madeline si povzdychla. „Ohledně toho, jak se mi o něm a jeho obchodních záležitostech podařilo zjistit tolik podrobných informací.“

„Jak jinak, má milá. To mu jen těžko můžeš mít za zlé. Dal si takovou práci, aby zatajil určité stránky svého soukromého života. A pak se z ničeho nic objeví žena, která ho nechá vyvolat z jeho klubu, žádá po něm, aby jí pomohl zachránit její služku, a přitom jen tak mimochodem naznačí, že ví o jeho vlastnickém vztahu k Palácům snů, a co víc, není pro ni tajemstvím, že je mistrem učení vanza. Každý muž na jeho místě by byl znepokojen.“

„Potěšen rozhodně nebyl, to je jisté. Podle všeho mě nečeká zrovna příjemný rozhovor. Po tom, co pro nás udělal, mi však připadá poněkud nevhodné ho odmítnout.“

„Nevhodné, říkáš,“ prohodila Bernice. „Podle toho, co jsem slyšela, se včera v noci zachoval obdivuhodně. Latimer už od rána nemluví o ničem jiném než o jeho smělém počínání.“

„Latimer ať si klidně líčí pana Hunta jako hrdinu. Jsem to ale já, kdo se s ním dnes bude muset setkat a vysvětlit mu, jak jsem přišla k tak detailním informacím o jeho obchodních záležitostech.“

„Chápu, že to může být poněkud nepříjemné.“ Bernice vrhla na svou neteř zkoumavý pohled. „Jsi znepokojena, protože jakkoli jsi

včera večer schopnosti pana Hunta potřebovala, dnes ráno nevíš, co s ním.“

„Je to vanzián.“

„To ještě neznamená, že je špatný. Ne všichni gentlemani, kteří jsou členy Vanziánské společnosti, jsou jako Renwick Deveridge.“ Bernice udělala krok kupředu a položila dlaň na Madelininu paži. „Pro příklad nemusíš chodit daleko. Stačí, když si vzpomeneš na svého drahého otce.“

„Ano, ale –“

„Ve tvých záznamech není nic, co by naznačovalo, že Hunt tíhne ke zlu, nebo ano?“

„Ne, ale –“

„Kromě toho, alespoň pokud vím, včera v noci se zachoval příkladně.“

„Nedala jsem mu na vybranou.“

Bernice povytáhla obočí. „O tom vážně pochybuji. Mám pocit, že kdyby nám Hunt nechtěl pomoci, bylo by mnohem obtížnější jej přesvědčit.“

Madeline pocítila záchvěv naděje. „Víš, teto Bernice, možná máš pravdu. Včera spolupracoval docela ochotně.“

„Bezpochyby mu vše dokážeš uspokojivě vysvětlit,“ ujišťovala starší z obou žen svou neteř.

Pak si však Madeline vzpomněla na neoblomné odhodlání, které zahlédla v Huntových očích, když ji večer doprovodil k prahu jejího domu. Krátký záblesk naděje pohasl. „Tím bych si nebyla tak jista.“

„Jsi rozrušená, to je vše.“ Bernice uchopila malou modrou lahvičku, co stála na stole. „Tady máš. Vezmi si plnou lžičku a zapij to čajem. Za chvíli ti bude líp.“

„Děkuji, teto.“ Madeline lahvičku nepřítomně přijala.

„S panem Huntem bych si nedělala starosti,“ prohlásila Bernice rázně. „Podle mého názoru mu záleží především na tom, aby nevyšlo najevo, že on a Obchodník se sny jsou jedna a táž osoba. Nelze se mu divit. V současné době se pohybuje v hodně vysokých kruzích.“

„Ano,“ zamračila se Madeline. „A napadá mě, proč asi. Nezdá se, že by byl z těch, kterým záleží na společenské prestiži.“

„Bezpochyby se chce oženit,“ prohodila Bernice jakoby nic. „Kdyby jeho obchodní aktivity vyšly najevo, měl by značně omezený výběr.“

„Oženit?“ Madeline byla překvapena svou vlastní reakcí na tetina slova. Proč ji představa, že Hunt skrývá své obchodní styky proto, aby si našel vhodnou manželku, tak zarazila? Vždyť šlo o naprosto logický závěr. „Ano, jistě. Na to jsem nepomyslela.“

Bernice jí věnovala vědoucí pohled. „Protože jsi příliš zaměstnána představami jakéhosi strašlivého spiknutí a i v těch nejmenších, zcela všedních událostech spatřuješ zlověstná znamení. Žádný div, že máš podrážděné nervy a nemůžeš v noci spát.“

„Možná máš pravdu.“ Madeline se otočila a chystala se k odchodu. „Jedno je jisté. Musím pana Huntu přesvědčit, že u mne je jeho tajemství v bezpečí.“

„Ty to dokážeš, má drahá. Umíš být velmi vynalézavá.“

Madeline zamířila do knihovny. Na chvíli se zastavila u palmy v květináči, do nějž vylila obsah modré lahvičky. Pak se posadila za stůl a přemýšlela o Artemisu Huntovi.

Bernice měla pravdu. Hunt byl včera až překvapivě ochotný. A také předvedl, jak pozoruhodné má možnosti. Třeba se nechá přesvědčit, aby jí stejně posloužil i v budoucnu.

Artemis se pohodlně usadil do křesla, kotník jedné nohy si položil na koleno druhé a zamyšleně poklepával perořízkem o botu. Pak si pozorným pohledem přeměřil robustního muže, který seděl naproti němu na druhé straně širokého stolu.

Henry Leggett byl Artemisovým tajemníkem, dříve než vůbec existovaly nějaké obchodní aktivity, o něž by se mohl starat. Artemis totiž Henryho více méně zdědil po svém otci.

Bylo by však chybou domnívat se, že Carlton Hunt Henryho služby potřeboval. Artemis jej měl velmi rád, ale byl si také dobře vědom toho, jak vlažný je jeho zájem o investice, jež by ho do budoucna finančně zabezpečily. Poté co mu zemřela žena, ztratil chuť spravovat tenčící se rodinný majetek úplně.

Henry a Artemis mohli jen bezmocně přihlížet, jak navzdory všem rozumným radám tráví čas bezstarostnými avantýrami a hazardní hrou. A byl to nakonec právě Henry, kdo přijel do Oxfordu Artemisovi oznámit, že jeho otec zahynul v souboji kvůli jisté karetní partii. V té době již ze jmění Huntů nezbylo vůbec nic, což také svému novému pánu tajemník bez prodlení sdělil.

Artemis, který tak zůstal na světě zcela sám, se musel uchýlit do hráčských doupat, aby přežil. Na rozdíl od svého otce měl však pro

karetní hry určité nadání, které představovalo jiskérku naděje v nejistotách hráčského života.

Jedné noci Artemis potkal starého muže, jenž hrál s překvapivou cílevědomostí a pravidelně vyhrával. Ostatní hráli se sklenkou vína na stole, on se ale pít ani nedotkl. Na rozdíl od svých společníků, kteří přijímali a vynášeli karty s okázalou lhostejností, onen muž věnoval svým kartám bedlivou pozornost.

Artemis se uprostřed hry tiše omluvil a vstal od stolu, protože viděl, že neznámý gentleman je obehraje všechny. Cizinec konečně shrábl svou výhru a opustil klub. Artemis jej vzápětí následoval.

„Kolik by mě stálo, kdybych se chtěl naučit hrát karty tak jako vy, pane?“ zeptal se starce právě ve chvíli, kdy nastupoval do čekající drožky.

Muž na Artemise upřel chladný, hodnotící pohled.

„Cena je dost vysoká,“ řekl. „Není mnoho mladých gentlemanů, kteří by ji byli ochotni zaplatit. Pokud však svou žádost myslíte vážně, navštivte mě zítra. Můžeme si o vaší budoucnosti promluvit.“

„Nemám moc peněz,“ usmál se Artemis trpce. „Abych řekl pravdu, mám mnohem méně, než jsem měl ještě dnes večer, a to vaším přičiněním, pane.“

„Byl jste jediný, kdo dokázal odhadnout, jak hra skončí, a odešel od stolu. Máte šanci stát se výborným studentem. Rád vás zítra uvidím,“ uzavřel cizinec.

Druhého dne přesně v jedenáct hodin zaklepal Artemis na dveře mužova domu. Jakmile vstoupil dovnitř, okamžitě poznal, že toto je domov vědce, ne profesionálního hráče. A nemýlil se. George Charters byl matematik tělem i duší.

„Jen jsem si experimentálně ověřoval svou novou teorii týkající se pravděpodobnosti výskytu určitých kombinací karet během partie,“ vysvětlil. „Nemám ovšem zájem vydělávat si na živobytí hazardem. Je to na můj vkus příliš nejistý zdroj příjmů. A co vy, pane? Chcete strávit život v hráčských doupatech?“

„Ne, pokud budu mít na vybranou,“ odpověděl Artemis pohotově. „Tato životní dráha mi také připadá příliš nejistá.“

George Charters byl vanzián. Seznámil Artemise se základy filozofie vanza, a když poznal, že našel učenlivého a horlivého žáka, nabídl mu cestu na ostrov Vanzagara. Mladý muž se po poradě s Henrym Leggettem rozhodl této příležitosti využít.

Strávil pak v Zahradní svatyni čtyři roky a do Anglie se vracel jen v létě, aby navštívil George, Henryho a svou milou, Catherine Jensenovou.

Při své poslední návštěvě však zjistil, že George umírá na srdeční chorobu a Catherine přišla o život při nehodě za nevysvětlitelných okolností.

Henry stál během obou pohřbů po jeho boku. Když bylo po všem, Artemis se už na Vanzagaru nevrátil. Rozhodl se zůstat v Anglii, vybudovat si postavení a pomstít se. Spřádání mstivých plánů Henryho nijak nenadchlo, se záměrem vydělat peníze však ochotně souhlasil a místo, které mu Artemis nabídl, přijal.

Tajemník Leggett se ukázal být nedocenitelným pomocníkem. Nejenže uměl diskrétně řídit Artemisovy investice, ale dokázal zjistit překvapivé množství podrobností o finančních záležitostech jiných lidí. Díky němu získával jeho pán informace, jaké Zacharyho chlapci pohybující se na ulici neměli šanci zjistit, informace, které mohl odhalit jen vážený muž těšící se zjevné důvěře svého zaměstnavatele.

Toho rána s ním však Artemis spokojen nebyl.

„A to je vše, co jsi dokázal o Madeline Deveridgeové zjistit, Henry? Pomluvy a nactiutrháčné klepy? To všechno už jsem slyšel. V klubech se o tom běžně mluví.“

Henry zvedl oči od zápisníku a pohlédl na Artemise skrz zlaté okrouhlé obroučky svých brýlí.

„Nemohu říct, že byste mi na můj úkol dopřál mnoho času,“ odvětil a významně pohlédl na hodiny. „Váš vzkaz jsem obdržel dnes ráno v osm hodin. Ted’ je půl třetí. Šest a půl hodiny prostě není dost dlouhá doba, abych provedl takové šetření, jehož výsledek by vás uspokojil. Během několika dní budu vědět víc.“

„Zatraceně, můj osud je v rukou Černé vdovy a všechno, co mi o ní můžeš říct, je, že má ve zvyku vraždit své manžely.“

„Jednoho manžela, ne několik,“ opravil jej Leggett puntičkářsky. „Kromě toho, jsou to pouhé pomluvy, nikoliv zjištěná fakta. Pokud šlo o smrt jejího muže, paní Deveridgeová nikdy nepatřila do okruhu podezřelých. Nebyla ani vyslýchána, natož zatčena.“

„Protože neexistoval žádný důkaz. Zůstalo pouze při dohadách.“

„Ano.“ Henry pohlédl do svých poznámek. „Podle toho, co jsem dokázal zjistit, se zloděj vloupal do domu pozdě v noci, když tam byl Renwick Deveridge sám. Zločinec jej zastřelil, založil požár, aby zahladil stopy, a se svým lupem uprchl.“

„Nikdo z londýnské smetánky tomu ale nevěří,“ namítl jeho pán.

„Nebylo žádným tajemstvím, že se paní Deveridgeová svému muži odcizila. Odstěhovala se z domu jen několik týdnů po svatbě a rozhodně odmítla opět se k němu vrátit.“ Henry se odmlčel, aby si odkašlal. „Říká se o ní, že je poněkud, ehm, tvrdohlavá.“

„Ano, to mohu potvrdit.“ Artemis zaťukal perořízkem o podrážku své boty. „Zjistil jsi o jejím nešťastném manželovi ještě něco?“

Tajemník svraštil šedivé rozježené obočí a chvíli zkoumal své poznámky. „Bohužel, jen velmi málo. Jak víte, jmenoval se Renwick Deveridge. Neobjevil jsem žádné příbuzné. Podle všeho také strávil během války s Francouzi nějaký čas na kontinentě.“

„No a?“ Artemis vrhl na Henryho významný pohled. „Ty přece taky.“

Henry si odkašlal. „Myslím, že on se nepotuloval Evropou, aby zjišťoval informace o Napoleonovi. Tak či onak, do Londýna se vrátil přibližně před dvěma lety. Seznámil se s Winstonem Reedem, zanedlouho slavil zásnuby s jeho dcerou a vzápětí následovala svatba.“

„Krátké zásnuby.“

„Ve skutečnosti museli zažádat o zvláštní povolení.“ Henry nesouhlasně zašustil svými papíry. „Jak jsem už řekl, ona dáma je údajně poněkud unáhlená a impulzivní. Když byl Deveridge dva měsíce po svatební noci nalezen mrtev, začaly se šířit zvěsti, že ho zavraždila.“

„Pan Deveridge se musel projevit jako výjimečně špatný manžel,“ podotkl Artemis.

„Proslýchá se,“ prohlásil Henry rozvázně, „že ještě předtím, než byl Deveridge tak pohodlně odklizen z cesty, požádal Winston Reed svého právního zástupce, aby zjistil, zda by bylo možno dosáhnout formální rozluky, popřípadě prohlásit manželství za neplatné.“

„*Neplatné?*“ Artemis odhodil perořízek na stůl a prudce se naklonil dopředu. „Jsi si tím jist?“

„Tak jistý, jak jen být mohu na základě omezených informací, které mám v ruce. Vezmeme-li v úvahu obtížnost a finanční náklady rozvodu, tento postup je sice časově náročný, nicméně má větší naději na úspěch.“

„Renwicku Deveridgeovi by však byl sotva příjemný. Existuje jen několik málo důvodů, pro něž může být manželství prohlášeno za neplatné. V tomto případě předpokládám, že by z nich mohl připadat

v úvahu pouze jediný, totiž nařčení z impotence,“ zapřemýšlel nahlas Artemis.

„Nejspíš ano.“ Henry si znova odkašlal.

Jak Artemis věděl, Henry byl poněkud prudérní a nerad o podobných věcech hovořil. „I s pomocí zkušeného advokáta by trvalo celá léta, než by se paní Deveridgeové podařilo dosáhnout svého,“ dodal.

„Bezpochyby. Téměř každý v Londýně je toho názoru, že na to neměla dostatek trpělivosti.“ Henry se odmlčel. „Nebo se jejímu otci nedostávalo financí.“

„A zbavila se Deveridge po svém?“

„Říká se to,“ přisvědčil tajemník Artemis byl včera v noci s Madeline dostatečně dlouho, aby poznal, že je to velmi odhodlaná dáma. Byla by schopna sáhnout k vraždě, pokud by neviděla jiný způsob, jak uniknout z manželství?

„Renwick Deveridge tedy zemřel ještě předtím, než začalo hořet?“

„Podle lékaře, který zkoumal tělo, ano.“

Artemis vstal a přistoupil k oknu. „Musím uznat, že minulé noci paní Deveridgeová prokázala jistou obratnost v zacházení s pistolí.“

„Hm. Něco takového dámě sotva přísluší,“ zabručel Henry.

Artemis se potajmu usmál a vyhlédl ven do zahrady obehnané vysokou zdí. Jeho tajemník měl raději, když ženy zůstávaly u svých tradičních rolí. „Snad. Máš pro mě ještě něco?“

„Otec paní Deveridgeové byl jedním z prvních členů Vanziánské společnosti. Dosáhl mistrovského stupně.“

„Ano, já vím.“

„Byl už pokročilého věku, když se oženil a zplodil dceru. Říká se, že po smrti své ženy věnoval veškerou lásku Madeline. Dokonce ji učil věcem, které nejsou pro mladou dámu zrovna vhodné.“

„Jako třeba zacházet s pistolí,“ podotkl Artemis.

„Zřejmě. Z Reeda se stal v posledních letech samotář. Zasvětil svůj život studiu mrtvých jazyků.“

„Pokud si vzpomínám, byl uznávaným odborníkem na starovanzštinu,“ řekl Artemis. „Pokračuj.“

„Reed zemřel hned to ráno po požáru. Když prý zjistil, že jeho dcera zešílela a zavraždila svého manžela, utrpěl šok a jeho srdce takový nápor neuneslo.“

„Ach tak.“

Henry si diskrétně odkašlal. „Jako člověk zabývající se financemi nemohu přehlédnout skutečnost, že následkem náhlých úmrtí v rodině zdědila paní Deveridgeová majetek po otci i po manželovi.“

„Dobrý bože.“ Artemis se otočil a upřel na svého tajemníka nevěřícný pohled. „Snad nechceš říct, že zavraždila svého otce i muže jen proto, aby si pomohla k dědictví?“

„Ne, to jistě ne.“ Henry znechuceně zkřivil ústa. „Nedovedu si představit dceru, která by se opovážila dopustit něčeho takového. Jen jsem chtěl poukázat na, ehm, důsledky těch událostí.“

„Děkuji ti, Henry. Jak víš, spoléhám na tvé analytické schopnosti.“ Artemis přistoupil ke stolu a opřel se o něj. „Když už diskutujeme o faktech, musím připomenout ještě jednu skutečnost.“

„A jakou, pane?“

„Renwick Deveridge studoval umění vanza. Nebylo snadné ho zabít.“

Henryho oči za obroučkami brýlí několikrát zamžikaly, než si uvědomil všechny důsledky Artemisových slov. „Rozumím vám. Je těžké uvěřit, že by to dokázala žena.“

„Nebo obyčejný lupič z ulice.“

Tajemník na svého pána vrhl znepokojený pohled. „Chápu.“

„Myslím,“ pronesl Artemis zvolna, „že pokud bych si měl vybrat mezi dvěma podezřelými, manželkou a neznámým zločincem, vsadil bych na onu dámu.“

Henry se zatvářil dotčeně. „Žena dopouštějící se tak strašného zločinu? Z něčeho takového až mrazí v zádech, nemyslíte?“

„O mrazení nic nevím, rozhodně mě ale napadá několik zajímavých otázek.“

Henry hlasitě zasténal. „Toho jsem se bál.“

Artemis na něj tázavě pohlédl. „Co tím chceš říct?“

„Už když jsem dnes ráno dostal váš vzkaz, napadlo mě, že je na celé té věci něco divného. Nějak moc se o Madeline Deveridgeovou zajímáte.“

„Postavila mě před určitý problém a já se snažím získat informace, které s tímto problémem souvisí. Znáš mě, Henry, než začnu jednat, chci znát všechna fakta.“

„Nesnažte se mě ošálit tak průhlednými výmluvami. Tohle není jen obchodní záležitost. Jak vidím, paní Deveridgeová vás okouzila. Abych byl upřímný, tak zjevný zájem o nějakou ženu jste neprojevil už značně dlouhou dobu.“

„Překvapuje mě, že z toho nemáš radost, Henry. Už nějaký čas mi připomínáš, abych se věnoval i jiným věcem než jen plánům na pomstu. Když nic jiného, kontakty s paní Deveridgeovou rozšíří alespoň na chvíli oblast mých zájmů.“

Henry na svého pána upřel zakaboněný pohled. „Bohužel, nikoli žádoucím směrem.“

„Tak či onak, přinejmenším zabiju čas, než nastane vhodná doba pokračovat v tom, co jsem započal.“ Artemis se odmlčel. „Myslím, že se o paní Deveridgeovou začnu zajímat blíž.“

Artemis se zastavil před domem stojícím na konci ulice a pozorně si jej prohlížel. Nebyl rozlehlý, ale měl vyvážené proporce a velká, světlá okna, která nabízela krásný výhled do zahrady. Čtvrt', v níž byl postaven, by rozhodně nikdo nenazval módní, okolní domy se zdály poklidné a usedlé.

Paní Deveridgeová možná po svém otci a manželovi zdělila nikterak zanedbatelné jmění, rozhodně však neutrácela peníze za nákladné sídlo na atraktivním místě. Podle toho, co Henry zjistil, žila Madeline v ústraní se svou tetou.

Tajemství obklopující tuto ženu Artemise vzrušovalo čím dál tím víc. Už se nemohl dočkat, až ji poprvé spatří v plném denním světle. Vzpomínka na oči dráždivě skryté za černým závojem mu minulé noci nedala spát.

Dveře se otevřely a v nich se tyčil Latimer. Vypadal nyní ještě mohutnější než za mlhavé noční tmy.

„Pane Hunte,“ vyhrkl a celý se rozzářil.

„Dobrý den, Latimere. Jak se daří Nellie?“

„Je živá a zdravá, díky vám, pane. Moc si toho nepamatuje, ale tak je to, myslím, lepší.“ Latimer zaváhal. „Chtěl bych vám říct, pane, jak vděčnej jsem za to, co jste udělal.“

„Byli jsme dobrý tým, nemyslíte?“ pousmál se Artemis a překročil práh. „Prosím, řekněte paní Deveridgeové, že jsem zde. Jsem, doufám, očekáván.“

„To ano, pane. Je v knihovně. Ohlásím vás,“ řekl sluha, otočil se a kráčel napřed.

Artemis se ohlédl a spatřil masivní okenice pobité železem a opatřené hrozivě vyhlížejícími zámky. Byly na nich zavěšeny malé zvonečky, které by svým zvukem upozornily obyvatele domu, kdyby se někdo pokoušel násilím dostat dovnitř. Případný vetřelec by to rozhodně neměl snadné. Koho se Madeline obávala? Obyčejných lupičů, nebo někoho mnohem nebezpečnějšího?

Následoval Latimera dlouhou chodbou až do zadní části domu. Rozložitý muž se zastavil u dveří pokoje, jehož stěny byly od podlahy až po strop zarovnané v kůži vázanými knihami, časopisy,

poznámkami a nejrůznějšími písemnostmi. Veliké okno vedlo do pečlivě udržované, nicméně strohé a vykleštěné zahrady, i ono ale bylo osazeno pevnými okenicemi se zámky a zvonečky.

„Přišel pan Hunt, madam.“

Madeline sedící za těžkým dubovým stolem vstala. „Děkuji vám, Latimere. Vstupte, pane Hunte.“

Měla na sobě módní černé šaty se zvýšeným pasem, černý závoj, jenž halil její tvář včera v noci, však toho rána odložila. Artemis se na ni dlouze zadíval a musel přiznat, že se Henry nemýlil. Jeho zájem o tuto ženu už dávno překročil hranice pouhé zvědavosti a přerostl v nebezpečnou fascinaci. Vzduch kolem něj jako by se chvěl a třpytil vědomím její přítomnosti. Napadlo ho, zda je to Madeline schopna vycítit.

Z jejích jasných modrých očí zářila inteligence, odhodlání a ostražitost. Tmavé vlasy měla rozdělené na pěšinku a sepnuté v týlu hlavy v prostém, ale slušivém účesu. Její hebké, plné rty, pevná brada a držení těla, jež prozrazovalo sebeovládání a hrdost, byly tichou výzvou jeho mužnosti.

Latimer stále postával mezi dveřmi. „Potřebujete ještě něco, madam?“

„Ne, děkuji vám,“ řekla. „Můžete nás nechat o samotě.“

„Ano, madam.“ Latimer vycouval z knihovny a zavřel za sebou dveře.

Madeline pohlédla na Artemise. „Posad'te se, prosím, pane Hunte.“

„Děkuji vám.“ Uvelebil se do polstrovaného křesla, na něž mu ukázala. Stačil mu jediný pohled na vysoký koberec, těžké závěsy a elegantní dřevěný stůl, aby poznal, že se Leggett ve svém odhadu stavu financí paní Deveridgeové nemýlil. Dům, i když malý, byl zařízen velmi vybraně.

Madeline opět usedla za svůj stůl. „Jak se cítíte? Co váš sluch?“

„Nějakou dobu mi zvonilo v uších, ale nyní to vypadá, že jsou všechny mé smysly zase jako dřív.“

„Díky bohu.“ Podle všeho se jí opravdu ulevilo. „Mrzelo by mě, kdybych vám jakkoliv ublížila.“

„Jak se zdá, nic se nestalo ani mně,“ významně pozdvihl obočí, „ani tomu zločinci, na kterého jste mířila.“

Stiskla rty. „Jsem docela dobrý střelec, pane. Ale kočár se v tu chvíli dal do pohybu, byla tma a vy jste mi strhl ruku, pokud si

vzpomínáte. Bohužel, souhra tolika nepříznivých okolností měla na mou mušku neblahý vliv.“

„Promiňte prosím, madam. Občas je nutné použít násilí, pokud je to však možné, snažím se tomu vyhnout.“

Oči se jí zúžily do štěrbin. „To je vzhledem k vašemu výcviku poněkud překvapivé.“

„Pokud vůbec něco víte o bojovém umění vanzy, musela jste postřehnout, že vychází z filozofie, která upřednostňuje jemnost před hrubou silou. Násilí lze stěží nazvat jemným. Strategii je nutno zvolit v závislosti na konkrétní situaci, vždy ji však lze provést tak, aby nezůstala jediná stopa, jež by vedla přímo k tomu, kdo celou akci podnikl.“

Madeline se zašklebila. „Jste skutečný adept vanzy, pane Hunte. Vaše úvaha je bystrá, lstivá a značně spleťtá.“

„Jak vidím, skutečnost, že jsem vanzián, je ve vašich očích přitěžující okolností. Dovolte mi ale, abych vám připomenul jedno: pokud byste včera v noci toho muže zastřelila, dnes ráno bychom oba museli čelit velmi nepříjemným následkům takového činu.“

„Co tím chcete říct?“ Údivem se jí rozšířily panenky. „Pomohl jste mi zachránit mladou ženu. Jak by proti tomu mohl někdo něco namítat?“

„Pokud to jde, snažím se nevzbuzovat pozornost, paní Deveridgeová.“

Začervenala se. „Ano, jistě. Bezpochyby se obáváte, že by mohlo vyjít najevo vaše spojení s Paláci snů. Ujišťuji vás, nikomu to neřeknu.“

„Oceňuji vaši velkorysost. Abych byl upřímný, v sázce toho není zase tak málo.“

„Nemám v úmyslu vměšovat se do vašich, ehm, finančních záležitostí.“

Zamrazilo ho. Jak se to jen dozvěděla? Je možné, aby odhalila jeho pečlivě vykonstruovaný plán pomsty?

„Nechcete do ničeho zasahovat, říkáte?“ prohodil neutrálně.

Mávla rukou ve zpola lhostejném, zpola zamítavém gestu. „Můj bože, rozhodně ne. Chcete-li si najít ženu v nejvyšších společenských kruzích, je to jen vaše věc, pane Hunte. Ožeňte se dle vlastního přání. Přěji vám hodně štěstí.“

Poněkud se uklidnil. „Děkuji vám, paní Deveridgeová.“

„Chápu, že vaše snaha nalézt vhodnou nevěstu by byla zmařena, pokud by vyšel najevo předmět vašeho podnikání.“ Odmlčela se a nesouhlasně se zamračila. „Jen si nejsem jista, zda je rozumné vstupovat do manželství na základě neupřímnosti.“

„Abych pravdu řekl, tímto způsobem jsem o tom ještě nepřemýšlel,“ odpověděl zdvořile.

„A co uděláte, až vyjde pravda najevo?“ Z její otázky zazníval ostrý nesouhlas. „Očekáváte snad, že způsob, jakým se živíte, vaše manželka prostě přehlédne?“

„Hmm.“

Madeline se naklonila dopředu a věnovala mu zachmuřený pohled. „Dovolte mi, abych vám dala malou radu. Pokud chcete uzavřít manželství založené na vzájemné úctě a lásce, měl byste být ke své budoucí choti upřímný od samého počátku.“

„Jelikož v nejbližší době nemám v úmyslu uzavřít takový sňatek, nemyslím, že je nezbytné, abych se vašim doporučením nějak detailně zabýval,“ pousmál se Artemis.

Překvapeně sebou trhla. Rozevřela prsty rukou, jež podvědomě tiskla v pěstech, a rychle se opět napřímila. „Můj bože, já jsem vás *poučovala*, je to tak?“

„Tak mi to aspoň znělo.“

„Odpusťte mi, pane Hunte.“ Opřela si lokty o desku stolu a hlavu sklonila do dlaní. „Nevím, co mě to napadlo. Nemám právo plést se do vašich osobních záležitostí. V poslední době nejsem schopna jasně myslet. Jedinou mou omluvou je, že špatně spím a –“ Náhle zmlkla, zvedla hlavu a zamžikala. „A teď ještě navíc mluvím hlouposti.“

„S tím si nedělejte starosti.“ Na vteřinu se odmlčel. „Byl bych však velmi nerad, kdyby mé obchodní záležitosti vyšly najevo. Jistě si uvědomujete, o jak delikátní věc se jedná.“

„Ach ano, jistě. Svůj postoj jste dal najevo víc než jasně. Není nutné mi vyhrožovat.“

„Nejsem si vědom jakékoliv pohrůžky vůči vám.“

„Pane, jste mistr umění vanza.“ Vrhla na něj pohled ostrý jako břitva. „Pouhý náznak stačí. Vaše varování jsem pochopila.“

Její odpor ke všemu, co souviselo s vanzou, ho z jakéhosi důvodu začínal dráždit. „Na dámu, která včera v noci použila vydírání, aby mě přiměla ke spolupráci, jste dnes výjimečně odvázná, pokud jde o urážky.“

„Vydírání?“ Panenky oči se jí rozšířily samým rozhořčením. „Nic takového jsem neudělala.“

„Dala jste mi jasné najevo, že víte, jaký je můj vztah k Palácům snů. Také je vám, myslím, známo, jak nerad bych byl, kdyby tento fakt pronikl na veřejnost. Odpusťte, pokud jsem špatně pochopil váš záměr, ale měl jsem dojem, že jste tuto informaci použila, abyste mě přiměla ke spolupráci.“

Tváře jí zahořely. „Chtěla jsem jen připomenout, co je vaší povinností.“

„Říkejte si tomu, jak chcete. Pro mě je to vydírání,“ opáčil Artemis.

„Jistě máte právo učinit si na věc vlastní názor,“ podotkla.

„Ano. Také bych rád dodal, že vydírání nepatří mezi mé oblíbené hry.“

„Jen naprostá nutnost –“

Záblesk paniky v jejích očích ho uspokojil. Mávnutím ruky přerušil další vysvětlování. „Jak se daří vaší služce?“

Náhlá změna tématu Madeline viditelně vyvedla z míry. S vypětím všech sil se však vzchopila. „Nellie je v pořádku, i když do ní únosi nalili pořádnou dávku laudana. Je stále omámená a na to, co se s ní dělo, si vzpomíná jen mlhavě.“

„Latimer mi něco podobného říkal.“

„Jediná věc, kterou si vybavuje jasně, je hádka dvou mužů o to, jak za ni dostat co nejlepší cenu. Získala dojem, že jim někdo zaplatil, aby ji unesli, ale jeden z těch zločinců znal někoho, kdo by byl ochoten zaplatit víc.“ Madeline se zachvěla. „Je pobuřující vědět, že majitelé nevěstinců nakupují mladé ženy jako zboží.“

„Nejen ženy. Obchodují také s chlapci.“

„To je hrozné. Úřady by snad měly –“

„Úřady v této věci zmohou jen velmi málo,“ přerušil ji.

„Chválabohu jsme Nellie našli včas.“ Madeline mu pohlédla do očí. „Kdyby nebylo vás, ztratili bychom ji navždy. Minulou noc jsem neměla příležitost vám poděkovat. Dovolte mi prosím, abych tak učinila nyní.“

„Nejlépe mi poděkujete, když mi odpovíte na mé otázky,“ řekl velmi tichým hlasem.

Do očí se jí vkradl ostražitý výraz. Prsty sevřela okraj stolu, jako by cítila potřebu se o něco opřít. „Ach, jistě. Na vysvětlení máte

právo. Nejvíc vás zřejmě zajímá, jak jsem se dozvěděla o vašem vztahu k Palácům snů.“

„Odpusťte, paní Deveridgeová, ale má zvědavost byla tak silná, že mi dnes v noci nedovolovala usnout.“

„Opravdu?“ Její tvář se rozzářila skutečným zájmem. „Vy také máte potíže se spaním?“

Pousmál se. „Až mi odpovíte na mé otázky, budu bezpochyby spát jako zabitý.“

Při slově *zabitý* sebou Madeline polekaně trhla, ale vzápětí se opět rychle vzpamatovala. „Snad bych mohla začít tím, že můj otec byl členem Vanziánské společnosti.“

„Tato skutečnost je mi známa. Pokud vím, dosáhl stupně mistra.“

„Ano. Hlavní oblastí jeho zájmu však byly vědecké prvky vanzy, ne metafyzické poznatky nebo tělesná cvičení. Studiu starobylého jazyka ostrova Vanzagara věnoval mnoho let. Byl v této oblasti uznávaným expertem.“

„Já vím.“

„Ach tak.“ Tiše si odkašlala. „Z titulu své práce komunikoval s mnoha jinými vanziány roztroušenými po celé Anglii, Evropě i Americe. Tady v Londýně byl ve spojení se samotným Ignatiem Loringem.“ Madeline se odmlčela. „To bylo samozřejmě ještě předtím, než Loring onemocněl a přestal se stýkat se svými starými přáteli a kolegy.“

„Jako velmistr věděl Loring o členech společnosti víc než kdokoli jiný. Chcete říct, že s ním váš otec o těchto věcech rozmlouval?“ chtěl vědět Artemis.

„Bohužel, nejen to. Ke konci svého života byl Loring doslova posedlý sbíráním informací o všech ostatních vanziánech.“ Obrátila oči v sloup. „Dalo by se říct, že se stal výstředním velmistrem společenství výstředníků a podivínů.“

„Mohla byste, prosím, své osobní poznámky na adresu členů Vanziánské společnosti přeskochit?“

„Omlouvám se.“

Nezdála se být zkrroušená. Spíš rozmrzelá, že ji přerušil, a uťal tak její vyprávění v půli.

„Jak jsem pochopil, máte na tuto věc vyhraněný názor,“ řekl zdvořile. „Bojím se jen jediného. Pokud byste mi se stejnou pečlivostí líčila každého z nich, nebyli bychom hotovi ani do půlnoci.“

„Nejspíš máte pravdu,“ odsekla. „Věcí, které lze společenství vytknout, je přece tolik, nemyslíte? Pokusím se tedy být stručná. Bude stačit, když řeknu, že Lorrington, toužící po co nej přesnějších informacích, požádal mého otce, aby vedl záznamy o členech společnosti.“

„O jaké záznamy šlo?“ zeptal se Artemis.

Zaváhala, jako by byla rozpolcená nějakým vnitřním dilematem. Pak prudce vstala. „Ukážu vám to.“

Sundala si z krku zlatý řetízek, na jehož konci visel malý klíček, až doposud skrytý pod fiží. Přešla místností a přistoupila k nevelké skříňce zajištěné mosazným zámkem.

Skříňku odemkla a vytáhla z ní spis vázaný v tmavé kůži. Odnese svazek zpět ke stolu, na nějž jej opatrně položila.

„Toto jsou záznamy, které můj otec na Lorringtonovu žádost shromáždil a udržoval.“ Otevřela knihu a pohlédla na první stránku. „Od smrti mého otce nebyly údaje obnovovány, poslední z nich jsou staré už víc než rok.“

Pocítil náhlý neklid. Vstal a pohlédl na první stranu starého svazku. Okamžitě poznal, že jde o záznamy sahající daleko do historie Vanziánské společnosti. Pomalu stránky otáčel a prohlížel si jejich obsah. Pod každým jménem byly rozsáhlé informace obsahující mnohem podrobnější údaje než pouhé datum, kdy se dotyčný gentleman stal členem společnosti, a stupeň znalostí, kterého dosáhl. Nejenže popisovaly obchodní a osobní záležitosti jednotlivých členů, ale zahrnovaly rovněž poznámky o jejich temperamentu a také údaje velmi intimního charakteru.

Artemis okamžitě poznal, že to, co drží v ruce, může způsobit pořádný skandál. Některé pasáže by se dokonce daly zneužít k vydírání. U záznamů týkajících se jeho samotného se zastavil. O vztahu s Catherine Jensenovou nebo o oněch třech mužích, které se chystal zničit, nenašel ani zmínku. Jeho plánovaná pomsta zřejmě doposud nebyla vyzrazena. I tak ale obsahovala ta zatracená kniha až příliš mnoho podrobností o jeho soukromých záležitostech. Zamračil se, když si přečetl větu na samém konci stránky.

Hunt je skutečný mistr umění vanza. Způsob jeho myšlení je temný a neuchopitelný.

„Kdo ještě o té knize ví?“ zeptal se.

Ucouvla o krok. Uvědomil si, že to, co ji znepokojilo, nebyla jeho slova, ale tón, jakým je pronesl.

„O těchto záznamech věděl jen můj otec a Ignatius Lorring sám,“ řekla rychle. „Oba jsou mrtví.“

Opět pohlédl na stránku nadepsanou svým jménem. „Zapomněla jste zmínit sebe, paní Deveridgeová,“ odpověděl tichým hlasem. „A vy jste nade vši pochybnost naživu.“

Ztěžka polkla, zamžikala, pak se ale vzpamatovala a vykouzlila zářivý úsměv. „Ach ano, jistě. Je však zbytečné se znepokojoval. Vždyť je to jen stará kniha.“

Artemis svazek zavřel. „Byl bych rád, kdybych to viděl stejně.“

„A proč byste nemohl? Ostatně, u mě je v naprostém bezpečí.“

„To je otázka.“ Uchopil knihu a odnesl ji zpátky ke skřínce. „Staré záznamy týkající se vanzy mohou být nebezpečné. Není to tak dávno, co se objevily zvěsti o jistém starobylém textu a zanedlouho poté došlo k několika záhadným úmrtím.“

Uslyšel bouchnutí, jak na koberec dopadlo cosi těžkého. Zvuk byl doprovázen ostrým vyjeknutím. Obojí ignoroval a pečlivě uložil knihu zpět do skříňky. Zavřel dvířka, zamkl je a pak se zvolna otočil zpět k Madeline.

Klečela na koberci a právě z něj zvedala jakousi stříbrnou sošku, která zřejmě spadla ze stolu. Vstala a postavila drobné umělecké dílko vedle kalendáře. Prsty se jí přitom chvěly.

„Nejspíš máte na mysli tak zvanou *Knihu tajemství*,“ odvětila jakoby nic a s nápadnou pečlivostí si oprášila ruce. „Naprostý nesmysl.“

„Někteří členové společnosti si to nemyslí.“

„Mnozí z těchto pánů zastávají prazvláštní názory.“ Podrážděně si odfrkla. „*Knihy tajemství*, pokud kdy vůbec existovala, byla přece zničena během požáru, který zachvátil jistou vilu v Itálii.“

„Nezbývá nám než v to doufat.“ Artemis přistoupil k oknu, s jehož zajištěním si majitelka domu dala takovou práci. Vyhlédl do zahrady a všiml si, že zde nejsou žádné větší stromy, křoví ani nic jiného, co by mohlo případnému vetřelci poskytnout úkryt. „Jak jsem řekl, knihy mohou být nebezpečné. Řekněte mi, paní Deveridgeová, máte v úmyslu použít informace shromážděné vašim otcem k vydírání dalších osob? Jestliže ano, pak vás musím upozornit na značná rizika, která s sebou tento záměr přináší.“

„Mohl byste laskavě přestat používat slovo *vydírání* v každé druhé větě?“ osopila se na něj. „Je to poněkud únavné.“

Ohlédl se přes rameno. Rozladěný výraz v její tváři by mu za jiných okolností nejspíš připadal zábavný. „Odpusťte, madam. Má budoucnost je ve vašich rukou a já přirozeně cítím potřebu být neustále uklidňován.“

Podrážděně stiskla rty. „Jak jsem vám již sdělila, pane, nemám nekalé úmysly. Minulou noc jsem sice byla nucena použít krajních prostředků, ale je vysoce nepravděpodobné, že by se podobná situace někdy opakovala.“

Pohlédl na zvonečky visící ze železem pobitých okenic. „Snažíte se mě přesvědčit o něčem, čím si sama nejste jista.“

V knihovně se rozhostilo tíživé ticho. Artemis se k Madeline otočil čelem a všiml si, že její tvář, přestože vyjadřovala pevné odhodlání, byla v tu chvíli jen maskou, pod níž se skrývá strach.

„Řekněte mi, paní Deveridgeová,“ pronesl tichým hlasem, „koho nebo čeho se bojíte?“

„Nemám tušení, o čem to mluvíte, pane.“

„Uvědomuji si, že coby vanzián jsem ve vašich očích výstředník, pokud ne rovnou úplně blázen. Přesto, buďte tak laskavá a neupírejte mi elementární schopnost logického myšlení.“

Vypadala jako zvíře zahnané do kouta. „Co tím chcete říct?“

„Váš kočí chodí ozbrojen a zjevně vám slouží jako tělesná stráž. Zatarasila jste okna okenicemi, které mají zadržet vetřelce. Vaše zahrada je zbavena hustého listoví, aby se k domu nikdo nemohl přiblížit nepozorován. A vy sama jste se naučila používat pistoli.“

„Londýn je nebezpečné místo, pane.“

„Ano, to je. Vy se ale podle všeho cítíte ohrožena více než jiní lidé.“ Zadíval se jí do očí. „Čeho se bojíte, madam?“

Dlouze na něj pohlédla. Pak se opět vrátila ke svému stolu a klesla na židli. Její ztuhlá ramena prozrazovala vnitřní napětí. „Mé osobní záležitosti vás nemusí zajímat, pane Hunte.“

Prohlížel si její zpola odvrácenou tvář, z níž vyzařovala hrdost a odvaha. „Každý má sny, paní Deveridgeová. Pokud tomu dobře rozumím, váš sen je zbavit se toho, co vám nahání strach.“

V jejích očích se objevil podivně zahloubaný výraz. „Myslíte si, že byste pro mě v tomto směru mohl něco udělat, pane?“

„Kdo ví?“ usmál se. „Jsem přece Obchodník se sny. Mou zásluhou se váš sen může stát skutečností.“

„Nemám náladu na žerty,“ namítla tiše.

„Ujišťuji vás, že v tuto chvíli nežertuji.“

Uchopila malé mosazné těžítko, pevně je sevřela v dlani a chvíli na ně soustředěně hleděla. „I kdybyste svá slova myslel vážně, i kdybyste mi mohl pomoci, obávám se, že mě vaše služby budou něco stát.“

Pokrčil rameny. „Všechno má svou cenu. Někdy je výhodné zaplatit. A někdy ne.“

Na několik vteřin zavřela oči, a když je opět otevřela, její pohled byl klidný a pronikavý.

„Musím přiznat,“ pronesla zvolna, „že minulou noc, když jsem se vrátila domů, mě něco napadlo.“

Mám ji, pomyslel si. Spolkla návnadu. „Copak, smím-li se ptát?“

Položila mosazné těžítko na stůl a pokračovala: „Strávila jsem hodně času přemýšlením o dvou starých příslovích. První se zmiňuje o vyhánění čerta ďáblem a druhé říká, že z pytláků bývají nejlepší hajní.“

V tu chvíli porozuměl. „Zatraceně, madam, jde o záležitost týkající se vanzy, nemám pravdu?“

Dvakrát zamžikala, překvapena jeho bleskurychlým závěrem. Pak se zamračila. „Svým způsobem. Možná.“ Povzdychla si. „Nejsem si jista.“

„Co máte v úmyslu? Chcete si najmout mistra vanzy, aby vám pomohl vyřešit záležitost, do níž je vanza zapletena? To chcete udělat?“

„Něco v tom smyslu, ano.“ Zabubnovala prsty o desku stolu. „Stále nejsem rozhodnuta, ale zdá se mi, že k vyřešení problému, který mi činí nemalé starosti, máte výjimečně dobré předpoklady.“

„Tedy jste o tom přemýšlela.“

„Pokud by mezi námi mělo dojít k dohodě,“ pronesla rozvážně, „chci, aby šlo o vztah zaměstnavatele a zaměstnance. Vaše schopnosti samozřejmě patřičně odměním.“

„Připadá mi to čím dál tím zajímavější. Co mi, k čertu, chcete nabídnout, paní Deveridgeová?“ Gestem ruky ji umlčel. „Dřív než odpovíte, byl bych rád, kdybychom si ujasnili jedno. Jak jste sama poznamenala, mám vlastní, slušně prosperující podnik. Nepotřebuji vaše peníze, madam.“

„Možná ne.“ Přimhouřila oči. „Ale myslím, že vám mám co nabídnout.“

Chladně si ji přeměřil. „Ach ano. Uznávám, tato nabídka je zajímavá.“ Vzpomněl si na sázky v klubových knihách. „Dokonce velmi ceněná.“

Udiveně na něj pohlédla. „Prosím?“

Její nechápavý výraz mu prozradil, že o sázkách nemá nejmenší tušení. „Nestává se často, aby muž dostal příležitost prožít románek s Černou vdovou. Řekněte mi, madam, necháte mě naživu? Nebo snad vaši milenci podstupují stejné riziko jako vaši manželé?“

Poklesla jí čelist a její oči zaplály mrazivým hněvem. „Pokud se vás rozhodnu zaměstnat, pane Hunte, bezpochyby jistému nebezpečí budete muset čelit, z mé strany vám ale rozhodně nic nehrozí.“

Povytlhl obočí. „Nerad bych, aby to znělo neotesaně, ale pokud jde o mou odměnu...?“

Významně pohlédla na skříňku, do níž zamkla svazek se zápisky o členech společnosti. „Z výrazu vaší tváře jsem vyčetla, že existence písemných záznamů o vašich osobních záležitostech vás netěší ani v nejmenším.“

„Máte pravdu. Nelíbí se mi to.“ Ať tak či onak, ten zatracený svazek musel získat. Pohlédl na malé zvonečky visící z okenic. Pro člověka jeho schopností nepředstavovaly vážnou překážku.

Napjatě jej pozorovala. „Pokud se dohodneme, pane, za váš čas a námahu vám zaplatím tím spisem.“

„Chcete říct, že pokud vám pomohu, tak mi tu knihu dáte?“

„Ano.“ Zaváhala. „Nejprve se ale musím rozhodnout, zda vás vůbec zaměstnám. Musím si to řádně promyslet. V sázce je mnoho.“

„Ve vašem vlastním zájmu vám doporučuji, paní Deveridgeová, abyste neváhala příliš dlouho.“

Zvedla bradu v gestu vyjadřujícím chladné pohrdání. „Další hrozba, pane?“

„Vůbec ne. Měl jsem jen na mysli vaši snahu zabezpečit tento dům.“ Ukázal na okenice. „Pokud má to, čeho se bojíte, nějakou spojitost s vanzou, ve chvíli, kdy se ozve zvuk těchto malých zvonečků, už může být příliš pozdě.“

Zbledla a sevřela opěrky křesla tak pevně, až jí na rukou zbělely klouby. „Snad byste měl raději jít, pane.“

Zaváhal, ale pak se obřadně uklonil. „Jak si přejete, madam. Kdybyste změnila názor, víte, kde mě najdete.“

„Dám vám vědět hned, jakmile –“ Zmlkla uprostřed věty, protože se bez varování otevřely dveře knihovny. Madeline zvedla k příchozí zrak. „Teto Bernice.“

„Omlouvám se, má drahá.“ Bernice věnovala Artemisovi zářivý úsměv. „Nevěděla jsem, že máš hosta. Nechceš nás představit?“

„Ach ano, jistě,“ zamumlala Madeline a pospíšila si, aby odbyla oficiality co nejrychleji. Artemis se ale nenechal vyvést z míry. Bernice Reedová se mu zalíbila na první pohled. Byla to elegantní příjemná zralá žena, která měla cit pro módu a styl. Jiskřičky smíchu v jejích jasných očích ho okouzlovaly. Dvorně se sklonil k její ruce a dostalo se mu odpovědi, jež mu prozradila, že pro tuto ženu nejsou taneční parkety ničím neznámým.

„Za vaši službu, kterou jste nám minulou noc prokázal, jsme vám mimořádně zavázány,“ řekla Bernice. „V tomto domě jste dnes hrdinou.“

„Děkuji vám, paní Reedová. Vážím si vaší laskavosti.“ Střelil po Madeline pohledem. „Jak mě však paní Deveridgeová ujistila, má úloha v celé té věci nebyla tak jednoznačná. Jakožto majitel podniku, v jehož blízkosti se únos odehrál, jsem prý pouze plnil svou povinnost.“

Madeline zamžikala. Výraz její tváře poskytl Artemisovi jisté uspokojení.

Bernice na Madeline pohlédla zjevně zděšena. „Dobrý bože. Snad jsi ubohému panu Huntovi neřekla něco takového? Minulou noc učinil mnohem víc, než mu velela povinnost. Nechápu, jaký by pro něj z celé situace mohl vyplývat závazek. Nellie byla unesena před branou zábavního parku, ne uvnitř.“

„Dala jsem panu Huntovi jasně najevo, jak moc jeho služby oceňuji,“ procedila Madeline skrz zaťaté zuby.

„Přesně tak,“ řekl Artemis. „Osvědčil jsem se natolik, že zvažuje, zda mě najmout na další práci. Říkala něco o vyhánění čerta d'áblem.“

Bernice zalapala po dechu. „Nazvala vás *d'áblem*?“

„No,“ začal muž.

Madeline rozhodila rukama. „Nic takového jsem neřekla.“

„To je pravda,“ připustil Artemis. Pak se otočil ke starší z žen. „Nic takového neřekla.“

„To doufám,“ prohlásila Bernice.

Madeline zasténala.

Artemis se ale jen potutelně usmál: „Jakožto obchodník jsem příslibem další zakázky nadšen.“ Mrkl na Bernice a zamířil ke dveřím. „Mezi námi, slečno Reedová, doufám, že ji nakonec získám. Slibných kandidátů je málo, víte?“

Prošel vstupní halou a opustil dům dřív, než jedna či druhá vůbec stihly zavřít překvapením pootevřená ústa.

„Je to vanzián,“ prohlásila Madeline. „To znamená, že s námi hraje nějakou hru. Najmout ho, aby nám pomohl, je poněkud riskantní rozhodnutí.“

„Pokud jde o pana Hunta, není dle mého názoru vhodné používat slova jako najmout nebo zaměstnat.“ Bernice našpulila rty. „Víš, nedokážu si ho představit jako nádeníka.“

„Naopak. S člověkem, jako je on, je tohle jediná rozumná forma spolupráce.“ Madeline se lokty opřela o stůl a prohlížela si mosazné těžítka před sebou, jako by to bylo nějaké starobylé orákulum. „Pokud budeme postupovat podle mého plánu, musíme se postarat o to, aby pan Hunt přesně věděl, kde je jeho místo.“

Bernice usrkla z šálku čaje, který jim Nellie před chvílí přinesla. „Hmm.“

„Nejvíce mě však děsí skutečnost, že už nemáme na vybranou,“ pokračovala její neteř.

Bernice zamžikala. „Prosím?“

„Víš o tatínkově knize.“

„Ach bože.“

„Ano, já vím, byla to chyba.“ Madeline rozrušeně vstala. „Ukázala jsem mu ji, abych mu vysvětlila, jak jsem se dozvěděla o jeho vztahu k Palácům snů. Nechtěla jsem, aby si myslel, že jsem ho špehovala.“

Pobavený třpyt se z Berniciných očí poznenáhlu vytratil. „Teď když o ní ví, udělá vše, aby se jí zmocnil.“

„Obávám se, že máš pravdu.“ Madeline vyhlédla do stroze vykleštěné zahrady. „Viděla jsem výraz jeho očí ve chvíli, kdy došel ke stránce se svým jménem. Okamžitě mi bylo jasné, jak velkou chybu jsem udělala.“

„Takže jsi mu nabídla obchod,“ přikývla Bernice. „To nebyl špatný nápad. Podle všeho přijal tvůj návrh docela ochotně.“

„Až moc ochotně, chceš-li znát můj názor. Neměla jsem však jiné východisko,“ podotkla Madeline a pohlédla na svou tetu. „Bezpochyby nám může být užitečný. Viděla jsem ho včera v noci jednat. Plán, který vymyslel, aby dostal Nellie z té hospody, byl

docela chytrý. A pak si ji ještě přehodil přes rameno a nesl až na druhý konec ulice. Na svůj věk je v docela dobré kondici.“

„Vždyť to není žádný stařec.“

„Samozřejmě,“ prohlásila Madeline chvatně. „Chtěla jsem jen říct, že není *příliš* mladý.“

„Ne.“

„A starý také ještě rozhodně není, jak jsi zcela správně poznamenala,“ pokračovala mladá žena zmateně. „Dalo by se vlastně říct, že je to muž ve správném věku – již zralý, ale stále plný života.“

„Zralý, ale stále plný života,“ opakovala Bernice neutrálním tónem. „Ano, takový popis na pana Hunta sedí.“

„Mám však jisté pochybnosti, teto, zda jsi správně odhadla důvody, jež ho vedou k tomu, aby držel svůj vlastnický vztah k Palácům snů v tajnosti,“ poznamenala Madeline.

„Opravdu?“

„Ano. Nejsem již přesvědčena, že to dělá z touhy získat bohatou, urozenou manželku.“

Bernice se zdála být poněkud zaskočena. „Proč? Spojit se sňatkem s nějakou vlivnou rodinou je pochopitelným cílem každého ctižádostivého gentlemana.“

„Pan Hunt má podle všeho jisté ambice.“ Madeline zabubnovala prsty na okenní parapet. „Nejsem si však jista, zda mu jde právě o manželství. Mám pocit, že kdyby toto byl jeho cíl, dávno by jej už dosáhl.“

„Dobrý postřeh.“

„Určitě by se objevilo oznámení o zasnoubení. Přinejmenším by se k nám donesly klepy zmiňující se o něm v souvislosti s nějakou mladou nezadanou dámou.“

„To je ono.“ Bernice se na chvíli odmlčela. „Zvláštní je, že doposud žádné jméno nepadlo. O co mu tedy podle tebe jde?“

„Vzhledem k tomu, že se jedná o mistra vanzy, kdo ví?“ Madeline se prudce otočila a začala přecházet po knihovně. „Něco do sebe ale má.“

„Něco?“

„Ano.“ Mladá žena rozhodila rukama, jak se snažila zformulovat do slov to, co jí napovídala intuice. „Rozhodně není typickým gentlemanem londýnské smetánky. Jako by byl mnohem opravdovější než ti, co se pohybují ve vyšších kruzích. Sokol mezi holuby.“

„Sokol, říkáš... Sice již vyzrálý, ale stále plný života, co?“ Berniciny oči se pobaveně zatřpytily. „Velmi zajímavý popis. Tak poetický. Téměř metafyzický.“

Madeline se zamračila. „Tobě to připadá zábavné?“

Bernice se ale jen zachichotala. „Má drahá, připadá mi to nanejvýš uspokojivé.“

Její slova Madeline poněkud zarazila. „Co tím myslíš?“

„Vzhledem k tomu, co jsi zažila s Renwickem Deveridgem, jsem se už obávala, že se tvůj zdravý zájem o muže nikdy neobnoví. Jak se však zdá, mé obavy byly zbytečné.“

Madeline ohromením ztratila řeč. I když se po chvíli vzpamatovala, nevzmohla se na kloudnou odpověď.

„*Teto Bernice.*“

„Je to už rok, co ses stáhla do ústraní a uzavřela před světem. Vezmu-li v úvahu, čím vším jsi prošla, jednalo se o zcela přirozenou reakci. Celá ta nešťastná záležitost by však byla o to tragičtější, kdybys navždy ztratila svou přirozenou ženskost. Tvůj zájem o pana Huntu považuji za dobré znamení.“

„Ale vždyť já se o něj *nezajímám*.“ Madeline se obrátila zpět ke knihovně. „Alespoň ne tak, jak si myslíš. Jsem ovšem přesvědčena, že teď, když ví o tatínkově spisu, bude velmi těžké se jej zbavit. Proč tedy jeho zájmu nevyužít?“

„Mohla jsi Huntovi ten svazek prostě dát,“ řekla Bernice suše.

Madeline se zastavila. „Věř mi, napadlo mě to.“

„Ale?“

„Potřebujeme jeho schopnosti. Proč si je nekoupit, máme-li za co? Zabijeme tak dvě mouchy jednou ranou.“ Dnes ráno jsem samé přísloví, uvědomila si.

„Vlastně, proč ne?“ Bernice vypadala zadumaně. „V této záležitosti ostatně nemáme příliš na vybranou.“

„Ne, nemáme.“ Madeline pohlédla na zvonečky na okenicích. „Abych pravdu řekla, mám podezření, že kdybych panu Huntovi ten spis nenabídla, jedné temné noci by nás navštívil a vzal si tu ztracenou knihu sám.“

Následujícího rána Madeline odložila pero, jež používala k psaní poznámek, a zavřela tenkou, v kůži vázanou knihu, kterou se snažila rozluštit.

Rozluštit je to pravé slovo, pomyslela si. Rukopis byl velmi starý a značně opotřeбенý. Obsahoval nesrozumitelnou směsici frází psaných starobyilou řečtinou, hieroglyfy a mrtvým jazykem Vanzagary. Madeline se dostal do rukou poté, co doputoval do Anglie složitou cestou ze Španělska. Mladou ženu kniha zaujala a okamžitě se pustila do práce.

Velkého pokroku zatím bohužel nedosáhla. Řečtina se zdála být snadná, ale přeložená slova nedávala smysl. Hieroglyfy si přirozeně zachovávaly své tajemství, ačkoliv slyšela, že pan Thomas Young vypracoval zajímavou teorii týkající se egyptského písma, založenou na zkoumání jisté kamenné rozety. Výsledky své analýzy ovšem doposud nepublikoval.

Pokud šlo o starobylý jazyk Vanzagary, Madeline byla jedním z mála lidí na světě, schopných přeložit text alespoň zčásti a mimo nejužší rodinný kruh o této její dovednosti nevěděl téměř nikdo. Studium filozofie vanzy a jazyka Vanzagary bylo považováno za výsadu mužů. Ženy se nemohly stát členy Vanziánské společnosti a ani nebyly zasvěcovány do záležitostí, jež se jí týkaly.

I kdyby se prosllechlo, že Winston Reed naučil svou dceru všechno, co uměl sám, jen málo vanziánů by považovalo ženu za schopnou pochopit složitost podivného jazyka starých knih.

Madeline se útlým svazkem zabývala už několik dní, pokaždé když měla volnou chvíli. Práce na překladu, intelektuálně náročná a namáhavá, jí poskytovala vítanou možnost zapomenout na ostatní starosti. Toho rána jí ale nepomáhala.

Uvědomila si, jak často se její pohled stáčí k hodinám. Zjištění, že nedočkavě počítá minuty a hodiny od chvíle, co poslala vzkaz Artemisu Huntovi, ji rozčilovalo, ale nedokázala si pomoci.

„Je to tady!“ zazvonil chodbou Bernicin hlas. „Právě dorazil!“

„Co se děje?“ Madeline upřela pohled na zavřené dveře knihovny. Zvuk tetiných kroků se blížil.

O několik vteřin později se veřeje doširoka rozlétly, do místnosti vítězoslavně vplula Bernice a nadšeně přitom mávala něčím, co vypadalo jako kus bílého papíru. „Je to tak vzrušující.“

Madeline pohlédla na papír. „Co je to?“

„Odpověď pana Hunta na tvůj dopis, co jiného?“

Madeline zaplavila úleva. Vzrušeně vyskočila. „Ukaž!“

Bernice jí psaní podala s výrazem kouzelníka, který právě vytahuje z klobouku živého králíka.

Mladá žena roztrhla obálku a očima chvatně přelétla obsah dopisu. Nejprve si myslela, že špatně pochopila význam slov. Zarazila se a přečetla si jej ještě jednou. Ani napodruhé však nedával o mnoho větší smysl. Spustila ruku, v níž list držela, a zmateně pohlédla na svou tetu.

„Co se stalo, drahoušku?“

„Napsala jsem panu Huntovi, že bych ráda dokončila náš rozhovor týkající se jisté obchodní záležitosti. A on mi poslal takový... takový...“

„Takový co?“ Bernice jí vzala dopis z ruky. Odkudsi vylovila skřípec, nasadila si jej na nos a přečetla text nahlas.

„*Bude mi potěšením doprovodit vás na maškarní ples, který se koná ve čtvrtek večer v Palácích snů.*“

Potom zhlédla a oči jí potěšeně zářily. „Drahoušku, to je pozvání.“

„Všimla jsem si.“ Madeline vytrhla list z tetiných prstů a zachmuřeně pohlédla na smělé, mužné tahy pera, jimiž byl vzkaz napsán. „Co tím jenom sleduje?“

„Ale dítě. Na svůj věk jsi nemístně podezřívavá. Co je divného na tom, když tě ctihodný gentleman pozve na ples?“

„Nejde o žádného ctihodného gentlemana, ale o Artemise Hunta. Mám právo být podezřívavá.“

„Jsi poněkud podrážděná.“ Bernice se starostlivě zachmuřila. „Už zase špatně spíš? Doufám, že užíváš ten lektvar, co jsem ti dala?“

„Ano, ano. Je velmi účinný,“ přikývla Madeline. Nechtěla tetě říkat pravdu. Léč včera večer vylila do nočníku, stejně jako to dělala každé noci. Neodvažovala se jej užít, protože spánek byl to poslední, co si přála, a sny, které jí přinášel, se stávaly stále dotěrnější a neodbytnější.

„Nu, pokud tvé nervy nejsou podrážděny nedostatkem spánku, pak je v tom možná něco jiného,“ řekla Bernice.

„Moje reakce na dopis pana Hunta není známkou špatných nervů, nýbrž zdravého rozumu.“ Madeline udeřila dopisem o dlaň. „Jen považ: vzkáží mu, že mám zájem o jeho služby a nabídnu mu odměnu, která ho podle všeho zajímá. A on mi pošle pozvánku na nějaký bláznivý maškarní bál. Co je to za odpověď?“

„Ta nejlepší, pokud chceš znát můj názor,“ poznamenala teta. „Zvlášť pokud přichází od muže vyzrálého, ale stále plného života.“

„Ne,“ zamračila se Madeline. „Obávám se, že toto je vanziánská odpověď. Hunt se mě úmyslně snaží zmást a já se musím ptát proč.“

„Zdá se, že existuje jen jediný způsob, jak zjistit odpověď, má drahá.“

„A to?“

„Musíš to pozvání přijmout.“

Madeline na tetu vytřeštila oči. „Zbláznila ses? Mám jít s Huntlem na maškarní ples? To je šílené.“

Bernice jí věnovala vědoucí pohled. „Máš co do činění s mistrem vanzy. Musíš s ním jednat chytře a obratně. Žádný strach, věřím, že ty se dokážeš dobrat pravdy.“

„Hmm.“

„Tak či onak, rozhodně ti neuškodí, když půjdeš na ples,“ pokračovala Bernice. „Potřebuješ se trochu pobavit. Začínáš být právě tak výstřední a tajnůstkářská jako pánové z Vanziánské společnosti.“

„Jak vidím, na lorda Glenthorpa dnes padla únava dřív než obvykle.“ Lord Belstead vrhl nesouhlasný pohled směrem k muži zhrouceně sedícímu v černém ušáku před krbem. „Ještě není deset a on už je pod obraz.“

„Možná byste ho mohl pozvat mezi nás, aby si s námi zahrál,“ odpověděl Sledmere, aniž spustil oči ze svých karet. „Glenthorpe je hlupák, zvláště když si přihne. Bezpochyby bychom ho dokázali obrát o pěknou sumičku.“

„Příliš snadné.“ Artemis si prohlédl své vlastní karty. „Hrát s přiopilým bláznem – co je na tom zábavného?“

„Nemyslel jsem na zábavu,“ odvětil Sledmere. „Ale na finanční přínos.“

Artemis položil karty na stůl. „Když už mluvíme o financích, právě jsem poněkud zvýšil svůj kredit.“

„Na můj účet, jak se zdá,“ zavrčel Belstead. „Když jde o karty, máte z pekla štěstí, pane.“

Na druhé straně pokoje právě Glenthorpe postavil prázdnou sklenici a vrávoravě vstal. Jeho pohyb neušel Artemisově pozornosti. „Už jsem dnes svou šťastnou hvězdu pokoušel až příliš. Omluvte mě, prosím, nerad bych zmeškal schůzku.“

Belstead se zachechtal. „Kdo je ona krásná dáma, Hunte?“

„Na jméno si teď nevzpomínám,“ pousmál se Artemis a vstal. „Věřím, že se mi vybaví, až to bude nezbytné. Přeji příjemný večer, pánové.“

Sledmere se zazubil. „Dejte si pozor, abyste si vzpomněl. Ženy mají z neznámého důvodu ve zvyku se urazit, když si někdo plete jejich jména.“

„Děkuji za radu,“ odvětil Artemis.

Opustil karetní salonek a zamířil do vstupní haly, kde od dvevníka převzal plášť a rukavice.

Glenthorpe už byl mezi dveřmi. Maličko se potácel, ale když za sebou zaslechl kroky, ohlédl se. „Co vy, Hunte, odcházíte?“

„Ano.“

„Nechcete jet se mnou?“ Glenthorpe zakaleným zrakem vyhlédl z okna. „Ted' v noci je těžké sehnat drožku. Ta zatracená mlha je tak hustá, že by se dala nožem krájet.“

„Proč ne?“ Artemis přehodil přes ramena plášť a vyšel ven.

„Skvělé.“ Výraz úlevy na Glenthorpově tváři působil téměř komicky. Nemeškal a pospíchal za Artemisem. „Bude bezpečnější, když pojedeme společně. Noc, jako je tahle, je rájem pro lupiče.“

„Říká se to.“ Artemis mávl na drožku.

Vůz zastavil před vchodem do klubu, Glenthorpe se neobratně vsoukal dovnitř a klesl na jedno ze sedadel. Artemis nastoupil za ním a zavřel za sebou dveře.

„Na začátku léta takovou mlhu ještě nepamatuju,“ zamumlal Glenthorpe.

Drožka se s rachocením kol rozjela ulicí.

Artemis si Glenthorpa pozorně prohlížel, ale ten si toho ani nevšiml. Upíral svůj zrak na zšeřelou ulici a zdál se být vyčerpáný, ve tváři měl strhaný, vyčerpaný výraz.

„Nic mi do toho není,“ Artemis se stáhl do temnějších stínů v koutě kabiny, „nemohu však nevidět, že jste dnes večer poněkud neklidný. Trápí vás něco?“

Glenthorpe odtrhl oči od okénka, pohlédl na Artemise a opět stočil svůj zrak do tmy. „Už jste měl někdy pocit, že vás někdo sleduje?“

„Kdo by mě měl sledovat?“

„Mě, ne vás.“ Glenthorpe zatáhl záclonky a klesl do vyrudlých, potrháných polštářů. „V poslední době se mi zdá, jako by za mnou někdo slídl. Když se ale otočím, nikdo tam není. Je to velmi zneklidňující.“

„Proč by to někdo dělal?“

„Jak to mám, sakra, vědět?“ Glenthorpe mluvil až příliš hlasitě a zapáleně. Když uslyšel zvuk svého vlastního hlasu, zděšeně zamžikal a přešel do šepotu. „Ale je tady. Cítím to v kostech.“

„A kdo je ten člověk, který vás dle vašeho mínění pronásleduje?“ zeptal se Artemis téměř lhostejně.

„Nebudete mi věřit, ale myslím si, že je to –“ Glenthorpe větu nedokončil.

„Kdo?“ pobídl ho Artemis zdvořile.

„To se těžko vysvětluje.“ Glenthorpe sevřel prsty opěrku. „Jde o jistou věc, k níž došlo před několika lety. Byla v ní zapletena mladá žena.“

„Aha.“

„Herečka, víte? Nikdo důležitý.“ Glenthorpe ztěžka polknul. „Stalo se něco strašného. Něco takového samozřejmě nikdo neměl v úmyslu. Ostatní říkali, že je to jenom legrace. Že si z nás to děvče jen utahuje a dělá naoko cavyky. Ale bylo to jinak.“

„Co se stalo?“ zeptal se Artemis nezáživným tónem.

„Odvezli jsme ji na odlehlé místo, abychom měli soukromí.“ Glenthorpe si otřel nos do rukavice. „Chtěli jsme se trochu pobavit. Ale ona... bránila se. Utekla. A pak... Nebyla to naše chyba... Ale co. Důležité je jedno: v tom, co se stalo, jsem já prsty neměl. Ostatní ji dostali, ale když přišla řada na mě, nemohl jsem. Víte, co tím myslím. Moc jsem pil. Nebo to možná bylo tím, jak se na mě dívala.“

„Jak se na vás dívala?“

„Jako by byla nějaká vědma chystající se mě navěky proklít. Všichni zaplatíte, řekla. No, byl to nesmysl, samozřejmě. V tu chvíli jsem si ale uvědomil, že se ostatní mýlí. Nehrála si s námi. Ona nás nechtěla. Nikoho z nás. Já... já jsem... nemohl jsem to udělat.“

„Ale byl jste při tom.“

„Ano, ale jen proto, že mě ostatní strhli. Já si na takové věci nepotrpím, víte? Já nejsem... chci říct, nelibuji si v tělesných požitcích jako jiní muži.“ Glenthorpe se znovu ošil. „Na něco jsem se tehdy vymluvil. Ostatní se mi smáli, ale mě na tom nezáleželo. Chtěl jsem jít pryč. Ale té holce se podařilo upláchnout. Utekla do noci, jenže se stala nehoda. Spadla.“

„Co jste udělal pak?“

„Já?“ Glenthorpe se zatvářil zděšeně. „Nic. Vůbec nic. To je to, co se vám snažím vysvětlit. Nemá důvod mě pronásledovat. Já jsem se jí přece ani nedotkl.“

„A kdo vás tedy pronásleduje?“

„Řekla nám –“ Glenthorpe si jazykem navlhčil rty a opět si otřel nos. „Řekla, že za to, co jsme jí udělali, se nám její milenec pomstí. To ale bylo před pěti lety. *Před dlouhými pěti lety.* Měl jsem už dávno celou věc za skončenou.“

„Ale teď si tím nejste tak jist?“

Glenthorpe zaváhal, pak vsunul ruku do kapsy a vytáhl přívěsek k hodinkám. „Dostal jsem jej před několika měsíci. Obálka ležela na mém prahu.“

Artemis pohlédl na zlatý předmět zdobený rytinou zobrazující vzpínajícího se hřebce. „Nu a?“

„Myslím, že mi to poslal on. Ten, který ji má pomstít.“

„Proč by to dělal?“

Glenthorpe si otřel nos. „Mám ošklivý pocit, že si se mnou hraje. Jako kočka s myši, víte? Ale není to spravedlivé.“

„Proč ne?“

„*Protože ze tří mužů, co u toho byli, já jediný jsem jí neublížil.*“ Glenthorpe se zhroutil na sedadlo. „Já jediný jsem se jí nedotkl.“

„Ale byl jste tam té noci, ne?“

„Ano, ale –“

„Nechte si své výmluvy, Glenthorpe. Nezajímají mě. Můžete je říct tomu muži, co vás pronásleduje, jak říkáte.“ Artemis zabušil na střechu, aby dal znamení kočímu. „A nyní mě omluvte. Myslím, že bude lepší, když domů dojdu pěšky.“

„Ale lupiči –“

„Každý má právo zvolit si společnost dle svého vkusu.“

Drožka zastavila. Artemis vystoupil a zavřel za sebou dveře. Pak, aniž se ohlédl, odkráčel do temné noci zastřené chuchvalci převalující se mlhy.

Dnes v noci porušil všechna svá pravidla. Zákonů, jimiž se tak dlouho řídil jeho život, nebylo mnoho, byly však stálé a neměnné: prodával lidem sny, ale sám se jim nikdy nepoddával. Založil své živobytí na iluzích, ale nebyl tak pošetilý, aby zaměňoval fantazii se skutečností.

Říkal si, že několik valčíků s Černou vdovou je pouhým detailem v jeho plánu, chytrou vějičkou, jež mu pomůže přivábit oběť do pasti. Ta dáma o něm věděla až příliš mnoho. Takto to nemohl nechat, musel získat převahu. Starobylé vanziánské přísloví pravilo jasně: *Nebezpečné musí být nejprve poznáno, aby mohlo být ovládnuto.*

Madeline s tváří skrytou za maskou zdobenou péry ho však zpražila netrpělivým pohledem. „Nejvyšší čas, abychom přešli k věci, pane.“

Tak tedy skončil jeho pokus zlákat ji k valčíku.

„Doufal jsem, že se trochu pobavíme, než začneme hovořit o obchodních záležitostech,“ podotkl Artemis a přivinul ji těsněji k sobě, aby s ní mohl vykroužit ladnou otočku na přeplněném parketu. „Rozhodně jsem to měl v úmyslu.“

„Nevím, jakou hru to hrajete, pane Hunte. Pokud jde o mě, rozhodně zde nejsem proto, abych tančila a bavila se.“

„Upřímně, Madeline, své pověsti ženy-vampa zůstáváte mnoho dlužná. Musím přiznat, že jsem poněkud zklamán.“

„To mě samozřejmě nesmírně mrzí. Na druhou stranu mě ale váš postřeh nikterak nepřekvapuje. Vždyť zrovna předevčírem mi má teta řekla, že jsem se stala stejně podivínskou a samotářskou jako pánové z Vanziánské společnosti.“

„S tím si nelamte hlavu, madam. Jak se zdá, začínám nacházet v podivínských a samotářských ženách zalíbení.“

Viděl, jak v rozhořčeném překvapení otevřela ústa. Než ho však mohla vykázat do patřičných mezí, jak si ostatně zasloužil, zavířil s ní tak prudce, až se jí záhyby černého domina rozvlnily kolem kotníků.

Pevně se rozhodl užít si večera, jak jen to bude možné. Držet ji v náručí bylo právě tak příjemné, jak si představoval: hřejivé a

vzrušující. Její vůně mu připadala omamnější než nejvzácnější kadidlo. Ta žena v něm vzbuzovala podivnou bezstarostnost, jež v jeho mysli přetrvávala už od jejich rozhovoru v knihovně. Byl rozhodnut vychutnat si dnešní večer bez ohledu na riziko.

Přetancovali přes půl parketu, než se Madeline konečně vzpamatovala. „Proč jen, pro všechno na světě, trváte na té nesmyslné hře?“ zeptala se upjatě.

„Ale to není žádná hra. Toto je valčík, pokud jste si toho ještě nevšimla. Na rozdíl od mnoha zábav, které Paláce snů nabízejí, náš tanec není iluze. Až skončí, budeme oba pěkně udýchaní.“

„Víte velmi dobře, co jsem měla na mysli, pane.“ Pousmál se. „Já prodávám sny a iluze, madam. Vy jste můj potenciální klient a já, jakožto zkušený obchodník, trvám na tom, abyste okusila mé zboží ještě předtím, než se dostaneme k nudným detailům obchodní smlouvy.“

Než mohla cokoliv odpovědět, prudce změnil směr. Když budeme tančit dostatečně rychle, pomyslel si, zadýchá se a alespoň na chvíli přestane mluvit.

Jistě, nakonec stejně musí dojít na věc. On však chtěl, aby jednání probíhalo na místě, které vybere on sám. Ačkoliv šlo o zdánlivou maličkost, Artemis věděl, jak důležité to může být. Když měl uzavřít dohodu s dámou vyhlášenou tím, že vraždí své manžely, nechtěl nic ponechat náhodě.

Zatímco s Madeline kroužil po tanečním parketu, praktická stránka jeho mysli s potěšením zaznamenala, jak plné jsou toho večera místnosti Zlatého paláce. Maškarní bály, jež se zde konaly pravidelně vždy ve čtvrtek po celé léto, patřily mezi nejvyhledávanější atrakce zábavního parku. Přístup sem měl každý, kdo si zakoupil lístek. Jedinou podmínkou bylo, že tanečníci musí mít masku.

Tento demokratický princip sice mnohé popouzel, několik pánů a dam zaujímajících výlučné postavení ve společnosti jej však prohlásilo za zábavný. Ničeho víc nebylo potřeba, do Zlatého paláce se hrnuly davy. Skandální přídech doprovázející vše, co souviselo s Paláci snů, shledávalo mnoho lidí nanejvýš přitažlivým. Každý čtvrtek se tak dámy, dandyové, mladí hejsci, důstojníci a statkáři setkávali na tanečním parketu s herečkami, obchodníky i pobudy, aby se pobavili v sále, jenž imitoval nádheru starověkého Říma a Egypta.

Tlumené světlo se zde odráželo na zlacených sloupech, obeliscích a sousoších. Jedné části rozlehlého prostoru vévodila napodobenina egyptské svatyně střežená kamennými sfingami, na opačném konci tryskala fontána, z níž voda stékala do jezírka obklopeného uměle rozlámanými dórskými sloupy. V prostoru pak byly volně rozmístěny dokonalé kopie sarkofágů, honosných trůnů a malovaných pohřebních nádob. Nechyběla temná zákoutí a besídky, v nichž byly umístěny kamenné lavičky antických tvarů, široké právě tak, aby si na ně mohli sednout dva lidé.

Když Artemis před třemi lety zpustlý letohrádek koupil, měl jasnou představu, co zde chce vytvořit, a Henry Leggett jeho pokyny svědomitě vyplnil. Byl to právě Henry, kdo jednal se správcem, architekty a dekorátéry. Ti všichni dostali za úkol vyplnit rozlehlý prostor exotikou, přepychem a tajemnem.

Muž, který si sám nemohl dovolit snít, chápal magickou přitažlivost snů lépe než kdokoli jiný.

Skladba k tanci skončila na Artemisův vkus až příliš brzy. Nechotně se s Madeline v náručí zastavil, černé domino naposledy zavířilo kolem štíhlých kotníků. Z očí, jež na něj hleděly skrz otvory v masce, četl jasnou výzvu.

„Teď, když jste se dostatečně pobavil na můj účet, bychom mohli přejít k věci.“

Ach ano. Vždyť věděl, že s ní nebude moci protančit celou noc. „Dobrá tedy, paní Deveridgeová. Promluvíme si o podmínkách naší dohody. Ne však zde. Něco tak nechutného je zapotřebí projednat v soukromí.“

„Nechápu, o čem mluvíte, pane.“

„Dle mínění společnosti, madam, je obchod nízkou a opovržením hodnou věcí.“

Nabídl jí rámě a vyvedl ji dvoukřídlymi dveřmi ven do vlahé noci prozářené lampami, jež sem přivábila davy lidí, toužící okusit pikantní a lehce skandální atmosféru zábavního parku.

Pečlivě zvolené osvětlení jen zvýraznilo tajemnost vítězných oblouků, mytologických výjevů a rozvalin, jež byly rozmístěny podél křivolakých zarostlých pěšin. Vysoko nad hlavami lidí balancoval na laně provazochodec. Pod ním se skupinka dandyů sázela o to, jak skončí iluze vytvořená mágem oděným do orientálního šatu. Muži a ženy se procházeli sem a tam, jedli pečené kousky masa a přecičky, flirtovali ve stinných zahradních besídkách

a společně mizeli v temných zákrutech pěšin. Odevšad se ozýval smích a hudba přerušovaná občasným potleskem.

Madeline utkvěla pohledem na hlučné skupince mladých lidí, kteří se shromáždili před poustevnou. „Ta jeskyně vypadá jako opravdová.“

„To byl i můj záměr, paní Deveridgeová.“

Sevěřel její paži o něco pevněji a vedl ji na opačný konec parku, kde vysoké stromy vrhaly hluboký stín. Minuli Křišťálový palác, v němž shromáždění lidé pozorovali žertovnou bitvu vojáků-loutek.

Ze sousedního paláce se ozval potlesk. Madeline se otočila k ozářenému vchodu. „Co je uvnitř k vidění?“

„To je Stříbrný palác. Najal jsem mesmeristu, aby předvedl své umění.“

„Ach ano, samozřejmě. Vždyť právě tohle představení Nellie a Alice toho večera navštívily.“ Zvědavě na něj pohlédla. „Vy sám v mesmerismus věříte, pane?“

Chvilí naslouchal nadšeným výkřikům zaznívajícím ze Stříbrného paláce. „Já věřím v prodávání vstupenek, madam, což mesmerismus dokáže docela dobře.“

Místo aby se zasmála jeho ironii, jen stiskla rty v gestu prozrazujícím jisté znepokojení. „Učení vanza obsahuje prvky, které by mohly být označeny za mesmerismus.“

„Nevidím důvod, proč bych s vámi měl nesouhlasit. Lidská mysl je dosud neprobádaná říše. Její tajemství jsou podstatou filozofie vanzy.“

Kráčeli po šterkem sypané pěšině dál. Čím hlubší byla kolem nich tma, tím méně potkávali lidí.

„Kam jdeme?“ zeptala se Madeline znepokojeně.

„Do části parku, která doposud nebyla zpřístupněna veřejnosti. Budeme tam mít soukromí. Ukážu vám nejnovější atrakci.“

„Co je to?“

„Strašidelný dům.“

Prudce otočila hlavu a pohlédla přímo na něj. „*Strašidelný?*“

Tak ostrý tón ho překvapil. „Neříkejte mi, že se bojíte duchů, paní Deveridgeová. Tomu nejsem ochoten uvěřit ani na okamžik.“

Neodpověděla, ale on cítil její napětí.

Když dorazili k zarostlé zdi ohraničující území zábavního parku, Artemis si sundal škrabošku.

„Zde už nehrozí, že by vás někdo spatřil, paní Deveridgeová. Tato část je veřejnosti uzavřena.“

Zaváhala, ale pak zvedla ruku a sundala si masku také. V jejích temných vlasech se zatřpytilo měsíční světlo.

„Strašidelný dům se stále ještě buduje.“ Artemis otevřel branku a zvedl ze země lampu, kterou tam někdo zanechal. „Bude otevřen příští měsíc. Předpokládám, že si získá oblibu především u mladých lidí a milenců,“ dodal, pak rozžehl lampu a vydal se štěrkem sypanou stezkou obklíčenou hradbou hustých keřů. Madeline jej mlčky následovala. Po chvíli zahrnuli za roh a ocitli se před kamennou branou.

„Nové bludiště,“ vysvětlil Artemis, když klenutým obloukem prošli. „Bude otevřeno zároveň s domem. Navrhl jsem jej sám. Jeho tvar vychází z tradice vanzy a jsem přesvědčen, že zmáte většinu z mých zákazníků.“

„O tom nepochybuji. Jak alespoň tvrdil můj otec, bludiště na Vanzagaře jsou nejsložitější na světě.“

Nesouhlasný tón jejího hlasu ho přiměl k úsměvu. „Vy nemáte bludiště ráda?“

„Jako malé holčičce se mi líbila. Později jsem je však začala spojovat s vanzou.“

„Takže jste je samozřejmě přestala považovat za zábavná.“

Vrhla na něj záhadný pohled, ale neodpověděla.

Zahrnul s ní za další roh. Ocitli se tak přímo proti gotickému průčelí Strašidelného domu, jenž na ně, věrný svému jménu, nepřátelsky hleděl temnými, úzkými a vysokými okny.

Madeline si chvíli hrozivě působící stavbu mlčky prohlížela. „Vypadá přesně jako dům z románů madam Yorkové. Já sama bych si dobře rozmyslela, než bych vstoupila dovnitř.“

„Beru to jako poklonu.“

Zděšeně na něj pohlédla, ale pak se nejistě usmála. „Rozumím, zřejmě jste ten dům, stejně jako bludiště, navrhoval sám?“

„Ano. Doufám, že z něj bude naskakovat husí kůže i těm nejodvážnějším návštěvníkům.“

V tváři se jí objevil zadumaný výraz. „Paláce snů jsou pro vás něčím víc než pouhým obchodem, nemám pravdu?“

Artemis upíral oči na dům a zvažoval, co odpovědět. „Prozradím vám tajemství, které jsem ještě nikomu neřekl, paní Deveridgeová. Koupil jsem tento park proto, že jsem to považoval za skvělou

investici. Měl jsem v úmyslu použít pozemek pro stavbu obchodů a domů. Možná to dokonce jednou udělám. Zjistil jsem však, jak moc mě baví vymýšlet a navrhovat nejrůznější atrakce. Prodávat sny je velmi výnosný obchod.“

„Chápu.“ Opět pozvedla zrak ke Strašidelnému domu. „Máte v úmyslu řídit zábavní park i poté, co potkáte ženu, kterou budete chtít pojmout za manželku?“

„Ještě jsem se nerozhodl.“ Opřel se nohou o nízkou zídku, jež lemovala pěšinku vedoucí k domu. „To je už podruhé, co se mě ptáte na mé úmysly ve vztahu k mojí budoucí ženě. Zdá se, že vám docela záleží na tom, abych byl vůči ní upřímný.“

„Vřele vám to doporučuji.“

„Ale co když se jí zdroj mých příjmů nebude líbit?“

Madeline propletla prsty rukou za zády a dál si fascinovaně prohlížela dům. „Radím vám, abyste k ní byl upřímný hned od počátku, pane.“

„I kdybych ji proto měl ztratit?“

„Z vlastní zkušenosti vím jedno: klam a přetvářka nejsou dobrým vkladem do manželství.“

„Chcete naznačit, že vaše manželství stálo na podobně vratkém základě?“

„Můj muž mi lhal od první chvíle, co jsme se potkali, pane.“

V jejím hlase zazníval chlad a strach tak intenzivní, až Artemis ustrnul. „O čem vám lhal?“

„O všem. Lhal mému otci, lhal mně. Až příliš pozdě jsem poznala, že nemohu věřit ničemu z toho, co mi říká. Dodnes stále nevím, co je pravda a co fikce.“

„To je velmi nepříjemné.“

„Horší, než si dokážete představit,“ zašeptala přidušeně.

Vztáhl ruku a prsty zlehka zachytil její bradu. „Než začneme hovořit o obchodních záležitostech, paní Deveridgeová, navrhuji vám, abychom uzavřeli dohodu.“

„Jaká dohoda by to měla být?“

„Slibme si, že si během naší spolupráce nebudeme lhát. Mohou se vyskytnout věci, o nichž jeden nebo druhý z nás nebude chtít hovořit. Proč ne, ponechejme si svá tajemství. Ostatně, na trochu soukromí má právo každý. Nebudeme si ale lhát, souhlasíte?“

„Uzavřít takovou dohodu je snadné.“ Její oči se v záři měsíčního světla zdály být hluboké a bezútesné. „Jak si ale může být kdokoli z nás jist, že ten druhý ji dodržel?“

„Dobrá otázka, paní Deveridgeová. Nejsem však schopen na ni odpovědět. Vše bude muset záležet pouze na naší vzájemné důvěře.“

Madeline zkrivila ústa. „Říkají o mně, že jsem nejspíš bláznivá a vražedkyně k tomu. Opravdu se odvážíte mi důvěřovat?“

„Kdo je bez chyby?“ Artemis pokrčil rameny. „Vy budete muset tolerovat mnohem víc, pokud přistoupíte na můj návrh. Je tady moje vanziánská minulost a pak samozřejmě to, že se, bohužel, zabývám obchodem.“

Ohromeně na něj pohlédla a pak vydala přidušený zvuk vzdáleně se podobající smíchu. „Dobrá tedy, dávám vám své slovo, stojíte-li o to. Nebudu vám lhát.“

„Ani já vám.“

„Podivná úmluva, není-liž pravda?“ poznamenala pak trpce. „Čestná dohoda mezi ženou, o níž se povídá, že chladnokrevně zavraždila svého manžela, a gentlemanem, který pravdu o sobě úzkostlivě skrývá před celým světem.“

„Já jsem s ní spokojen.“ Obrátil se čelem k ní. „Teď, když jsme se dohodli na této věci, byste mi mohla říct, co pro vás mohu udělat, paní Deveridgeová.“

„Buďte klidný, pane. Mé přání vás stěží překvapí. Je z druhu těch, jaká lze čekat od blázna.“ Madeline dál upřeně zírala na Strašidelný dům. „Chci, abyste mi pomohl najít ducha.“

Trvalo mu dlouhou chvíli, než si plně uvědomil význam jejích slov. Pak zvolna vydechl. „Nemyslím si, že by žena vaší inteligence a vašeho vzdělání opravdu věřila na fantomy.“

Stiskla rty. „V jednoho konkrétního ducha věřit začínám.“

„Má ten duch jméno?“

„Ach ano,“ vydechla sotva slyšitelně. „Jmenuje se Renwick Deveridge.“

Možná zvěsti nakonec nelhaly. Třeba je opravdu šílená a patří do blázince. Artemis si náhle uvědomil, jak se ochladilo. Od Temže se zvedala mlha a plížila se parkem.

„Vy opravdu věříte, že váš mrtvý manžel vstal z hrobu, aby vás pronásledoval?“

„Předtím, než... než zahynul v tom ohni, přísahal krevní mstu mně i mé rodině.“

„Dobrý bože.“

„Stihl zabít mého otce.“

Artemis se na ni upřeně zadíval. „Winston Reed zemřel na srdeční slabost.“

„Byl to jed, pane Hunte.“ Pohlédla mu do očí, ale pak rychle odvrátila zrak. „Teta se jej snažila zachránit, ale otec už byl starý a měl slabé srdce. Zemřel několik hodin po tom požáru.“

„Chápu,“ odpověděl neutrálním tónem. „Důkaz ale, předpokládám, nemáte?“

„Žádný.“

„Hmm.“

„Vy mi nevěříte, nemám pravdu?“ Mávla rukou. „Nemám vám to za zlé. Ti, podle kterých jsem svého manžela zavraždila, by bezpochyby řekli, že jsou to halucinace, které vyvolala vina, již bezpochyby cítím.“

„Viděla jste jeho ducha?“

„Ne.“ Madeline chvíli váhala. „Ale znám někoho, kdo ho viděl.“

Bláznivá jako jaro, napadlo ho. Nebo naopak vychytralá vražedkyně snažící se ho vtáhnout do svých temných pletich? Ať tak či onak, jejich rozhovor se rozhodně nedal označit za nudný.

„Co se tedy podle vás děje, paní Deveridgeová?“

„Vím, zní to šíleně, ale říkám si, zda je možné, aby můj muž ten požár přežil.“

„Slyšel jsem, že Deveridgeovo tělo bylo nalezeno spálené na uhel.“

„Ano. Lékař ho identifikoval. Ale co když –?“

„Co když se lékař zmýlil? To jste chtěla říct?“

„Ano. Tělo bylo ohořelé, ne však spálené k nepoznání. Tak mi to aspoň řekli. Přesto mohlo dojít k omylu.“ Prudce se k němu obrátila s odhodlaným výrazem v očích. „Ať tak či onak, musím zjistit pravdu, a musím tak učinit rychle. Pokud je můj manžel stále naživu, pak lze předpokládat, že se vrátil, aby se pomstil, a mně nezbude než přijmout opatření, abych svou tetu i sebe nějak ochránila.“

Dlouze si ji prohlížel. „A pokud vyjde najevo, že jste se stala obětí své bujné představivosti? Co pak?“

„Ani nevíte, jak ráda bych se mýlila. Přisahám, pane, pokud mi dokážete, že jsem podlehla nervové chorobě, s radostí takové poznání přivítám.“ Trpce zkrivila ústa. „Alespoň bych se mohla začít léčit. Má tetu umí připravovat velmi účinné lektvary.“

Zvolna zařal ruku v pěst. „Možná byste se měla raději obrátit na Bow Street, madam.“

„I kdyby se mi podařilo nějakého detektiva z Bow Street přesvědčit, že nejsem šílená, jakou šanci by měl proti muži školenému v umění vanzy?“

„Deveridge byl zasvěcenec?“

„Ano. Nedosáhl ovšem mistrovského stupně, ačkoliv o to velmi stál. Uměl toho však dost. Abych byla upřímná, pane, v otcových záznamech o členech Vanziánské společnosti jsem kromě vás nalezla pouze jediného muže, na kterého bych se mohla obrátit. Ten ale naneštěstí není k zastížení.“

Představa, že zvažovala možnost zaměstnat někoho jiného, ho z neznámého důvodu podráždila. „Kdo je onen gentleman, jehož jste považovala za způsobilého pro tento úkol?“

„Pan Edison Stokes.“

„V současné době nepobývá v Anglii,“ zamumlal Artemis. „Nedávno se oženil a vzal svou mladou manželku na cestu po římských památkách.“

„Ano. Což znamená, že nemám na vybranou.“

„Je příjemné být na prvním místě. I když jen jako pouhý náhradník.“

Zpřímá na něj pohlédla. „Nuže, pane. Pomůžete mi výměnou za záznamy mého otce nalézt odpovědi na mé otázky?“

Zadíval se jí do očí, ale to, co v nich spatřil, nebylo šílenství. Jen pevné odhodlání a špetka skutečného zoufalství. Pochopil, že pokud jí nevyhoví, ujme se toho úkolu sama nebo požádá o pomoc někoho z těch bláznů z Vanziánské společnosti, čímž se, pokud jsou její obavy oprávněné, vystaví nesmírnému riziku.

Pokud jsou její obavy oprávněné.

Existuje tisíc důvodů, proč se od ní držet dál, pomyslel si. Momentálně si ale nedokázal vzpomenout ani na jediný.

Pak slyšel sám sebe, jak říká: „Začnu s pátráním.“ Viděl, jak pootevřela ústa a nadechla se. Zvedl ruku, aby ji umlčel. „Na dalším se dohodneme, až pokud se vaše obavy potvrdí. Nic víc vám v tuto chvíli slíbit nemohu.“

K jeho překvapení mu věnovala úsměv, jenž zastínil i záři lamp. „Děkuji vám, pane. Máte mé slovo, že bezprostředně poté obdržíte otcovy záznamy. Budete s nimi moci naložit po libosti.“

„O tom nepochybují,“ odpověděl. *Získám je tak či onak.*

„A teď,“ prohlásila rázně, „jsem připravena odpovědět na vaše otázky.“

„Nebude jich málo.“

„Uvědomuji si, že to, co jsem vám řekla, zní poněkud podivně.“

„To ano.“

„Mohu vás však ujistit, že ke svým obavám mám dobrý důvod.“

„Mám-li být upřímný, madam –“ Tázavě na něj pohlédla. „Ano?“

„Slíbili jsme si vzájemnou otevřenost, měla byste tedy vědět, že mě velmi přitahujete, Madeline.“ Nastalo tíživé ticho.

„Ach bože,“ hlesla nakonec. „To je velmi nešťastná okolnost.“

„Bezpochyby, ale je to tak.“

„Doufala jsem, že se nám právě této komplikaci podaří vyhnout.“

„Já také, madam.“

„Nicméně,“ pokračovala rázně, „v porovnání s jinými podobně postiženými gentlemany jste ve výhodě.“

„Postiženými.“ Na chvíli se zamyslel. „Ano, to slovo myslím dobře popisuje můj problém.“

Zamračila se. „Nejste prvním mužem, který propadl této podivné posedlosti.“

„Nejspíš bych měl cítit úlevu, že nejsem ve svém soužení sám.“

Povzdychla si. „Je to nepochopitelné, ale za poslední rok jsem od nejrozumnějších gentlemanů obdržela spousty květín a dopisů. Všichni měli zájem prožít se mnou románek, pokud mi rozumíte.“

„Ach tak.“

„Je to opravdu divné, ale jak mi má teta Bernice vysvětlila, některé muže vdovy přitahují. Zřejmě se domnívají, že taková žena má už jisté zkušenosti.“

Artemis moudře přikývl. „Jinými slovy, necítí se svázáni ohledy na její nevinnost.“

„Přesně tak. Na vdovách něco je, jak říká teta Bernice.“

„Hmm.“

„Víte, chápu, že představa zkušené ženy může lákat.“

„Hmm.“

Potrásla hlavou. „Měla jsem však za to, že klepy o tom, jak jsem se stala vdovou, budou muže spíše odrazovat.“

„Opravdu?“

„Zkušenost je pěkná věc, ale upřímně, nedokážu pochopit, co přitažlivého pánové vidí na ženě, která má pověst chladnokrevné vražedkyně.“

„Proti gustu žádný dišputát, říká se.“ Artemis považoval za moudřejší nezmiňovat se o sázkách v klubových knihách. Výhra ve výši jednoho tisíce liber pro toho, kdo s ní stráví noc, by ony květiny a zamilované dopisy vysvětlovala s dostatečnou přesvědčivostí. Madeline by se to však nemuselo líbit.

Káravě na něj pohlédla. „Radím vám tedy, pane, abyste použil své schopnosti mistra vanzy a obrnil se proti případnému zájmu o mou osobu.“

Uchopil její tvář do dlaní. „Bohužel, Madeline, v tomto směru jsem bezmocný.“

Pohlédla na něj rozšířenýma očima. „Opravdu?“

„Opravdu.“

Ztěžka polkla. „Jak podivné.“

„Ale pochopitelné. Vy sama jste mi už několikrát připomněla, že pánové z Vanziánské společnosti jsou jeden vedle druhého samí podivíni.“

Sklonil hlavu, a než se vzmohla na slovo odporu, přitiskl svá ústa na její.

Cítil, jak je překvapená a zmatená, nesnažila se však odtáhnout. Přivinul ji tedy těsně k sobě. Teď byla blíž, mnohem blíž, než když tančili valčík. Vnímál teplo jejího těla a cítil, že začíná být vzrušený. Její jemná vůně mu zamlžila mysl.

Tiše zasténala. Pak náhle jako by její ústa roztála. Záhyby domina se rozvlnily kolem jeho nohou. Vklouzl jí rukama pod plášť a objal ji kolem těla. Konečky prstů cítil něžnou plnost jejích ňader. Vnímál, jak se krev v jeho žilách rychle rozechřívá.

Možná na těch vdovách opravdu něco je, pomyslel si.

Žíznivě pil z jejích úst. Madelinina odpověď byla sice nadšená, ale překvapivě neobratná. Připomnělo mu to, že její manželství netrvalo dlouho a podle všeho nebylo příliš uspokojivé.

Intenzita vlastní tělesné touhy ho zaskočila. Jeho výcvik mu ukládal ovládat všechny aspekty života, vztah k ženám nevyjímaje. Kromě toho, už dávno nebyl mladíček zmitaný tělesnou žádostí.

Přesto ho nyní pohltila.

Dotkl se rty sladké jemné kůže na Madelinině hrdle a přivinul ji k sobě. Její prsty mu vklouzly do vlasů. Cítil, jak se v jeho náručí chvěje.

Na vdovách opravdu něco je, pomyslel si. Nebo aspoň na této vdově.

„Artemisi.“ Znělo to, jako by se v ní prolomila jakási hráz.

Její odpověď v něm zdvihla vlnu vášně. Už celé roky se nestalo, aby byl vydán na milost a nemilost tak spalující touze, jež z něj hrozila servat ochrannou slupku sebeovládání, kterou tak dlouho a pracně budoval. Poznání vlastní zranitelnosti jím otřáslo do hloubi duše. Touha podlehnout však byla silnější.

„Mýlil jsem se,“ zašeptal jí do vlasů. „Jste ještě nebezpečnější, než jsem si myslel.“

„Ne.“

„Ano.“

„Možná to není nic víc než ono podivné poblouznění, o němž jsem se zmiňovala před chvílí,“ zašeptala.

Opět ji políbil. Snažil se logicky myslet. Nebylo to snadné, ale jedno věděl. Venku, na mokré trávě, si ji vzít nemohl.

Zvedl ji do náruče a vydal se s ní ke vchodu do Strašidelného domu. Záhyby jejího pláště splývaly až na zem.

„Dobrý bože.“ Madeline odtrhla své rty od jeho úst. Cítil, jak strnula. Zorničky očí měla rozšířené, ne však touhou. „To okno.“

„Co?“ Úlek a děs zaznívající v jejím hlase jím smýkly zpět do reality. Postavil ji na zem a přelétl pohledem řadu úzkých klenutých oken.

„Někdo tam je.“ Ukázala na temné okenní tabule v druhém patře. „Viděla jsem, jak se pohnul, přísahám.“

Artemis zasténal. „Já vám věřím.“

„Co?“ Prudce k němu otočila tvář. „Ale kdo –?“

„Můj mladý přítel Zachary nebo některý z jeho špehů. Několikrát jsem je varoval, aby nechodili dovnitř, dokud nebude všechno dokončeno. Ale ti malí neřádi to tam milují. Sami přišli se spoustou nápadů, jak udělat dům co nejděsivější.“

Rozhodně vykročil směrem ke vstupnímu schodišti.

„Artemisi, počkejte –“ hlesla Madeline.

„Zůstaňte tady.“ Uchopil svítilnu a otevřel dveře. „Nebude to trvat dlouho. Dám klukům co proto.“

„Mně se to nelíbí, Artemisi.“ Objala si pažemi ramena a úzkostně pohlédla na dveře. „Prosím, pojďme pryč. Můžete sem přece poslat některého ze svých zaměstnanců.“

Její obavy jsou poněkud přehnané, pomyslel si. Ostatně, vždyť ona má strach i z ducha svého zavražděného manžela. Vzpomněl si na výstražné zvonečky, závory a okenice, jimiž opevnila svůj dům. Jaká

d'ábelská hra osudu ho uvrhla do rukou této ženy? Nemohl však už couvnout, a to nejen kvůli spisu jejího otce.

„Utište se,“ řekl jí tónem, který ji měl, jak alespoň doufal, uklidnit. „Za chvíli jsem zpátky.“

Pak vstoupil do Strašidelného domu. Světlo lampy ozářilo imitaci kamenné vstupní haly, takže pod křivolakým schodištěm vznikly hluboké a temné stíny.

„Jak můžete být tak zatraceně tvrdohlavý?“ Madeline si podkasala sukně, vyběhla po schodech a následovala jej do budovy. „Já jsem u toho okna opravdu někoho viděla.“

„A já jsem vám řekl, že o tom nepochybují.“

„Nesnažte se mě uchlácholit. Teď jste můj zaměstnanec. Pokud se opravdu chcete tomu vetřelci postavit, je mou povinností vás doprovodit.“

Artemise napadlo, zda by přece jen nebylo rozumnější přimět ji, aby zůstala venku. Vzápětí to ovšem zavrhl. Madeline byla očividně vyděšená. Kdyby ji nechal samotnou stát na schodech, bála by se ještě víc. Nadto pokládal za nepravděpodobné, že by vetřelec, pokud uvnitř domu skutečně nějaký byl, představoval vážnou hrozbu.

„Jak si přejete.“ Vydal se vzhůru po úzkém schodišti vedoucím do prvního patra. Světlo lampy vrhalo na zdi strašidelné stíny.

„Bez urážky,“ zamumlala Madeline za jeho zády, „ale já bych za návštěvu takové děsivé atrakce nezaplatila ani penny.“

„Působivé prostředí, nemám pravdu?“ Ukázal pohledem na vybělené kosti pohupující se ve výklenku. „Co říkáte na kostlivce?“

„Je odporný.“

„To byl nápad Malého Johna. Chtěl ještě pod strop zavěsit několik duchů a na nějaké vhodné místo nastražit bezhlavou mrtvolu. Další z chlapců pak ještě navrhl, aby na horním konci schodiště stálo několik zaklenuých postav.“

„Proboha, Artemisi, teď není čas na prohlídku. V domě je vetřelec. Možná tu někde číhá, aby se na nás mohl vrhnout.“

„To není pravděpodobné. Zachary a jeho kamarádi vědí, že dostanou co proto, jestli je tu nachytám.“ A dnes zvlášť. Pokud by dostal do ruky toho uličníka, co mu překazil romantickou chvilku s Madeline, dal by mu pádným způsobem najevo, co si o tom myslí. „Zacharyho špehové jsou většinou dobří kluci, ale občas –“

Zmlkl uprostřed věty, protože na horním konci schodiště spatřil nějaký pohyb. Paprsek svítlny jen na okamžik ozářil lem pláště, jenž

vzápětí zmizel. Vetřelec se téměř neslyšně ztratil v dlouhé temné chodbě.

„Artemisi,“ zašeptala Madeline.

Nevšímal si jí. Několika skoky překonal poslední schody a rozběhl se za prchajícím stínem. Slyšel, že se Madeline vydala za ním, a poprvé vážně zapochyboval, zda udělal dobře, když jí dovolil, aby jej doprovázela. Vetřelce sice pouze zahlédl, bezpečně však poznal, že osoba, kterou pronásleduje, není chlapec, ale muž.

Na konci chodby se ozvalo bouchnutí dveří. Artemis k nim doběhl, zastavil se, postavil svítilnu na zem a stiskl kliku. Pohnula se, ale dveře se přesto neotevřely.

„Ten darebák je zevnitř zajistil něčím těžkým,“ řekl Madeline.

Opřel se ramenem do dveří a zatlačil.

„Pomohu vám.“ Madeline se postavila vedle něho, dlaně položila na dřevěný panel veřeje a nalehla na něj celou vahou.

Artemis cítil, jak se dveře pohnuly. Těžká věc, jež k nim byla z druhé strany přistavena, se se skřípáním pohybovala po podlaze. Z místnosti se ozýval ještě nějaký další zvuk.

„Co tam, sakra, dělá?“ zamumlal Artemis.

Naposledy zatlačil ze všech sil. Škvíra se rozšířila natolik, že mu dovolovala protáhnout se do zšeřelého pokoje.

„Zůstaňte tady,“ řekl Madeline. Tentokrát to však znělo jako rozkaz.

„Bud'te opatrný, proboha,“ odpověděla tónem, jenž si svou rozhodností nezadal s jeho.

Artemis vklouzl do místnosti. Postupoval v příkrčené pozici a natočený bokem tak, aby případnému útoku vystavil co nejmenší plochu těla. Jednal, jak mu velely návyky získané během výcviku, a instinktivně vyhledával ty nejhlubší stíny.

Brzy však viděl, že je příliš pozdě.

Oknem vedoucím na malý balkonek vnikal do pokoje chladný noční vzduch. V mírném průvanu tančila vlákna umělých pavučin – třpytivé záclonky vzdouvající se v měsíčním světle jako by se mu vysmívaly.

Zatracený blázen, řekl si v duchu Artemis. Jak si mohl myslet, že se mu podaří utéct tudy? Pokud dotýčný nechtěl riskovat krkolomný skok, byl nyní polapen.

Stvoření zahnané do kouta ovšem mohlo být hodně nebezpečné.

Artemis obešel čerstvě namalované plátno určené k zavěšení pod stropem, na němž byli zpodobeni dva duchové, odhrnul povlávající pavučiny a přiblížil se k oknu. Ze svého místa viděl balkonek celý. Byl prázdný.

„Nikdo tam není,“ zašeptala Madeline, jež se mezitím odvážila až doprostřed místnosti. „Zmizel.“

„Může mluvit o štěstí, pokud si nezlámal vaz, když skočil.“

„Neslyšela jsem žádný hluk.“

Měla pravdu.

Artemis vstoupil na balkon a pohlédl dolů. Nespatřil žádnou zhroutenou postavu ležící v trávě. Nikdo se nebelhal do stínu keřů směrem k zřídka kdy užívané jižní bráně.

„Je pryč,“ zašeptala.

„Není možné, aby odsud skočil dolů, aniž by si přinejmenším nevyvrtnul kotník.“ Ustoupil o krok zpět a pohlédl vzhůru. „Možná unikl jinudy.“

„Po střeše?“

„Je to možné, ačkoliv i tak by musel vyřešit problém, jak se dostat na zem –“ Artemis umkl, neboť pod botou ucítil cosi měkkého a poddajného. Pohlédl na podlahu a útroby mu sevřel chlad. „Zatraceně.“

Madeline sledovala, jak se shýbl a zvedl onen předmět ze země. „Co je to?“

„Věc, která vysvětluje, proč si ten darebák nerozbil lebku, když se před pár minutami přehoupl přes zábradlí.“ Artemis držel v rukou provaz se složitým uzlem na konci. „Bezpochyby se po něm také dostal dovnitř.“

Madeline si povzdychla. „Nu, aspoň víme, že jsme nepronásledovali strašidlo.“

„Naopak, tím si můžeme být poměrně jisti.“

Strnula. „Jak to myslíte?“

Artemis pomalu protáhl provaz zpola sevřenou dlaní. „Uzly na laně jsou vanzagské.“

„Vyprávějte mi to všechno od začátku,“ vybídl ji Artemis.

Madeline vyhlédla oknem knihovny do malé vykleštěné zahrady. Spojila ruce za zády a soustředila se, aby co nejlépe zformulovala své myšlenky. Artemis se opíral o stůl a čekal na vysvětlení. Mladá žena si jeho přítomnost palčivě uvědomovala.

Včera ji po incidentu ve Strašidelném domě odvezl přímo do jejího bytu, zkontroloval zámky na okenicích a slíbil jí, že pošle někoho, kdo ji po zbytek noci ohlídá.

„Zkuste si odpočinout,“ řekl. „Potřebuji si něco promyslet. Zastavím se u vás ráno. Poradíme se, jak postupovat dál.“

Zbytek noci strávila přemítáním, kolik mu toho má říct. Nyní musela obezřetně volit slova. „Jak jsem vám již řekla, manžel mého otce otrávil. Nalezla jsem tatínka, ještě než zemřel. Bernice se ho snažila zachránit, ale nepomohly ani její nejúčinnější léky. Renwick podle všeho použil smrtící výtažek z vanzagarských bylin.“

„Pokračujte.“

Tón jeho hlasu byl zcela neutrální. Neprozrazoval nic. Nedokázala z něj poznat, zda jí věří, nebo ne.

„V té době už jsme věděli, že je Renwick šílený. Několik měsíců to úspěšně skrýval. Ošálil všechny, dokonce i mého otce. Nakonec to ale vyšlo najevo.“

„Jak jste odhalila, že je váš manžel blázen?“

Zaváhala. „Už krátce po svatbě se začal chovat divně. Trávil celé hodiny ve zvláštním pokoji v podkroví, kterému říkal laboratoř. Vždycky ho zamykal a nikomu nedovoľoval vstoupit dovnitř. Jednoho dne, když právě meditoval, se mi podařilo ukrást klíč.“

„Prohledala jste ten zamčený pokoj?“

„Ano.“ Sklopila zrak a pohlédla na ruce ve svém klíně. „Nejspíš si teď myslíte, že jsem coby poslušná manželka měla svou zvědavost ovládnout.“

Artemis její poznámku ignoroval. „Co jste tam našla?“

Pomalu se otočila a pohlédla mu do očí. „Důkaz o Renwickově intenzivním zájmu o temnou stránku vanzy.“

„Jaký důkaz?“

„Časopisy. Knihy. Poznámky. Alchymistické nesmysly, kterými můj otec vždycky pohrdal. Podle jeho názoru neměly tyto věci s pravou vanzou nic společného. Díky svým vlastním poznatkům jsem však věděla, že temný spodní proud magie a alchymie tuto filozofii provázel vlastně pořád.“

„Odporné okultistické nesmysly. Mniši v Zahradní svatyni nic takového neučí. Je to zapovězeno.“

Pozvedla obočí. „Víte, co se říká o zakázaném ovoci. Jsou lidé, kteří mu nedokážou odolat.“

„Váš manžel byl jedním z nich?“

„Ano. Tato vášeň byla hlavním důvodem, proč se vetřel do našeho domu. Ve snaze získat vědomosti, po nichž prahl, se se mnou dokonce oženil. Věřil, že když se stane členem rodiny, tatínek před ním nebude mít tajemství.“

„Jaká tajemství toužil Deveridge poznat?“

„Šlo mu o dvě věci. Za prvé se chtěl naučit starobylý jazyk Vanzagary, v němž byly psány knihy o magii a alchymii.“

„A ta druhá?“

Madeline pevně stiskla rty. „Renwick velmi toužil získat hodnost mistra,“ odpověděla nakonec. „Byl tím přímo posedlý.“

„Vědění určené zasvěceným mu však váš otec předat odmítl?“

Zhluboka se nadechla. „Ano. Tatínek odhalil, byť pozdě, jaké má Renwick úmysly. Můj manžel opravdu věřil, že pokud rozluští tajemství skrytá v okultních vanzistických rukopisech, stane se čarodějem.“

„Deveridge byl vskutku blázen, pokud tomu věřil.“

„Víc než blázen, pane. Také vrah. Těsně předtím, než zemřel, varoval můj otec Bernice, že Renwick přísahal smrt nám všem. Můj manžel měl v úmyslu zničit celou rodinu, protože mu tatínek nechtěl předat vědomosti, jež by mu umožnily rozluštit ony staré okultní texty.“

„Deveridge však naštěstí zemřel rukou lupiče, dřív než mohl svou pomstu vykonat,“ řekl Artemis tiše.

„Ano.“ Madeline jeho upřený pohled snesla klidně. „Bernice je toho názoru, že to byla ruka osudu.“

„Hmm,“ přikývl Artemis zamyšleně. „Osud je v podobných situacích vždy příhodné vysvětlení, nemám pravdu?“

Sotva slyšitelně si odkašlala. „Mám-li být upřímná, nevím, co by se stalo, kdyby Renwick zůstal naživu. Když tatínek umřel, nezbyl tu nikdo, kdo by před ním mě a Bernice ochránil.“

„Pokud je to, co mi říkáte, pravda, pak chápu vaše dilema.“

Na několik vteřin zavřela oči, aby se uklidnila. „Vy mi nevěříte.“

„Řekněme, že se prozatím zdržuji hodnocení.“

„Vím, zní to všechno podivně, ale je to pravda.“ Sepjala ruce. „Já nejsem blázen, přísahám. Události, o nichž jsem vám vyprávěla, nejsou výplodem bujné fantazie. Musíte mi věřit.“

Dlouze na ni upíral zrak. Pak bez jediného slova vstal a zamířil na opačnou stranu pokoje, kde stál stolek s brandy. Uchopil těžkou křišťálovou karafu, odzátkoval ji a naplnil sklenici, kterou jí poté vtiskl do dlaně. „Pijte.“

Sklo sklenice studilo do prstů. Pohlédla do ní a uvědomila si, jak otupělou má mysl. Jediné, na co se vzmohla, byl chabý protest. „Ale vždyť je teprve jedenáct dopoledne. Na brandy je ještě trochu brzy.“

„Divila byste se, co někteří lidé dělají v jedenáct dopoledne. Vypijte to.“

„Jste právě tak protivný jako teta Bernice se svými lektvary.“ Pozvedla sklenici a upila z ní. Hlt brandy jí palčivě vklouzl do útroby, byl to však příjemný žár. Tak příjemný, že se rozhodla pro druhý doušek.

„A teď,“ řekl Artemis, „pojďme k jádru věci. Od smrti vašeho manžela uplynul už rok. Máte kromě včerejší příhody ve Strašidelném domě jediný důkaz potvrzující vaši domněnku, že se Renwick Deveridge vrátil a má v úmyslu se mstít?“

„Nepodceňujte mě, pane.“ Prudce postavila sklenici na stůl. „Mám prý pověst ženy podléhající divokým představám a horečnatým vizím. Ujišťuji vás však, že mé obavy nejsou bezdůvodné.“

Pousmál se. „Jak vidím, kapka brandy vás pozvedla na duchu. Řekněte mi o přízraku Renwicka Deveridge vše, co víte.“

Založila ruce na prsou a začala přecházet po knihovně sem a tam. „Rozhodně nevěřím tomu, že by Renwick Deveridge vstal z hrobu, aby mě pronásledoval. Pokud je to skutečně on, pak musel nějakým způsobem přežít požár. Žádala jsem vás, abyste mi pomohl pátrat po duchovi. Ve skutečnosti ale na strašidla nevěřím.“

„Rozumím.“ Artemis se opřel ramenem o boční stěnu knihovny a nespouštěl přitom oči z její tváře. „Dovolte tedy, abych svou otázku přeformuloval. Jaká událost oživila vaše obavy?“

Vysvětlit tohle bude poněkud ošemetné, pomyslela si. „Asi před týdnem jsem obdržela dopis od jistého gentlemana, který byl kolegou mého otce. Stejně jako on se zajímal o mrtvé jazyky a studoval dávný jazyk Vanzagary.“

„Co bylo v tom dopise?“

Sebrala veškerou odvalu. „Onen muž viděl ve své knihovně ducha Renwicka Deveridge a cítil se povinován mi tuto skutečnost sdělit.“

„Zatraceně.“

Povzdychla si. „Vím, je to fantaskní příběh. Pokud mi však chcete pomoci, musíte jej brát alespoň zčásti vážně.“

„Kdo je ten učenec, smím-li se ptát?“

Další nepříjemné sousto, pomyslela si. „Lord Linslade.“

„Linslade?“ Artemis na ni upřel nevěřící pohled. „Ten člověk je blázen, to ví každý. Duchy vidí už celá léta. Slyšel jsem, že pravidelně hovoří se svou zesnulou manželkou.“

„Já vím.“ Přestala přecházet po místnosti a klesla do nejbližšího křesla.

„Věřte mi, ačkoliv mi jeho vzkaz způsobil menší otřes, nepřikládala jsem mu vážnost, dokud...“

„Dokud co?“

„Dokud jsem před čtyřmi dny nedostala vzkaz od pana Pitneyho.“

Artemis si ji upřeně prohlížel. „Eatona Pitneyho?“

„Znáte ho?“

„Jednou nebo dvakrát jsem se s ním setkal. Také on je uznávaným odborníkem v oboru mrtvých jazyků.“

„Přesně tak.“

„Pokud vím, Pitney se stal v posledních letech stejně výstřední jako Linslade.“

„Ano.“ Madeline se pohodlně opřela o křeslo a vzhlédla k němu. „Je považován za podivína dokonce i pány z Vanziánské společnosti. Celá léta se domnívá, že jej pozorují fantomové, kterým říká odpadlíci. Minulý rok vyhodil veškeré služebnictvo, jen aby se zbavil odpadlíků, co se vetřeli do jeho domu.“

„A Pitney taky viděl Deveridgeova ducha?“ otázal se Artemis suše.

„Ne, pane Hunte.“ Zabubnovala prsty o opěrku a soustředila se na to, aby sebrala zbytky trpělivosti. „O duchovi se ve svém dopise nezmiňoval.“

Výraz jeho tváře poněkud změkkl, jeho oči však zůstávaly chladné a ostražitě. „Co přesně vám napsal?“

„Ukážu vám to.“

Vstala, sundala si klíč, co nosila kolem krku, a přistoupila ke skřínce, kde měla uschovány i záznamy o vanziánech. Otevřela ji a vytáhla složený list papíru.

Přelétla očima drobné, stěsnané písmo a pak vzkaz bez jediného slova podala Artemisovi.

Vzal jej a přečetl nahlas.

„Drahá paní D.,

jako bývalý kolega Vašeho zesnulého otce cítím povinnost Vás informovat, že odpadlíci, kteří mě už léta skrytě sledují, jsou stále drzejší. Jeden z nich se dokonce pokusil vniknout do mé knihovny, pevné zámky a okenice však jeho plány zmařily.

Skutečnost, že se onen vetřelec snažil získat přístup k mým knihám a poznámkám, mě přiměla k úvaze, zda snad nepředstavuje hrozbu i pro jiné odborníky zabývající se starým jazykem Vanzagary. Váš otec se kdysi zmínil, že Vám předal své znalosti. Jak také vím, ponechala jste si jeho knihy a materiály. Chci Vás tedy varovat, že někdo po těchto věcech může pátrat.

Jak bezpochyby víte, v poslední době se opět začíná hovořit o starobylém vanzistickém textu zvaném Kniha tajemství. Jsou to samozřejmě naprosté nesmysly, podobné zprávy by však mohly odpadlíky vylákat ze stínů, aby po tomto rukopisu pátrali...“

Artemis dopis zase složil. Tvářil se zadumaně, což Madeline považovala za příznivý signál.

„Vím, není to mnoho,“ řekla opatrně. „Zpráva o duchovi psaná gentlemanem, o němž je známo, že se s duchy vídá pravidelně, a varování před fantomem, který se snažil vniknout do knihovny muže sužovaného celá léta podivnými představami. Přesto jsem nedokázala Pitneyho ani Linsladeův dopis ignorovat.“

„Už nic neříkejte, Madeline,“ pravil Artemis tiše. „Ted’ už chápu vaše obavy.“

Zalila ji vlna úlevy. „Vidíte tedy mezi těmito dvěma vzkazy souvislost?“

„Samozřejmě. Každý z těch dopisů zvlášť je možné označit za nesmyslný blábol a smést jej pod stůl. Dohromady však jsou něčím víc.“

„Přesně tak.“

Pochopil, pomyslela si. Byl ostatně mistr vanzy. Schopnost vidět skrz závoj reality možnosti, jež se za ním skrývají, byla jedním ze základních principů této filozofie.

„Nejzajímavější mi připadá,“ pokračoval Artemis, „Linsladeovo přesvědčení, že duch, kterého viděl, je právě duchem vašeho zesnulého manžela.“

„Ted' už snad chápete, proč považuji za nezbytné provést určitá opatření a celou věc prošetřit.“

„Ano.“ Zahleděl se jí do očí. „Pravděpodobně si přejete začít u Linsladea.“

„Myslím, že bychom ho mohli navštívit už dnes odpoledne, pokud budete souhlasit.“

Artemis pokrčil rameny. „Přiznávám, že jsem docela zvědavý. Ještě nikdy jsem neměl příležitost k delšímu rozhovoru s člověkem, který se dle vlastního tvrzení pravidelně setkává s duchy.“

„Jak rád vás vidím, paní Deveridgeová.“ Linslade se zářivým úsměvem usadil Madeline do křesla. Pak se otočil k Artemisovi a mladá žena by přísahala, že se v tu chvíli jeho živé, jakoby ptačí oči šibalsky zatřpytily.

„I vás. Vítejte, pane Hunte.“ Obdařil Artemise téměř uličnickým úsměvem. „Je to už pěkně dlouho, co jsme se viděli naposled, nemám pravdu?“

„Několik let, řekl bych,“ odpověděl Artemis a přijal nabízené místo.

„Ano, ano.“ Linslade pokýval hlavou a usadil se za svým pracovním stolem. „Vyrozuměl jsem, že jste studoval v Zahradní svatyni a jste nyní mistrem starobylého učení.“

Madeline si mezitím prohlížela portrét lady Linsladeové v životní velikosti, jenž vévodil stěně za lordovým stolem. Zobrazoval statnou ženu s mohutným poprsím, která se díky vysoké postavě musela zažíva nad svým drobným, čiperným mužem doslova tyčit. Oblečena byla do šatů s hlubokým výstřihem zdobeným řeckými a etruskými vzory. Tento styl byl v módě v době její smrti před dvanácti lety.

Madeline si vzpomněla, že Linsladeovým vždy velmi záleželo na tom, aby se oblékali podle poslední módy. Zatímco lady Linsladeové bylo souzeno uvíznout ve dvanáct let starých šatech, její manžel šel s dobou. Dnes měl na sobě elegantní komplet, jehož součástí byla i růžová vesta a složitě uvázaná kravata.

Linslade položil své drobné ruce s pečlivě ošetřovanými nehty na stůl a zářivě se na Madeline usmál. „Musím vám říct, má drahá, že jsem s vaším panem otcem vedl několik nesmírně poutavých rozhovorů.“

Madeline strnula. „Vy jste mluvil s tatínkem?“

„Nu ano,“ zachichotal se Linslade. „Přisahám, dokud byl Reed naživu, nevidával jsem ho tak často jako teď.“

Madeline zahlédla v Artemisových očích pobavený záblesk, rozhodla se jej však ignorovat.

„Smím vědět, o jakých věcech jste mluvili?“ zeptala se opatrně.

„Obvykle diskutujeme o našich výzkumech týkajících se starého jazyka Vanzagary,“ řekl Linslade. „Winston Reed měl vždy zajímavé postřehy. Zastávám názor, že on a Ignatius Lorrington patří v této oblasti mezi největší odborníky v celé Evropě.“

„Ano.“ Madeline vrhla na Artemise další znepokojený pohled. Najednou nevěděla, co říct.

„Řekněte mi,“ prohodil Artemis lhostejným tónem, „s Lorringtonem jste se v poslední době viděl také?“

„Lorrington nepovažoval za nutné mě od své smrti navštívit, ačkoliv je to již několik měsíců. Není divu.“ Linslade si pohrdavě odfrkl. „Byl vždycky nafoukaný a výjimečně tvrdohlavý. Nosil nos vzhůru, víte? Ve věcech týkajících se vanzistického učení se považoval za nejvyšší autoritu. Pochybuji, že by se změnil.“

„To on objevil Vanzagaru,“ připomněl mu Artemis. „Jen díky Lorringtonovi známe filozofii a umění vanzy. Byl zakladatelem a prvním velmistrem Vanzíánské společnosti. Podle mě má být na co hrdý.“

„Vím.“ Linslade zamával rukou v elegantním zamítavém gestu. „Nikdo jeho zásluhy nezpochybňuje. Jen jsem si myslel, že by mě po smrti *mohl* navštívit. Byl ke konci života hodně nemocný, víte? Nepřijímal návštěvy. Nikdy jsem nedostal příležitost zeptat se ho na jeho názor ohledně jistých zvěstí, co se mi donesly těsně předtím, než zemřel.“

„O jakou věc šlo?“

„Určitě jste to slyšel také.“ Linslade pohlédl na Artemise. „Před několika měsíci byla celá Vanzíánská společnost vzhůru nohama kvůli údajné krádeži jisté velmi staré knihy.“

„*Knihy tajemství*,“ přikývl Artemis. „Ano, slyšel jsem. Nepřikládal jsem však těm zprávám žádnou důležitost.“

„Ne, jistěže ne,“ odvětil Linslade rychle. „Je to naprostý nesmysl. Ale přesto by mě zajímal Lorringtonův názor.“

„Podle toho, co jsem slyšel,“ řekl Artemis opatrně, „byla *Knihotajemství*, pokud vůbec kdy existovala, zničena během požáru Blueovy vily v Itálii.“

„Ano, ano, já vím,“ povzdychl si Linslade. „Farrel Blue mě bohužel od své smrti také nenavštívil, takže jsem se nemohl zeptat ani jeho.“

Takhle se nikam nedostaneme, pomyslela si Madeline. Bylo načase dát rozhovoru správný směr. „Ve svém dopise jste se zmiňoval, že jste viděl mého zesnulého manžela.“

„Přímo tady v knihovně.“ Linsladeův rozradostněný úsměv zmizel, vystřídán zadumaným výrazem. „Bylo to pro mě překvapení. Jednou nebo dvakrát jsme se setkali, když studoval u vašeho otce, rozhodně bych ho ale neoznačil za blízkého přítele.“

Artemis si natáhl nohy a zamyšleně se zahleděl na špičky svých nablýskaných bot. „Považoval jste ho za kolegu?“

„Jako vědci bychom nepochybně našli společné zájmy, ale Deveridge mé názory a teorie nezajímal. Vlastně mi dal dost jasně najevo, že mě považuje za starého blázna. Dle mého názoru byl hodně neomalený.“ Linslade se zarazil a vrhl na Madeline omluvný pohled. „Promiňte, má drahá, neměl jsem v úmyslu kritizovat vašeho zesnulého chotě.“

Vzmohla se na chladné pousmání. „Jak jistě víte, mé manželství nebylo právě šťastné.“

„Ano, něco v tom smyslu se mi doneslo.“ Linsladeovy bystré oči zjihly soucitem. „Jak smutné. Je mi líto, že jste nepoznala blaženost, fyzickou i metafyzickou, kterou mi bylo dopřáno sdílet s lady Linsladeovou.“

„Pokud je mi známo, tak jsou šťastná manželství pouze výjimečná,“ odpověděla Madeline stroze. „Pokud jde o váš rozhovor s mým manželem, mohl byste nám tlumočit jeho obsah?“

„Samozřejmě.“ Linslade našpulil rty. „Nebyl dlouhý. Vlastně mnoho nechybělo, a vůbec jsme se nesetkali. Pouhá náhoda, řekl bych.“

Artemis odtrhl oči od svých nablýskaných bot. „Jak to myslíte?“

„Bylo už dost pozdě, když se tu Deveridge objevil. Celý dům už dávno spal. Já jsem nemohl usnout, a tak jsem sešel do knihovny pro nějakou knihu. Nebýt toho, minul bych se s ním.“

Madeline se zlehka naklonila kupředu. „Co přesně vám řekl, pane?“

„Nechte mě chvíli přemýšlet.“ Linslade zadumaně sraštil obočí. „Pokud si vzpomínám, promluvil jsem první. Vyměnili jsme si obvyklé zdvořilosti. Řekl jsem mu, jakým překvapením je pro mě jeho návštěva a že jsem slyšel o jeho smrti při požáru.“

„Co vám odpověděl?“ zeptal se Artemis tónem, v němž zazněl opravdový zájem.

„Poznamenal, že to bylo velmi nepříjemné.“

„Nepříjemné?“ Madeline cítila, jak jí pod šaty stékají potůčky studeného potu. „Přesně tak to řekl?“

„Ano, jsem si tím jist.“ Linslade se ošil a vrhl na ni omluvný pohled. „Jak jsem už řekl, povídali jsme si. Samozřejmě jsem nedal na klepy a nevyptával se na podrobnosti jeho, ehm, skonu.“

„Přirozeně.“ Madeline si zlehka odkašlala. „Děkuji, že jste se nezmiňoval o ošklivých pomluvách, které prý kolují společností.“

„K mrtvým jsem vždy nanejvýš zdvořilý,“ ujistil ji Linslade. „A oni to podle všeho oceňují. Kromě toho, vždycky jsem zastával názor, že to, co se stalo mezi mužem a ženou, je výhradně jejich věc.“

Artemis na Linsladea upřel zpytovný pohled. „Jak Deveridge zareagoval, když jste jej oslovil?“

„Zdál se být trochu vyplašený.“ Linslade pozvedl obočí. „Jako by ani nečekal, že mě potká. Nechápu proč. Vždyť on navštívil mě a byli jsme ostatně v mé knihovně.“

„Rozumím. O čem jste ještě mluvili?“

„Ptal jsem se ho, zda se stále ještě zabývá studiem mrtvého jazyka Vanzagary. Přitakal.“ Linsladeovo obočí sebou zaškubalo jako křídla můry. „Vlastně se sám zmínil o *Knize tajemství*. Ptal se mě, zda jsem slyšel nejnovější zprávy.“

„A to jsou jaké?“ otázal se Artemis neutrálním tónem.

„Něco o tom, že *Knihy tajemství* přece jen přežila ten požár v Itálii. Jak se prý doslechl, nejenže je psána ve starém jazyce, ale navíc jakousi šifrou, údajně velmi komplikovanou, a je tak tvrdým oříškem i pro nejvyhlášenější kapacity v oboru starovanzštiny. Podle všeho se domníval, že text musí být nejprve interpretován a teprve pak přeložen.“

Madeline sevřela rukou opěrku křesla. „Jak jste na to reagoval?“

Linslade si pohrdavě odfrknul. „Zprávy o *Knize tajemství* nejsou nic než plané klepy. To je můj názor a ten jsem mu také sdělil.“

„Říkal ještě něco jiného?“ Madeline slyšela, jak se jí chvěje hlas, a pevně stiskla zuby.

„Nic důležitého. Ještě chvíli jsme si povídali a pak odešel.“ Linslade na mladou ženu upřel pohled. „Požádal mě, abych se vám o jeho návštěvě zmínil, má drahá. Prý abyste na něj nezapomněla. Proto jsem vám napsal ten dopis.“

Madeline na několik vteřin přestala dýchat. Nedokázala se ani pohnout. Uvědomovala si, že se na ni Artemis dívá, ale nemohla otočit hlavu, aby jeho pohledu čelila zpříma.

Upřeně pozorovala Linsladea. Měla před sebou člověka, který hovořil s duchy zcela běžně. Nebyl psychicky úplně zdrav, ale těžko by ho někdo označil za naprostého šílence. Jak poznat, co z jeho slov byla pravda a co pouhý přelud?

Očima opět zavadila o portrét lady Linsladeové v šatech již dvanáct let vyšlých z módy. Vtom dostala nápad.

„Mylorde,“ začala opatrně, „zajímala by mě jedna věc. Když k vám přichází vaše zesnulá žena, jak bývá oblečena?“

„Samozřejmě v krásných šatech.“ Linslade se zasněně usmál. „Lady Linsladeová měla vždy výtečný vkus.“

Madeline zachytila Artemisův pohled. Zřejmě poznal, co má v úmyslu, neboť sotva znatelně přikývl.

„Lady Linsladeová se tedy obléká podle poslední módy?“ zeptala se Madeline a zatajila dech.

Linslade se zatvářil překvapeně a poté trochu posmutněle. „Bohužel ne. Vždy se zjevuje v nádherné róbě, v níž se dala portrétovat. Řecký a etruský styl měla velmi ráda.“

„Rozumím.“ Madeline se odvážila vydechnout. „A můj otec? Když se vám zjevil jeho duch, jak byl oblečen?“ Linslade se zářivě usmál.

„Přesně tak, jako když jsem jej naposledy navštívil. Měl tmavě modrý kabát, jaký nosil na vanziánská shromáždění, a žlutou vestu poněkud nešťastně zvoleného odstínu. Určitě víte, kterou myslím.“

„Ano.“ Madeline ztěžka polkla. „Na tu vestu si vzpomínám. A co můj manžel? Pamatujete si, co měl na sobě jeho duch, když vás tehdy večer přišel navštívit?“

„Rozhodně ano. Dokonce si vzpomínám, že jsem se pozastavil nad tím, jak vybraně a módně je oblečen. Měl na sobě tmavý kabátec

nejnovějšího střihu a kravatu uvázanou na serenádu. Tento způsob je právě teď nesmírně populární.“

„Rozumím,“ zašeptala Madeline.

„Ach, a ještě něco. V ruce držel vycházkovou hůl. Moc hezkou. Měla nádhernou zlatou rukojeť ve tvaru sokolí hlavy.“

Mladé ženě při těch slovech naskočila husí kůže.

O deset minut později jí už Artemis pomáhal do kočáru. Sám nastoupil za ní a zavřel za sebou dveře. Napětí zračící se v jejích očích se mu nelíbilo. Byla klidná, ale až příliš bledá.

„Jste v pořádku?“ zeptal se, když se kočár rozjel.

„Ano, jistě.“ Madeline složila ruce do klína a propletla prsty. „Artemisi, podle toho, co nám Linslade řekl, se zdá, že nezvaný host v jeho knihovně byl skutečný člověk, ne duch.“

„Člověk, který se natolik podobal vašemu manželovi, že jej Linslade považoval za jeho ducha.“ Artemis se pohodlně opřel do měkkých polštářů. „Zajímavé. Mimochodem, musím uznat, Madeline, že to byl výborný nápad vyzpat se Linsladea na styl oblékání duchů navštěvujících jeho dům.“

Jeho poklona ji podle všeho překvapila. „Děkuji, pane.“

„Jak se zdá, duchové, již přicházejí za naším dobrým lordem, se oblékají jako zaživa. Renwickův stín však nebyl oděn ve stylu loňské módy, nýbrž zcela soudobě.“

„Linslade je poněkud výstřední,“ připomněla mu nejistě.

„V tomto směru mi nezbývá než s vámi souhlasit. Možná přikládáme jeho odpovědím příliš mnoho důležitosti. Ten muž je zjevně ponořen do bizarního světa vlastních představ. Třeba si Deveridgeova ducha představil v módních šatech jen proto, že si jeho zmatený mozek nedokázal vybavit, co měl váš manžel na sobě, když se setkali naposledy.“

Madeline se na několik vteřin zamyslela. „Chápu, co chcete říct. Jsem si jista, že jeho lordstvo je příliš gentlemanem na to, aby si představilo Renwickova ducha nahého.“

„Nahý duch. Zajímavá představa.“

Vrhla na něj pohoršený pohled. „Sedíme tady a povídáme si o tom, co je mezi duchy právě v módě. Pokud by nás někdo slyšel, bezpochyby by došel k názoru, že jsme utekli z blázince.“

„To ano.“

„Artemisi, musím vám něco říct.“

„Copak?“

„Lord Linslade se zmínil o tom, že ten duch držel vycházkovou hůl.“

„No a? Sám ji sice nenosím, považuji to za hloupou zbytečnost, ale právě teď jsou velmi módní.“

Vyhlédla okýnkem na ulici. „Podle Linsladeová popisu šlo o výjimečnou hůl.“

„Ach ano. Zlatá rukojeť ve tvaru hlavy dravého ptáka. No a?“

Zvolna vydechla. „Jeho popis mi připadal nejen výjimečný, ale také děsivě známý. Hůl odpovídající Linsladeově popisu nosíval Renwick vždycky s sebou.“

Artemis strnul. „Jste si tím jista?“

„Ano.“ V jejích očích se objevil výraz znepokojivě blízký panice. Okamžitě se však ovládla. „Ano, jsem si jista. Kdysi mi řekl, že ta hůl je dar od jeho otce.“

Artemis si ji dlouze prohlížel.

„Než tuto věc skončíme, bylo by, dle mého názoru, lepší, abyste se vy a vaše teta přestěhovaly do mého domu,“ řekl nakonec.

Vytřeštila oči. „Přestěhovat se k vám? Ale to je směšné. Proč bych něco takového dělala?“

„Protože jsem přesvědčen, že vám urostlý kočí ani zvonečky na okenicích nebudou proti duchu Renwicka Deveridge nic platné.“

„Ale Artemisi –“

Pohlédl jí do očí. „Byla jste to vy, madam, kdo mě do této záležitosti zatáhl. Budiž. Uzavřeli jsme dohodu. Najdu vám vašeho fantoma. Ovšem pod podmínkou, že uposlechnete mých doporučení ohledně vaší bezpečnosti.“

Zatvářila se podezřívavě. „Vaše rozkazy, chcete říct.“

„Říkejte tomu, jak chcete. V případech, jako je tento, však nemohou být dva velitelé. Pokud se neustále budete vzpírat mým rozhodnutím, vystavíte všechny vaše blízké nebezpečí.“

„Ale já se nevzpírám. Jen nepovažuji váš návrh za rozumný.“

„Zvláštní,“ řekl. „Já si to vykládám jako odpor.“

Neklidně sebou zavrtěla. „Otázka autority je pro vás poněkud citlivá, nemám pravdu?“

„Velmi. Dokonce natolik, že zřídka komu dovolím, aby o ní zapochyboval.“

Zamračila se na něj. „Nechcete ale, abych nechala veškerá rozhodnutí na vás?“

„Opět vám musím připomenout, že jste to byla vy, kdo mě vyhledal. Nabídla jste mi obchod a já vaši nabídku přijal. Uzavřeli jsme dohodu.“

Zaváhala, ale pak se zřejmě rozhodla zkusit to jinak. „Pane, nesmíte zapomínat na svůj další cíl.“

Opět mu hlavou blesklo nepříjemné podezření, že se nějak dozvěděla o jeho plánu pomstít Catherine. „Můj cíl?“

Střelila po něm kosým pohledem. „Máte přece v úmyslu nalézt si manželku z vyšších kruhů. Sám jste přiznal, že kdyby vyšly najevo vaše obchodní aktivity, již byste v uzavření výhodného sňatku nemohl doufat.“

„Nu a?“

„Existují i jiné věci, jež by mohly vaše plány překazit,“ odpověděla pochmurně. „Mnoho rodin z lepších kruhů by mohlo mít výhrady k muži, který do svého domu pozval Černou vdovu.“

„To mě nenapadlo.“ Artemis pozvedl obočí. „Opravdu si myslíte, že by se ti vznešení hnidopichové odvážili něco namítat proti tomu, jaké si zvu hosty?“

„Ano, myslím.“

„Jak úzkoprsé.“

„Ve skutečnosti byste si tím zmařil veškeré své šance,“ prohlásila se vši upřímností. „Ženám, o něž byste měl zájem, by bezpochyby vadilo, kdyby vyšlo najevo, že jsem delší dobu pobývala pod vaší střechou.“

„Madeline, kdy jste se naposledy pořádně vyspala?“

Její oči se překvapením rozšířily, i tentokrát se však velmi rychle ovládla. „Jak jste to poznal?“

„Mluvil jsem s člověkem, kterého jsem nechal hlídkovat na ulici vedle vašeho domu. Ve vašem okně se prý svítilo až do rána. Nejspíš to nebylo poprvé.“

Odvrátila hlavu a zahleděla se do sluncem prozářené ulice. „Z nějakého důvodu jsem přesvědčena, že pokud se vrátí, tak po setmění. Byl bytostí temnot.“

„Deveridge?“

„Ano. Vypadal jako anděl, ale ve svém nitru skrýval démona. Myslím, že kdokoliv nebo cokoliv jej přijde pomstít, bude také dávat přednost noci.“

Artemis se naklonil dopředu a něžně uchopil její dlaně do svých. Čekal, dokud mu nepohlédla do očí.

„Uvažujete správně,“ řekl jí. „Ti, kdo se zabývají okultistickými nesmysly souvisejícími s temnou stránkou vanzy, mají smysl pro melodramatičnost. Opravdu raději jednají pod pláštěm noci. Nelze však na to spoléhat. Pokud náš adept černé magie tuší, že jste ostražitá, může se rozhodnout udeřit za dne.“

„Je to všechno tak strašlivě složité,“ zašeptala zmučeně. „Proč jen se můj otec zajímal o vanzu? Přála bych si, abych se s tím prokletým učením ani těmi, co jej vyznávají, nikdy nesetkala.“

„Madeline –“

Drobné ruce v jeho dlaních se sevřely do pěstí. „Ale přísahám, až bude po všem, postarám se, aby vanza a všechno, co s ní souvisí, navždy zmizelo z mého života.“

Útroby mu sevřela chladná ruka. „Váš vztah k vanze jste již vyjádřila dostatečně jasně. Co se rozhodnete udělat, až tato záležitost skončí, je jen vaše věc. Teď jsem tady ale já, muž, kterého jste si najala pro jeho zvláštní znalosti a dovednosti. Očekávám tedy, že budete přístupna mým argumentům. Pokud je vám lhostejná vaše vlastní bezpečnost, pomyslete na svou tetu. Chcete ji vystavit nebezpečí?“

Dlouze na něj pohlédla. Jeho logika byla bezchybná a ona to podle všeho chápala. Logika mistra vanzy. Věděl, jak odpoví, ještě dříve než ona sama.

„Ne, samozřejmě že ne,“ řekla tiše. „Máte pravdu. Musím myslet na tetu Bernice. Okamžitě začnu s přípravami. Přestěhujeme se k vám ještě dnes.“

„Moudré rozhodnutí, madam.“

Vrhla na něj rozladěný pohled. „Nejsem si vědoma toho, že bych učinila nějaké rozhodnutí. Pokud vím, rozhodl jste vy.“

„Hmm.“

„Možná,“ prohodila zamyšleně, „když budeme hodně opatrní a bude nám přát štěstí, nikdo z vyšších kruhů si toho nevšimne. A pokud ano, tak mě ještě pořád nemusí poznat.“

„Hmm.“

O tisícilibrové sázce zapsané v klubových knihách se raději nezmínil.

Krátce po druhé ráno položil Artemis karty na stůl a pohlédl na svého protihráče. „Jak se zdá, dlužíte mi pět set liber, Floode.“

„Nebojte se, dostanete ty své zatracené peníze koncem měsíce.“ Corwin Flood naškrábal svůj podpis na směnku, kterou hodil na stůl.

Artemis povytáhl obočí a uchopil papírek mezi prsty. „Zaplatíte své dluhy koncem měsíce? Mám tomu rozumět tak, že jste na mizině, Floode?“

„Ale vůbec ne.“ Flood se natáhl po láhvi stojící na stole. Naplnil sklenici a jediným žízňivým douškem ji vyprázdnil.

Když spolkl poslední kapku, postavil pohár na stůl a upřel na Artemise zadumaný pohled. „Utopil jsem spoustu peněz v jedné investici. Takové, jaká se člověku naskytne jen jednou za život. Posbíral jsem, co se dalo, abych mohl koupit podíl, ale brzy se mi všechno bohatě vrátí. Pak vyplatím i vás.“

„Doufám tedy, že vaše loď šťastně dorazí do přístavu.“

Flood si pohrdavě odfrkl. „K čertu s lodí. Na žádnou zatracenou kocábku bych tolik nevsadil. Je to moc riskantní. Lodě se potápějí. Lodě mizí na moři a přepadají je piráti.“ Naklonil se přes stůl a ztišil hlas do důvěrného šepotu. „Má investice je zcela bez rizika, a nejen to. Vyplatí se mnohem víc než podíl na lodi.“ Mazaně se usmál. „Ledaže by ta loď vezla zlatý poklad,“ dodal.

„Přiznávám, teď jste mě dostal. Zlato je zajímavé téma.“

Úsměv z Floodovy tváře zmizel jako mávnutím kouzelného proutku. Podle všeho si uvědomil, že řekl příliš mnoho. „To byl pouhý žert, pane.“ Nenápadně se rozhlédl kolem sebe a pak si opět nalil. „Malý vtíp, nic víc.“

Artemis beze spěchu vstal. „O zlepšení vaší situace na konci měsíce jste, doufám, nežertoval.“ Pousmál se. „Byl bych zklamán, kdybyste nemohl splatit svůj čestný dluh, Floode. Velmi zklamán.“

Flood sebou trhnul a pak se rozzlobeně zamračil. „Své peníze dostanete,“ řekl. Poněkud se mu přitom pletl jazyk.

„To rád slyším. Určitě mi nemůžete o té skvělé investici říct něco víc? Možná bych měl zájem.“

„Je mi líto,“ odsekl Flood. „Všechny podíly už byly prodány. Neměl jsem se o té věci vůbec zmiňovat. Všichni podílníci přísahali zachovat mlčenlivost.“ Náhle se zatvářil znepokojeně. „Poslyšte, neřeknete to nikomu, že ne?“

Artemis se zešíroka usmál. „Nebojte se, Floode. Ani slovo, slibuji. Vměšovat se do vašich záležitostí je to poslední, co bych si přál.“

Flood se tvářil nepřítomně, docela jako by ho Artemisův úsměv uvedl do transu. Pak sebou trhnul a zamžikal. „Máte pravdu. Vždyť být zticha je ve vašem zájmu. Pokud byste zmařil mé plány, přišel byste také o své peníze.“

„Přesně tak.“

Artemis se otočil a zamířil do předpokojů. Vtom mu zastoupili cestu tři módně oblečení, ale notně přiočilí mladíci.

Jeden z nich postoupil o krok vpřed a doširoka rozevřel oči v hraném úžasu. Pak v dramatickém gestu zešíroka mávl rukou.

„Pohleďte! Přátele moji, koho to máme před sebou? Tot nejstatečnější a nejsmělejší muž v celé Anglii. Hle, Artemis Hunt.“

Zbylí dva společně zapěli: „*Hunt, Hunt, Hunt.*“

„Jen si ho dobře prohlédněte, neboť v tomto skvělém klubu jej možná již nikdy nespatříme.“

„*Hunt, Hunt, Hunt.*“

„Zítra za svítání bude Hunt buď o tisíc liber bohatší, nebo –“

„*Hunt, Hunt, Hunt.*“

„Nebo se odebere na věčnost, kam jej pošle ruka samotné Černé vdovy.“

„*Hunt, Hunt, Hunt.*“

„Přejme mu tedy mnoho zdaru. A hlavně neumdlévající mužství, aby si mohl poslední noc svého života užít jak se patří.“

„*Hunt, Hunt, Hunt.*“

Artemis rozhodně zamířil přímo k oněm třem floutkům. Halasně se rozchechtali a s širokými úklony mu ustupovali z cesty.

„*Hunt, Hunt, Hunt.*“

Artemis se zastavil mezi dveřmi, zpola se otočil a vrhl na ty tři dlouhý zamyšlený pohled. Klubovou místností se rozlehl vzrušený šepot. Sáhl do kapsy, vytáhl hodinky, odklopil víčko a zkontroloval čas.

Pak hodinky opět zavřel a významně je zastrčil zpět do kapsy. „Bohužel vás dnes musím opustit dřív. Čeká mne jistá neodkladná záležitost. Jistě chápete.“

Trojice hejsků se rozřehtala, tlumený smích zazněl také od karetních stolků.

„Ale zítra –“ Artemis udělal dramatickou pauzu. „Samozřejmě za předpokladu, že zůstanu naživu –“

Jeden z mladých dandyů vyprskl. „To je velmi optimistický předpoklad. Přesto, pane, budete-li mít takové štěstí, co uděláte zítra?“

„Zítra vyzvu na souboj každého, kdo bude tak nezdvořilý, aby se přede mnou opovážil urazit dámu, jež je mým hostem.“

Ti tři zůstali na Artemise civět s pootevřenými ústy, oči rozšířené úžasem. Šepot utichl, v místnosti se rozhostilo zděšené ticho.

Spokojen s efektem svých slov se Artemis otočil a zamířil k východu. V předsíni převzal svůj plášť a rukavice a vyšel na ulici.

Byl jen pár yardů od dveří, když za sebou uslyšel něčí kroky.

„Počkejte, Hunte,“ zavolal Flood. „Pojedu s vámi.“

„Není tu žádná drožka.“ Artemis kývnutím hlavy ukázal na pustou, mlžnou ulici. „Půjdu pěšky až na náměstí. Tam snad nějakou najdu.“

„Žádná drožka?“ Flood se nejistě rozhlédl. „Vždycky jich tady čeká několik.“

„Dnes ne. Zřejmě za to může ta mlha. Možná byste měl raději počkat v klubu, než se nějaká objeví.“ Artemis se otočil k Floodovi zády a opět vykročil.

„Počkejte, doprovodím vás,“ řekl Flood rychle. V jeho hlase zazněl úzkostný podtón. „Máte pravdu. Na náměstí určitě nějaké drožky budou a je bezpečnější jít ve dvou.“

„Jak chcete.“

Flood vykročil po jeho boku. „Ulice jsou nebezpečné, zvlášť za noci, jako je tato.“

„Vy se bojíte jít sám ulicí, Floode? Překvapujete mě. Pokud vím, strávil jste spoustu času v hráčských doupatech. Tam je mnohem nebezpečnější než v této části města.“

„Já se nebojím,“ zavrčel Flood. „Jen nerad zbytečně riskuji, to je vše.“

Tón jeho hlasu přiměl Artemise k sotva znatelnému úsměvu. Nemluvil pravdu.

Flood po něm stříl rychlým, nejistým pohledem. „Řekněte mi, co to v klubu mělo znamenat? Opravdu chcete vyzvat na souboj každého, kdo se jen zmíní o Madeline Deveridgeové.“

„Ne.“

Flood si odfrkl. „Myslel jsem si to.“

„Vyzvu jen ty, jejichž poznámky budu považovat za urážlivé.“

„Zatraceně. To chcete riskovat duel kvůli někomu takovému, jako je Černá vdova? Zbláznil jste se? Vždyť přece –“

Artemis se zastavil a otočil se k němu tvář v tvář. „Ano, Floode? Copak jste chtěl říct?“

„Každý ví, že je to vražedkyně.“

„Neexistuje žádný důkaz.“ Artemis se usmál. „A jak oba víme, není možné někoho obvinít bez důkazů.“

„Ale všichni vědí –“

„Opravdu?“

Flood otevřel ústa, ale nevydal ani hlásku. Upřeně zíral na Artemise, který se ani nepohnul, a pak udělal trhavý úkrok zpět. V měkkém světle okolních plynových lamp získala jeho tvář poznamenaná roky hýření děsivý výraz.

„Chtěl jste něco říct, Floode?“

„Nic.“ S přehnanou pečlivostí si upravil plášť. „Nic jsem nechtěl říct. Jen jsem položil několik otázek, nic víc.“

„Považujte je tedy za zodpovězené.“ Artemis opět vykročil.

Flood zaváhal, ale pak se podle všeho rozhodl, že nemá chuť riskovat cestu zpět do klubu a pospíšil si za ním.

Nějakou dobu kráčeli mlčky. Floodovy kroky se strašidelně rozléhaly ulicí. Artemis, jak bylo jeho zvykem, se díky dlouhým rokům výcviku pohyboval zcela bezhlučně.

„Měli jsme si vzít svítilnu,“ prohlásil Flood a ohlédl se přes rameno. „Ty zpropadené plynové lampy jsou v mlze k ničemu.“

„Pokud to jde, raději chodím bez ní,“ odpověděl Artemis. „Světlo z vás činí ideální terč.“

„Zatraceně.“ Flood se opět ohlédl. „Na to jsem nepomyslel.“

Z vedlejší uličky se ozvalo tiché zašustění.

Flood uchopil Artemise za rukáv. „Slyšel jste?“

„Nejspíš to byla krysa.“ Artemis se významně zahleděl na Floodovy prsty zaťaté do své paže. „Zmačkáte mi kabát, pane.“

„Omlouvám se.“ Flood se okamžitě pustil.

„Zdáte se mi být poněkud úzkostný, Floode. Možná byste se měl léčit.“

„K čertu s tím, pane. Moje nervy jsou jako ze železa.“

Artemis neodpověděl, jen pokrčil rameny. Část jeho pozornosti byla stále zaměstnána nasloucháním tichým zvukům noci,

pozorováním stínů, číháním na sotva slyšitelné zaskřípání kožené podrážky o dlažbu.

Z druhého konce ulice k nim dolehl vzdálený klapot koňských kopyt.

„Možná to je drožka,“ ozval se Flood dychtivě.

Vůz se však od nich vzdaloval.

„Měl jsem zůstat v klubu,“ zamumlal Flood.

„Proč jste dnes v noci tak ustrašený?“

Flood s odpovědí váhal. „Pokud to musíte vědět, před několika měsíci mi někdo vyhrožoval,“ řekl nakonec.

„Nepovídejte.“ Artemis si všiml, že v jednom okně v ulici před nimi hoří svíce. „Kdo to byl?“

„Neznám jeho jméno.“

„Bezpochyby ho dokážete popsat.“

„Ne.“ Flood se opět odmlčel. „Vlastně jsem ho nikdy neviděl.“

„Pokud jste se s tím člověkem nikdy nesetkal, jaký může mít důvod k výhrůžkám?“

„Já nevím,“ zakňučel Flood. „To je na tom to nejpodivnější.“

„Opravdu netušíte, proč si ke svým útokům vybral právě vás?“

„Poslal –“ Vtom Flood hlasitě vyjekl. Přes cestu se mihla kočka a zmizela v nejbližší uličce. „K d'asu, co to bylo?“

„Jen kočka.“ Artemis se zastavil. „Opravdu byste potřeboval něco na nervy, Floode. Co vám ten muž poslal?“

„Přívěsek. Přívěsek k hodinkám.“

„Jak můžete něco takového považovat za výhrůžku?“

„To... to je těžké vysvětlit.“ Jakmile začal Flood jednou mluvit, zdálo se, že nedokáže přestat. „Jde o jistou událost, k níž došlo před několika lety. Společně s pár přáteli jsme se chtěli pobavit s jednou herečkou. Ta hloupá ženská se nám ale vytrhla a utekla. Byli jsme na venkově, chápete, stala se nehoda a ona... Na tom nezáleží. Přisahala tehdy, že se nám její milenec jednoho dne pomstí.“

„Takže je to on, kdo vás pronásleduje?“

„Ale to není možné.“ Flood se opět ohlédl přes rameno. „Nemůže to být ten muž, který ji měl pomstít. I kdyby ta kurvička měla milého, proč by se nám mstil až teď? Vždyť se to všechno stalo už před pěti lety.“

„Pomsta nejlépe chutná studená. Znáte přece to staré rčení, ne?“

„Ale my jsme ji nezabili,“ odpověděl Flood zvýšeným hlasem.

„Vyběhla do noci, spadla ze srázu a zabila se.“

„Pokud tomu dobře rozumím, tak se snažila uprchnout před vámi a vašimi přáteli.“

„Musím najít způsob, jak s ním promluvit, ať je to kdokoliv.“ Flood se opět neklidně rozhlédl. „Musím mu vysvětlit, že jsme nechtěli nic zlého. Jen se trochu pobavit. Nebyla přece naše vina –“

„Šetřete dechem, Floode. Mně nic vysvětlovat nemusíte. Vaše výmluvy mě nezajímají.“

Prostitutka v okně ozářeném svící se na Artemise usmála a nechala šál na svých ramenou spadnout níž, aby odhalila ňadra s růžovými hroty. Bez zájmu na ni pohlédl a pak obrátil svou pozornost zpět k dění na ulici.

„Je to už několik měsíců,“ pokračoval Flood po chvíli. „Možná šlo jen o nějaký zlomyslný vtip.“

„V tom případě má onen mstitel velmi zvláštní smysl pro humor.“

Koutkem oka Artemis zahlédl, jako by se stíny za ním nepatrně pohnuly. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, co se stalo. Pak pochopil.

„Sakra,“ hlesl tiše. „Zhasla světlo.“

„Ta děvka?“ Flood se otočil ke ztemnělému oknu. „No a co? Možná –“

Zmlkl, když spatřil, že se Artemis přitiskl zády ke kamenné stěně a jemu nevěnuje nejmenší pozornost.

Útočník nevyběhl z boční uličky, ani z některého z temných vstupních portálů sousedních domů, místo toho vyskočil z vysoko umístěného okna. Záhyby černého pláště kolem něj zavlály a na okamžik zastínily už tak chabé světlo pouličních lamp.

Má nůž, pomyslel si Artemis. Většina útoků bojového umění vanza se obešla beze zbraně, existovaly však výjimky. Tento se nazýval „pavouk v oblaku“ a použití nože bylo jeho součástí.

Artemis odhodil vržený plášť, aby jej nezahalil, jak to měl útočník v úmyslu. Prudce uskočil stranou a tak tak se vyhnul kopanci.

Muž obratně přistál na dlažbě a ocitl se Artemisovi tváří v tvář. Obličej měl zakryt černým šátkem. Světlo se chladně zalesklo na čepeli nože. Vrhle se kupředu.

Artemis plavně uhnul. Věděl, že už nyní se mu podařilo narušit obvyklý průběh tohoto útočného manévru. Musel jednat rychle, dokud se jeho protivník nevzpamatuje natolik, aby zvolil jinou strategii.

Maskovaný útočník poznal, že svůj cíl mine. Podařilo se mu změnit směr svého pohybu tak, aby nenarazil do zdi, na chvíli však ztratil rovnováhu.

Artemis nohou vykopl proti jeho ozbrojené paži. Zasáhl. Ozval se výkřik a nůž se zazvoněním odtančil po dláždění.

Jakmile útočník ztratil výhodu, usoudil, že nemá smysl pokračovat. Dal se na útěk a plášť za ním vlál jako ohromná černá křídla.

Artemisovi se podařilo zachytit lem jeho oděvu. Prudce zatáhl, ale nebyl nijak překvapen, když mu plášť bez odporu zůstal v ruce. Maskovaný muž rozeplnul přezku a zmizel v temných stínech neosvětlené uličky. Zatímco se ozvěna jeho kroků ztrácela v dálce, Artemis zůstal stát na místě s vlněným pláštěm v ruce.

„Ať se smažím v pekle, člověče.“ Flood na Artemise ohromeně zíral. „Šel přímo po vás. Ten bastard vám chtěl podríznout hrdlo.“

Artemis pohlédl ke svým nohám na plášť, který mu mezitím vypadl z ruky. „Ano.“

„Poradil jste si s ním úžasně, to vám řeknu. Takový způsob boje jsem ještě nikdy neviděl. Velmi neobvyklý.“

„Měl jsem štěstí. Dostalo se mi varování.“ Artemis pohlédl na okno, nyní ztemnělé, v němž předtím plápolala svíce, kterou ona prostitutka těsně před útokem zhasla. „Nebylo sice určeno mně, ale posloužilo stejně.“

„Ti zatracení lupiči jsou čím dál tím drzejší,“ prohlásil Flood. „Jestli to tak půjde dál, zanedlouho se jeden bude bát vyjít na ulici, pokud nebude mít za zády osobního strážce.“

Artemis zachytil konec lana visícího z okna. Jediný pohled na složité uzly mu stačil. Londýn se mohl pochlubit pestrou škálou rozličných zlodějů, lupičů a chmatáků, jen velmi málo z nich však ovládalo bojové umění vanzy.

Plameny šlehaly vysoko. Zachvátily sice zatím pouze laboratoř v prvním patře, jejich děsivá zář však osvětlovala chodbu po celé její délce. Kouř se vinul jako temný praporec kohorty démonů chystajících se vyrazit z bran samotného pekla.

Zastavila se před dveřmi do ložnice. Těžký železný klíč byl vlhký, pokrytý jeho krví. Snažila se nedívat na koberec. Ale právě ve chvíli, kdy se chystala zasunout klíč do zámku, se mrtvý muž zasmál. Klíč jí vyklouzl z prstů...

Madeline se s trhnutím probudila. Posadila se na posteli, lapala po dechu a jen doufala, že ze spaní nevykřikla nahlas. Byla promáčená ledovým potem, tenká látka noční košile se jí přilepila na hrud' a záda.

Několik vteřin si nedokázala uvědomit, kde vlastně je. Zachvátila ji panika. Vyskočila z postele, ale ve chvíli, kdy se její bosá chodidla dotkla chladné podlahy, si uvědomila, že se nachází v Artemisově domě.

V Artemisově velkém, zadumaném a velmi dobře strážném domě, připomněla si.

Prsty se jí trásly právě tak jako před chvílí ve snu. Musela sebrat všechny síly, aby dokázala zapálit svíci. Když se jí to konečně podařilo, měkké uklidňující světlo plamene ozářilo vyřezávané čelo postele a stojan na umyvadlo. Kufry plné knih, které narychlo sbalila, ležely navršené v koutě.

Pohled na hodiny jí prozradil, že jsou skoro tři ráno.

Spala celé dvě hodiny, než ji ten strašlivý sen probudil, což bylo překvapivé. Obvykle nedokázala usnout před svítáním. Možná ji ukoľebaly pevné zámky na dveřích domu a vědomí, že celou noc prochází zahradou strážný doprovázený psem úctyhodné velikosti.

Přistoupila ke dveřím a opatrně je otevřela. Chodba za nimi se utápěla v temnotě, schodiště však bylo matně osvětleno jasnem přicházejícím z přízemí. Uslyšela tlumené hlasy. Artemis se vrátil.

Už bylo načase, pomyslela si. Řekl jí, že se chce trochu poptat v klubech a hernách. Nemohla se dočkat, až se dozví, co zjistil.

Někde dole se tiše zavřely dveře a pak se rozhostilo ticho. Několik minut čekala, ale Artemisovy kroky se na schodišti neozvaly. Uvědomila si, že se zřejmě odebral do knihovny.

Vrátila se tedy ke své posteli, vzala si župan, zavázala ho v pase a vklouzla do pantoflí. Krajkový noční čepec našla na polštáři, zřejmě jí sklouzl ve spánku z hlavy. Nasadila si jej, aby zakryla rozčuchané vlasy.

Když byla se svým úborem konečně spokojena, vyšla z ložnice a pospíchala zšeřelou chodbou k širokému točitému schodišti. Na koberci pokrývajícím schody nevydávaly její pantofle nejmenší zvuk.

Přešla halou, ale když stanula před knihovnou, zaváhala. Na pevně zavřených dveřích bylo cosi odstrašujícího. Zdálo se, jako by Artemis netoužil po společnosti. Napadlo ji, že možná přebíral. Zamračila se. Nedokázala si Artemise představit opilého. Obklopovala jej aura sebeovládání, přísné sebekontroly, jež podobnou slabost vylučovala.

Tiše zaklepala, odpovědi se však nedočkala.

Chvilí váhala a pak opatrně otevřela dveře. Pokud by byl Artemis skutečně společensky unaven, ještě stále se mohla nepozorovaně vytratit a přijít za ním ráno.

Nahlédla do místnosti. V krbu praskal oheň, ale jinak se pokoj zdál být prázdný. Možná nakonec v knihovně přece jen není. Proč by ale potom hořelo v krbu?

„To jste vy, Madeline?“ Hluboký sametový hlas přicházel od velkého ušáku stojícího před krbem. „Ano.“

Podle všeho se zdál být střízlivý. S úlevou vkročila do knihovny a zavřela za sebou dveře. Ruce však nechala na klice. „Slyšela jsem, že jste se vrátil, pane.“

„A přišla si dolů pro odpovědi na své otázky, ačkoliv jsou teprve tři ráno.“ V hlase mu zazněl úsměšek. „Musím konstatovat, že jste velmi náročná zaměstnavatelka, paní Deveridgeová.“

Není opilý, ale také ne zrovna v nejlepší náladě, uvědomila si. Stiskla rty, pustila se kliky, kterou až doposud pevně svírala, a vykročila po koberci směrem k ohni.

Když došla až k ušáku, otočila se, aby na Artemise pohlédla. Sotva jej však spatřila, zatajila dech. Okamžitě věděla, že se muselo stát něco strašného.

V očích mu žhnul temný svit. Vestu si už sundal, kravata mu volně visela kolem krku a plisovanou lněnou košili měl rozepnutu. Madeline mezi záhyby látky zahlédla zarostlou hrud’.

V jedné ruce držel zpola prázdnou sklenku brandy, prsty druhé svíral nějaký předmět, který nedokázala rozpoznat.

„Pane Hunte.“ Dívala se na něj s rostoucím znepokojením. „Artemisi. Je vám špatně?“

„Ne.“

„Co se vám stalo?“

„Jeden můj známý a já jsme byli dnes v noci na ulici přepadeni.“

„Přepadeni? Dobrý bože. Kým? Oloupili vás?“ V tom ji napadlo něco děsivého. Rychle zapátrala pohledem v jeho tváři. „Byl jste zraněn?“

„Ne. Útok se nezdařil.“

Madeline vydechla úlevou. „Dobrotivé nebe. Nejspíš nějaký lupič, nemám pravdu? Ulice kolem hráčských doupat nejsou zrovna bezpečné. Měl jste být opatrnější, pane.“

„K útoku nedošlo na periferii. Stalo se to nedaleko mého klubu.“ Odmlčel se, usrkl brandy a poté jen zvolna odtáhl sklenici od úst. „Ať už to byl kdokoliv, vyznal se v bojovém umění vanzy.“

Naskočila jí husí kůže. „Jste si tím jist?“

„Ano.“

„Podařilo se vám –“ Hlas se jí zlomil. Ztěžka polkla a pak se zeptala znovu. „Viděl jste ho?“

„Ne. Měl masku. Nakonec zmizel ve tmě. Myslím, že součástí jeho plánu byla prostitutka, která mu dala znamení, když nás spatřila na ulici. Zítra se ji pokusím najít. Třeba se od ní dozvíme víc.“

Madeline cítila, jak se jí svírá žaludek. „Další zjevení Renwickova ducha?“

„Přiznávám, že nejsem příliš vzdělán ohledně okultních záležitostí, pokud ale vím, duchové obvykle nepotřebují nůž.“

„Ten člověk měl nůž?“

„Ano. Předvedl skvělou ukázkou útočné strategie zvané ‚pavouk v oblaku‘.“ Artemis zvolna zakroužil sklenicí. „Naštěstí ztratil moment překvapení, protože jsem si všiml, když jistá prostitutka zhasla v okně světlo.“

„Váš přítel nebyl zraněn?“

Prsty ruky, v níž Artemis držel onen neznámý předmět, se sevřely ještě pevněji. „Člověk, který mě doprovázel, nebyl můj přítel.“

„Chápu.“ Zvolna klesla na židli a snažila se domyslet veškeré důsledky nového vývoje událostí. „Ten muž, co se vydává za Renwickova ducha, se nyní zaměřil na vás, nemám pravdu? Musel vědět, že má teta a já zde teď bydlíme. Třeba ví i to, že mi pomáháte. Neuvědomila jsem si –“

„Madeline, uklidněte se.“

Zvedla hlavu a pohlédla na něj. „Bezpochyby měl v úmyslu vás zavraždit a nejspíš se o to pokusí znovu.“

Její závěr na Artemise zjevně nezapůsobil. „Možná. Ale rozhodně ne v nejbližší době. Bude opatrný. Po dnešku ví, že jsem ve střehu.“

„Nejen to, pane. Postavil jste se mu a on musel pochopit, že jste vanzián.“

„Ano.“ Artemis se pochmurně usmál. „A jelikož v dnešní šarvátce prohrál, je si vědom, kdo z nás dvou je v bojovém umění zkušenější. Příště už nebude tak lehkomyšlný.“

Zachvěla se. „Co jste řekl vašemu společníkovi? Vysvětlil jste mu to nějak?“

„Ne. Myslel si, že je to obyčejný lupič. Nechal jsem jej při tom.“ Artemis zadumaně zkoumal sklenici.

„Rozumím,“ řekla. „Jak usuzuji z vašeho tónu, nemáte toho muže zrovna v lásce.“

Artemis místo odpovědi usrl brandy.

Madeline to tedy zkusila jinak. „Podařilo se vám dnes v klubech nebo tavernách něco zjistit?“

„Jen málo. Zjevování duchů v knihovnách gentlemanů z lepší společnosti zřejmě není příliš rozšířený jev.“

„Většina pánů by se pravděpodobně zdráhala s takovým zážitkem někomu svěřit,“ podotkla mladá žena suše.

„Pravda.“ Pozvedl sklenici ke rtům a opět z ní upil.

Madeline si odkašlala. „Zatímco jste byl pryč, objevil se tady ten mladý muž, co vám dodává informace.“

„Zachary? Měl pro mě něco?“

„Říkal, že Eaton Pitney nebyl spatřen už několik dní. Podle mínění sousedů odjel na svůj venkovský statek. Hospodyně, která do domu docházela dvakrát do týdne, dostala na celý měsíc volno.“

Artemis upíral pohled do plamenů. „Zajímavé.“

„Ano, také si myslím.“ Zaváhala. „Nejsem si sice jista, zda je na takový rozhovor vhodná chvíle, ale víte, poté co jsem promluvila se Zacharym, měla jsem spoustu času k přemýšlení. Připadá mi

zvláštní, že Pitney opustil Londýn právě teď. V poslední době cestuje velmi málo, a navíc odjel krátce poté, co mi poslal ten vzkaz.“

„Opravdu podivné,“ odušil Artemis dramatickým tónem. „Dokonce podezřelý, dalo by se říct.“

Zamračila se. „Děláte si ze mě legraci?“

Koutky jeho úst se zlehka zavlnily. „Něco takového bych si nikdy nedovolil. Pokračujte, prosím.“

„No, napadlo mě, že za náhlým odjezdem pana Pitneyho musí být ještě něco jiného. Možná se ten vetřelec vrátil a vyděsil ho. Tak či onak, za této situace můžeme udělat jen jediné.“

„Ano?“ V Artemisových očích se ironicky zablesklo. „A copak to je, smím-li se ptát?“

Odmrlčela se, neboť si nebyla jista, jak to myslí. Pak se k němu naklonila, a ačkoliv byli v místnosti sami, ztišila hlas do slabého šepotu. „Navrhují, abychom využili situace a Pitneyho dům prohledali. Možná tam najdeme něco zajímavého, snad odhalíme příčinu jeho náhlého odjezdu.“

K jejímu překvapení Artemis souhlasně přikývl. „Skvělá myšlenka. Vlastně mě už napadlo totéž.“

„Vy jste věděl, že Pitney opustil město?“

Pokrčil rameny. „Někdo se o tom zmínil u karet.“

„Rozumím.“ Jeho slova ji povzbudila. „Jak se zdá, ve způsobu uvažování jsme si velmi blízcí. To je uspokojivé, nemyslíte?“

Vrhl na ni záhadný pohled. „Vím o mnohem uspokojivějších formách blízkosti.“

Rozhodla se jeho poznámku ignorovat. Dneska má opravdu podivnou náladu, pomyslela si. Na druhou stranu, vždyť ho vlastně nezná. Možná to je jeden z rysů jeho povahy. Řekla si, že nejlépe udělá, když bude další konverzaci vést v co nejvěcnějším tónu.

„Nejspíš bychom se do Pitneyho domu měli vypravit v noci,“ přemítala nahlas.

„A riskovat, že si sousedé všimnou podezřelého světla v oknech? Ne, to by nebylo moudré.“

„Aha.“ Madeline chvíli přemítala. „Navrhujete, abychom tam šli ve dne? To vám riskantní nepřipadá?“

„Kolem toho domu je vysoká zeď. Jakmile se dostanu za ni, nikdo mě neuvidí.“

Trvalo jí vteřinu nebo dvě, než si v plnosti uvědomila význam jeho slov. „Tak počkat. Přece nepůjdete sám. To je můj plán a já také mám v úmyslu jej provést.“

Oči se mu zúžily do štěrbin. „Tuto záležitost si vezmu na starost já. Vy zůstanete zde.“

To bylo na Madeline příliš. Taková arogance! Rozhořčeně vyskočila. „Půjdu s vámi, pane. Trvám na tom.“

„Váš zvyk být neustále v opozici je poněkud únavný.“ Artemis jistým, hbitým pohybem postavil sklenici. „Najala jste si mě, abych vaši věc prošetřil, a přesto neustále zpochybňujete každé mé rozhodnutí.“

„To není pravda.“

„To je pravda. Začíná mě to unavovat.“ Madeline začala ruce v pěsti. „Pane, zapomínáte, kde je vaše místo.“

Artemis nehnul ani brvou, ale Madeline přesto okamžitě poznala, že se dopustila vážné chyby.

„Mé místo?“ zeptal se nebezpečně neutrálním tónem. „Nejspíš je pro vás obtížné považovat mě v této věci za rovnocenného partnera. Ostatně, jsem muž, který se živí obchodem.“

V ústech měla náhle jako na poušti. „Hovořila jsem o vašem postavení vyplývajícím z naší smlouvy, pane,“ řekla rychle. „Neměla jsem v úmyslu naznačit, že byste snad byl o něco méně gentlemanem jen proto... ehm –“

„Jen proto, že jsem Obchodník se sny?“ zeptal se a s vláčností kočky, která právě spatřila v zahradě ptáčka, vstal z křesla.

„Vaše obchodní záležitosti s tím nemají co dělat,“ prohlásila co možná nejpresvědčivějším tónem, jakého byla schopna.

„To rád slyším, madam.“ Otevřel levou dlaň, až doposud pevně sevřenou v pěst, a odhodil drobný předmět, s nímž si před chvílí pohrával, stranou. Ten s tichým zacinkáním přistál na stole. Madeline si nebyla jista, ale měla pocit, jako by se přitom zlatě zaleskl.

Artemis se k ní pomalu blížil. Odtrhla oči od té malé věci a opět se mu zahleděla do tváře.

„Artemisi?“

„Jste nesmírně velkorysá, madam.“ Chladně se usmál. „Na druhou stranu – nemůžete si dovolit přílišnou vybíravost, nemám pravdu?“

Ustoupila o krok a zjistila, že se zády opírá o mramorové obložení kolem krbu. „Pane, vidím, že toto není zrovna vhodná chvíle na

rozhovor. Možná udělám lépe, když se teď vrátím do svého pokoje. O dalším si můžeme promluvit při snídani.“

Přistoupil těsně k ní a opřel se dlaněmi o mramorovou desku tak, aby ji uvěznil mezi svými pažemi. „Naopak, Madeline. Myslím, že teď je ten pravý čas na to, abychom si o mém postavení otevřeně pohovořili.“

„Někdy jindy, pane.“

„Ted‘.“ Jeho úsměv byl chladný. „Dle mého názoru není příliš moudré, když při každé příležitosti poukazujete na mé nedostatky. Ostatně, o vás se říká, že jste zavraždila manžela a pak zapálila dům, abyste zahladila stopy svého zločinu.“

„Ach, Artemisi –“

„Připouštím, i s takovou pověstí stojíte na společenském žebříčku o něco výše než gentleman, který se snížil ke kupčení, rozdíl mezi námi však rozhodně není příliš velký.“

Zhluboka se nadechla, což byla, jak si vzápětí uvědomila, další chyba. Z jeho vůně, směsice tělesného pachu, brandy a jakési nepopsatelné esence, již používal jen on, se jí zatočila hlava.

„Pane, dnes v noci zjevně nejste sám sebou. Sřet s tím zločincem měl zřejmě neblahý vliv na vaše nervy.“

„Myslíte?“

„Je to přirozené,“ ujistila ho se vši upřímností. „Kromě toho, pokud to byl Renwick, kdo na vás zaútočil, pak můžete mluvit o štěstí, že jste zůstal naživu.“

„Ať jsem se dnes v noci potýkal s kýmkoliv, rozhodně nešlo o ducha. A mám-li být upřímný, nejen že jsem přežil, dokonce jsem toho darebáka zahnal na útěk. V jedné věci však máte pravdu – jsem skutečně rozrušený.“

„Na podobné problémy připravila má teta výborné tonikum,“ řekla Madeline poněkud vyšším hlasem, než u ní bylo obvyklé. „Mohu vyběhnout nahoru a jednu nebo dvě lahvičky vám donést.“

„Znám jen jeden lék.“

Sklonil hlavu a políbil ji. Byl to dlouhý, opojný, dychtivý polibek, který jí vzal dech a zcela zatemnil rozum. Jejím tělem proběhlo vzrušené zachvění.

Zasténal, přivinul se k ní a políbil ji ještě vášnivěji. Madeline uchvátila vlna touhy a dychtivosti. Byla to stejná směsice emocí, jakou zakusila, když ji tehdy u Strašidelného domu políbil poprvé.

„*Madeline*.“ Zamumlal její jméno a svými rty se přitom dotýkal jejích. „Zatraceně, neměla jste sem dnes za mnou chodit.“

Najednou se cítila lehká a bezstarostná. Měla pocit, že by dokázala vzlétnout, stačilo by jediné pomyšlení...

Je to Obchodník se sny, ozval se kdesi v jejím nitru varovný hlas. Podobné iluze jsou jeho zbožím.

Některým snům však nebylo možno nepodlehnout.

„Rozhodla jsem se tak sama, Artemisi.“ Objala ho a poddala se teplu vyzařujícímu z jeho těla. „Chtěla jsem sem přijít.“

Pozvedl hlavu, aby jí viděl do očí. „Pokud zde zůstanete, budeme se milovat. Chápete to, doufám? Nemám dnes náladu na hry.“

Žár, jenž v něm žhnul, se zdál být palčivější než plameny v krbu a ona cítila, že se začíná rozpalovat také. Ožívalo v ní cosi, co považovala za dávno mrtvé. Potřebovala se však o něčem ujistit.

„Pokud jde o váš úmysl, pane –“

Dotkl se rty jejích úst. „Ujišťuji vás, má touha se s vámi pomilovat je mnohem víc než nějaký mlhavý úmysl.“

„Ano, chci říct... Není to jen kvůli tomu, že jsem vdova, nebo ano? Nesnesla bych totiž totíž pomyšlení –“

„Přitahuješ mě ty, *Madeline*.“ Svá slova podtrhl vášnivým polibkem. „Bůh mi pomoz.“

Hluboký, naléhavý tón jeho hlasu v ní probudil ženskost. Připadala si jako opilá. Uchopila ho kolem ramen, doširoka roztažené prsty přes látku košile cítily jeho svaly. Usmála se a pohlédla na něj zpod přivřených víček.

Něco na tom je, být vdovou, pomyslela si. Z jakéhosi důvodu jí to dodávalo odvahy, připadala si nezvykle sebejistá.

„Nebojíte se strávit noc s Černou vdovou?“ zeptala se tiše.

Když uslyšel smyslný, vyzývavý tón jejího hlasu, oči mu potemněly. „Jsou vaši milenci vystaveni stejnému nebezpečí jako manželé?“

„Nevím, pane. Nikdy jsem neměla milence. Nezbyvá vám než zkusit štěstí.“

„Dovolte, abych vám připomenul, madam, že máte co do činění s mužem, který si vydělával na živobytí jako profesionální hráč.“ Sundal jí čepeček, prsty pročísl vlasy, a uchopil ji tak, aby mu zátylek její hlavy spočinul v dlani. „Pokud za to výhra stojí, jsem ochoten podstoupit riziko.“

Zvedl ji do náruče a nesl k široké, šarlatově rudé pohovce. Položil ji do polštářů a odvrátil se.

Sledovala ho, jak kráčí napříč místností, a pak uslyšela zvuk klíče otáčejícího se v zámku. Tělem jí opět proběhlo vzrušené zachvění. Měla pocit, jako by stála na okraji srázu a dívala se dolů na rozbouranou hladinu neklidného moře. Touha skočit byla téměř neovladatelná.

Artemis se k ní pomalu vracel a cestou se svlékal. Než došel k pohovce, sklouzla košile na zem.

V odlesku záře krbu spatřila Madeline na jeho hrudi malé tetování, v němž vzápětí poznala květ vanzy. Ač to bylo s podivem, pohled na známý symbol v ní nevzbudil strach ani nevyvolal špatné vzpomínky. Jediné, nač se dokázala soustředit, byly mužné kontury Artemisovy hrudi. Vyzařovala z něj síla, jež ji rozechvívala i konejšila zároveň a nevysvětlitelným způsobem jitřila všechny její smysly.

Usedl na pohovku u jejích nohou a zul si boty, které pak jedna po druhé dopadly na koberec. Tlumené údery zněly Madeline jako zvuk poplašeného gongu, pohled na jeho široká ramena zbarvená do bronzova hřejivou září plamenů ji však vzápětí opět ukoľébal. Byl štíhlý, svalnatý a neodolatelně mužný a ona propadla sladkému, opojnému vzrušení, jež se ukázalo být mnohem omamnější než kterýkoliv z Berniciných lektvarů.

Neschopna odolat pokušení vztáhla ruku a prstem obkreslila svalnatou křivku jeho paže. Artemis ji uchopil a políbil citlivé místo na vnitřní straně zápěstí.

Pak se nad Madeline sklonil a vtiskl ji do polštářů. Měl na sobě jen kalhoty, i přes ně však bylo znát, že je silně vzrušený. Vklouzl kolenem mezi její stehna a ona cítila, jak látka pod jeho dotekem povolila. Tenké plátno noční košile nepředstavovalo pro jeho ruce nejmenší překážku. Když vzal její ňadra do dlaní, měla pocit, jako by ji spalovala horečka.

Uchopil mezi rty nejprve jednu bradavku, pak druhou. Tenounký batist zvlhlý jeho polibky byl téměř průhledný. Dotýkal se jí zlehka prsty, zvolna klouzal níž ke křivce jejích boků. Ve chvíli, kdy rukou spočinul na zadečku, zvolna, zlehka stiskl.

Zalapala po dechu, protože ucítila horkou vlhkost ve svém klíně. Najednou se v ní probudila dychtivá nedočkavost. Laskala Artemise

po nahých zádech a vychutnávala dotek pevného, svalnatého těla. Cítila, jak se k ní tiskne svým mocným mužstvím.

Jednou rukou sklouzl po vnitřní straně jejího stehna ke žhavému, zvlhlému místu, kde se postupně hromadilo vzrušení. Zlehka a zkušeně vklouzl prstem dovnitř. Tělem jí projela horká vlna.

„Artemisi.“

„Někdy,“ poznamenal chraplavě, „se vyplatí riskovat.“ V jeho hlase znělo uspokojení.

„Došla jsem ke stejnému závěru, pane.“

Už téměř zapomněla, jaké to je, zhluboka a zvolna se nadechnout. Když jí však vyhrnul noční košili až nad pás, měla pocit, že se zalkne.

Na chvíli se odtáhl, aby si rozepnul kalhoty. Pak jí vložil svůj penis do dlaně. Sevřela kolem něj prsty, fascinována tím, jak hebký a zároveň pevný je na dotek.

Vzápětí uslyšela, jak zalapal po dechu.

Povzbuzena jeho reakcí stiskla o něco silněji. Artemis znehybněl. „To nedělejte, nechcete-li, abychom byli oba zklamaní.“

Jeho slova Madeline vylekala a ona rychle uvolnila sevření. „Promiňte, nechťěla jsem vám ublížit.“

Krátke, přiškrčeně se zasmál a pak sklonil své potem zvlhlé čelo téměř až k její hrudi. „Ujišťuji vás, že v tuto chvíli už nejsem schopen cítit běžnou bolest. Nechci ale, aby to skončilo příliš rychle.“

Rozechvěle se usmála. „Ani já ne. Vlastně by se mi líbilo strávit tímto způsobem celou noc.“

„Pokud dokážete být jen pomyslet na to, že byste měla strávit několik hodin v takových mukách, pak byste mohla dávat lekce sebeovládání i mistrům vanzy.“

„Dobré nebe, vy trpíte?“

Políbil ji na hrdlo. „Ano.“

„To jsem nevěděla,“ hlesla zděšeně. „Nechci, abyste se trápil, Artemisi.“

Zachechtal se jako ďábel. „Jste příliš laskavá, má drahá. Vaši nabídky rozhodně využiji.“

Zlehka se posunul, takže se jejich těla propletla ještě těsněji. Neuvědomovala si, k čemu došlo, dokud neucítila, jak jeho penis pomalu ale neúprosně tlačí na citlivé, horké místo v jejím klíně.

Opět se zachvěla. „Artemisi?“

„Kde je vaše sebeovládání, co?“ zeptal se pobaveně. „To je v pořádku, má drahá,“ dodal chraplavým hlasem. „Ani já už nemohu dál čekat.“

Ponořil se do vlhkého tepla a pak do ní jediným rázným pohybem vnikl.

Madeline byla dostatečně poučena, aby věděla, že to může být trochu nepříjemné. Pocit bolestné plnosti přesahující samotnou hranici únosnosti však nečekala.

„Artemisi.“ Téměř nemohla mluvit. Jeho jméno jí splynulo ze rtů jako sotva slyšitelné zasténání.

Artemis skloněný nad ní znehybněl. „Co se děje?“

Dýchala rychle a přerývaně. „Mohl byste mě laskavě pustit? Zdá se, že máme malý problém.“

„Madeline.“ Jeho tělem proběhl silný záchvěv. Každý jeho sval byl napjatý jako luk připravený k výstřelu. „Proč jste mi to neřekla? Jak je to možné? Zatraceně, vždyť jste vdova.“

„Ale nikdy jsem se nestala ženou.“

„Právní zástupce,“ zasténal s hlavou na její hrudi, „snaha prohlásit vaše manželství za neplatné. Nepředpokládal jsem, že by se to mohlo zakládat na pravdě.“

Zařala zuby a s dlaněmi na jeho ramenou se jej pokusila odstrčit. „Ano, přiznávám, je to má chyba. Na svou omluvu však mohu říct, že jsem si neuvědomila, jak velký rozdíl mezi námi bude. A teď mě, prosím, laskavě pusťte.“

„Nedělejte to,“ zasykl naléhavě, když se proti němu vzepjala celým tělem. „Prosím, nevrťte se tak.“

„Chci, abyste se ze mě zvedl. Hned.“

„Tohle není jako vyhodit mě z přijímacího salonu, Madeline. Varuji vás, *nehýbejte se*.“

„Kolikrát vám mám opakovat, že nehodlám poslouchat vaše rozkazy.“ Ve snaze uniknout drtivé tíze jeho těla a zbavit se bolestivé plnosti v klíně sebou divoce zazmítala.

Bylo to, jako by se ho dotkla žhavým železem. Začal se stahovat, když v tom se něco stalo. Jeho mohutné tělo se prudce otřásl.

Vydal táhlé, přidušené zasténání.

Polekaně mu zařala nehty do ramenou. Ve chvíli, kdy do ní explodoval, se neopovážovala ani pohnout. Jakmile bylo po všem, zhroutil se a zalehl ji. Nastalo tíživé ticho.

„Aby do vás hrom uhořil!“ zaklel a podle tónu jeho hlasu bylo znát, že mu šla ona slova z hloubi srdce. V té chvíli se Madeline uvědomila, jak se asi cítí. „Artemisi?“

„Copak byste ráda, madam? Varuji vás, mé nervy jsou napjaté k prasknutí. Další šok už neunesu. Možná nakonec přece jen budu potřebovat to tonikum.“

„Vlastně nic.“ Rozpačitě si navlhčila rty. „Jen jsem vám chtěla říct, že tahle pozice už není zdaleka tak nepohodlná jako před chvílí.“

Několik vteřin se ani nepohnul. Pak, velmi zvolna, zvedl hlavu a zachmuřeně na ni pohlédl. „Prosím?“ otázal se zlověstně.

Vzmohla se na smířlivé pousmání. „Už je to v pořádku, opravdu. Navzdory mému původnímu dojmu se zdá, že se k sobě hodíme docela dobře.“

„Aby do vás hrom...“, hlesl, tentokrát téměř neslyšně.

Rozpačitě si odkašlala. „Možná byste to rád zkusil znova?“

„Jestli bych něco rád,“ procedil skrz zuby, „tak vysvětlení.“

Zvedl se z ní a vstal. Když se otočil, aby si zapnul kalhoty, Madeline zaplavil zmatek a nevysvětlitelný pocit jakési ztráty.

Bez jediného slova jí podal velký bílý lněný kapesník a ona jej smutně přijala. Mohla být jen ráda, že se většina stop po nedávné činnosti vsákla do jejího těžkého, prošívaného županu. Alespoň tak nebude muset ráno čelit významným pohledům hospodyně.

Upravila se, jak nejlépe to šlo, a rázně vstala. Nohy ji však v tu chvíli odmítly nést. Ve snaze najít oporu vztáhla ruku k zaoblenému opěradlu lenošky. Artemis ji ale zachytil a podepřel s jemností, jež byla vzhledem k jeho podráždění až překvapivá.

„Jste v pořádku?“ zeptal se poněkud drsným tónem.

„Ano, jistě.“ Hněv a dotčená hrdost jí dodaly sil. Přitáhla si župan k tělu a pásek zavázala na uzel. Pak si uvědomila, že v ruce stále svírá kapesník, co jí před chvílí dal. Pohlédla na něj. Byl poskvrněný a ona jej, zahanbena, rychle schovala do kapsy.

Artemis ji pustil a přistoupil ke krbu. Opřel se předloktím o krbovou římsu a zadíval se do ohně.

„Jak se mi doneslo, usilovala jste o to, aby bylo vaše manželství prohlášeno za neplatné,“ začal bez okolků. „Teď už chápu, že šlo o oprávněný požadavek.“

„Ano.“ Sklesle sledovala tanec plamenů v krbu. „Ve skutečnosti jsem byla ochotna přistoupit na cokoliv, jen abych z toho manželství unikla.“

Otočil hlavu a pohlédl jí do očí. „Deveridge byl impotentní?“

„To nemohu s jistotou říct.“ Skryla zkřehlé dlaně v rukávech županu, aby je trochu zahřála. „Vím jen, že o mě neměl zájem. Ne jako o ženu. Naneštěstí jsem pravdu odhalila až o svatební noci.“

„Proč si vás tedy bral, když nebyl schopen dostat ani základním manželským povinností?“

„Renwick mě nemiloval, to už jsem, myslím, naznačila více než jasně. Nestál o manželství. To, po čem opravdu toužil, byla nejhlubší a nejskrytější tajemství vanzy. Věřil, že ho můj otec naučí starobylý jazyk Vanzagary, a tak mu umožní, aby dosáhl svého cíle.“

Artemis sevřel prsty okraj krbové římsy. „Ach ano, jistě. Nedokážu myslet jasně. Musíte mi prominout.“

„Měl jste těžkou noc,“ prohodila smířlivě.

„Dalo by se to tak říct.“

„Mohla bych donést to tonikum...“

Probodl ji pohledem. „Varuji vás, ještě jednou uslyším o tom zpropadeném dryáku, a neručím za sebe.“

„Chtěla jsem vám jen pomoci,“ odsekla Madeline podrážděně.

„Věřte, madam, už jste toho pro mě dnes udělala víc než dost.“

Zaváhala, ale pak se rozhodla vrátit k původnímu tématu a vysvětlit to málo, co věděla o motivech Renwickova jednání. „Jak jsem vám už řekla, jednou jsem prohledala manželovu pracovnu.“

„No a?“ odpověděl Artemis poněkud hrubě.

„Nahlédla jsem do jeho zápisků. Podle všeho věřil, že jeho impotence je následkem hlubokého zasvěcení vanze. Psal, že k rozluštění starobylých alchymistických tajemství je zapotřebí veškeré životní energie.“

„Rozumím.“ Artemis zabubnoval prsty o mramor. „A vy sama jste ještě před svatbou nezpozorovala v jeho chování žádné známky, jež by něco podobného naznačovaly?“

„Vím, je těžké to pochopit,“ povzdychla si. „Věřte mi, v myšlenkách jsem snad už tisíckrát prošla ty týdny, co naší svatbě předcházely, a sama sebe se ptala, jak jsem mohla být tak pošetilá.“ Zamračil se. „Madeline –“

„Mohu říci jen jediné: Renwick byl démon s andělskou tváří. Myslel si, že si nás všechny dokáže omotat kolem prstu. Na nějaký čas se mu to dokonce podařilo.“

Artemisovi se mihl ve tváři zvláštní výraz. „Zamilovala jste se do něj?“

Přikývla. „Když se na to dívám dnes, občas si myslím, že snad musel použít nějaké kouzlo, aby pravdu o sobě skryl. Musím však být k sobě upřímná. Vysvětlení je mnohem prostší – Renwick přesně věděl, jak si mě získat.“

Poprvé od oné příhody na pohovce se Artemis zatvářil pobaveně. „Tělesný chtíč v tom zřejmě nehrál hlavní roli.“

„Ne, jistěže ne,“ odsekla. „Vášně je bezpochyby hezká věc. Já jsem však nebyla tak mladá a naivní, abych její projevy považovala za skutečnou lásku.“

A nesmím takovou chybu udělat ani dnes, připomněla si v duchu.

„Rozumím,“ zamumlal. „Žena jako vy, cílevědomá a rozhodná, by nepřipustila, aby jí něco tak prchavého jako vzplanutí vášně zatemnilo rozum.“

„Přesně tak, pane. Mám k filozofii vanzy výhrady, a jak víte, neschvaluji ji.“

„V této věci jste dala svůj postoj najevo víc než jasně.“

„Byla jsem však vychována v domácnosti, která se principy vanzy řídila, a musím přiznat, že vanziánské pohrdání silnými vášněmi mě ovlivnilo.“ Krátce zaváhala a pak pokračovala. „Renwick byl dostatečně inteligentní, aby to vyzoroval, a zvolil taktiku mnohem účinnější.“

„Co může být pro ženu vašeho temperamentu přitažlivější než vášně?“ zeptal se a v očích se mu přitom podivně zatřpytilo. „Připouštím, že tohle by mě opravdu zajímalo.“

„Pane, nechápu váš tón. Zlobíte se na mě?“

„Sám nevím,“ přiznal s překvapivou upřímností. „Ale odpovězte, prosím, na mou otázku.“

„Vlastně to bylo prosté. Rozplýval se nad mou inteligencí a vzděláním.“

„Aha. Ano, teď už tomu rozumím. Jinými slovy, předstíral, že vás miluje jako osobnost.“

„Přesně tak. A já hloupá jsem mu věřila.“ Pod nápirem bolestných vzpomínek zavřela oči. „Myslela jsem, že jsme byli stvořeni jeden pro druhého. Dvojice duší splynuvší v metafyzickém spojení, jež se následně promění ve fyzické a umožní nám tak dosáhnout vyšší roviny bytí.“

„To je ďábelsky silné pouto.“

„Nakonec se z něj vyklubala pouhá iluze.“

Artemis pozoroval hru plamenů. „I kdyby byla pravdivá jen polovina z toho, co jste mi právě řekla, jedno je jasné: Renwick Deveridge byl šílený.“

„Ano. Zpočátku se mu to dařilo skrývat. Po svatbě však bylo stále zřejmější, že něco není v pořádku.“

„Blázen nebo ne, teď už je po smrti. Ale přesto si někdo přeje, abychom věřili v jeho zmrtvýchvstání.“

„Pokud to není Renwickův duch, pak tedy rozhodně někdo, kdo toho o něm ví dost, aby se za něj mohl vydávat, a je, stejně jako on, vanzián.“

„Musíme rozšířit okruh našeho pátrání a prošetřit Renwickovu minulost. Hned ráno tím pověřím Henryho Leggetta.“ Artemis se odvrátil od ohně a otočil se k Madeline. „Teď musíme vyřešit situaci, která vznikla mezi námi.“

„Co tím myslíte?“

„Víte dobře, co tím myslím, madam.“ Významně pohlédl na rudou lenošku. „Je poněkud pozdě, abych se vám omluvil za to, k čemu zde dnes v noci došlo –“

„Omluvy není zapotřebí,“ přerušila ho rychle. „A pokud ano, pak by měla přijít z mé strany.“

Pozvedl obočí. „K tomu nemám co říct.“

Začervenala se. „Ve skutečnosti se vlastně nic nezměnilo, pane.“

„Nic?“

„Jsem stále vdova s pochybnou pověstí. Žiji pod vaší střechou. Pokud se to rozkřikne, lidé bezpochyby dojdou k tomu nejhoršímu možnému závěru, totiž že máme poměr.“

„A budou mít pravdu.“

Zabalila se do županu ještě těsněji a pozvedla bradu. „Tak či onak, jak jsem již řekla, nic se nemění. Náš vztah zůstává stejný jako před... ehm, před tím, co se dnes stalo na té pohovce.“

„Ne tak docela.“ Přistoupil k ní. „Nyní však nemá smysl o tom hovořit. Myslím, že na jednu noc toho na nás oba bylo až dost.“

„Ale Artemisi –“

„Promluvíme si někdy jindy.“ Vzal ji za paži. „Až se vyspíme a budeme mít trochu času vše promyslet. Pojd'te, Madeline. Je čas, abyste se vrátila do své postele.“

Pokusila se vzepřít. „Měli bychom se dohodnout, co dál. Musíme prohledat Pitneyho dům –“

„Později, Madeline.“

Uchopil ji pevněji a odváděl ke dveřím. Když procházeli kolem odkládacího stolku stojícího vedle ušáku, zahlédla na něm jakousi malou lesklou věc. Zaostrila zrak a spatřila předmět, s nímž si Artemis předtím hrál.

Než se však vzmohla na otázku, ocitla se mezi dveřmi.

„Dobrou noc, Madeline.“ Ve chvíli, kdy ji vyprovázel do chodby, jeho pohled poněkud zjhl. „Pokuste se usnout. Obávám se, že už jste si dlouho pořádně neodpočinula, a mohlo by to mít neblahý vliv na vaše nervy. Jen se zeptejte své tety.“

Políbil ji – až překvapivě něžně – a pak se vší rozhodností zavřel dveře. Dlouhou chvíli stála bez hnutí. Pak se otočila, vystoupala po schodišti a vrátila se do svého pokoje.

Ve chvíli, kdy uléhala pod přikrývkou, si vzpomněla na onen malý předmět na stolku. Byla si téměř jista, že to byl zlatý přívěsek k hodinkám.

Jeho nejhorší obavy došly naplnění – vetřelec vstoupil do jeho domu. Poslali někoho, aby ho navždy umlčel.

Špehovali ho už celé roky, bedlivě sledovali každý jeho krok. Dávno přestal vysvětlovat přátelům, proč nemůže nikomu věřit. Měli ho za blázna, ale on věděl své: odpadlíci mu nedali pokoje, protože věděli, že má největší tajemství vanzy na dosah ruky. Čekali, až odhalí vědění starých mistrů, aby mu je mohli ukrást.

Jestliže se jeden z nich právě teď vetřel do jeho domu, pak to nemohlo znamenat nic jiného, než že se ocitl velmi blízko převratnému objevu.

Ve chvíli, kdy zaznamenal cizí přítomnost, uchopil svazek, který právě studoval, a přivinul jej k hrudi. Pak rozechvěle přitiskl ucho ke stěně a v duchu vzdal bohu díky za nápad zbudovat tajnou chodbu, v níž se právě nacházel. Pracovat na ní začal krátce po smrti své ženy. Tehdy byl mladší a zdatnější, a tak mohl vše nezbytné provést sám. Najatým řemeslníkům nevěřil, co kdyby to byli špehové odpadlíků?

Ano, už tehdy cítil, že jednoho dne odhalí velké tajemství skryté ve starobylých textech. Chápal, jak důležité je, aby myslel na svou bezpečnost. V té době se také začali objevovat odpadlíci. Nejprve ho trápil pouze jakýsi neurčitý, úzkostný pocit, ten se ale brzy změnil v jistotu. Byl sledován. Podnikl tedy nezbytná opatření a dnes nadešel čas, aby jich využil.

Stál v tajné chodbě zcela nehybně a snažil se svou mysl obrátit k taktice neviditelnosti. Bydlel ve starém domě sám. Hospodyně k němu docházela jen dvakrát týdně, i tak ji ale ani na minutu nespouštěl z očí a zvlášť se postaral, aby nevstupovala do sklepení. Vařil si také sám. Nebyla to sice práce hodná gentlemana, ale ve chvíli, kdy ho sledovali odpadlíci, se nemohl ohlížet na dekorum. Jeho úsilí vedoucí k rozluštění nejhlubších tajemství vanzy bylo přece mnohem důležitější než mužská pýcha.

Podlaha v chodbě sousedící s tajnou chodbou zaskřípala. Cizinec zřejmě došel k názoru, že dům je prázdný, protože, ačkoliv vstoupil velmi tiše, tropil nyní na muže cvičeného ve vanzistickém umění až nezvykle velký hluk.

Eaton Pitney se chmurně pousmál. Jak se zdálo, lest spočívající v tom, že všechny kolem přesvědčil o svém úmyslu odjet na venkov, se zdařila. Bohužel, následky byly jiné, než očekával. Chtěl, aby se jej odpadlíci vydali hledat, opustili město a dopřáli mu tak trochu klidu.

Oni místo toho vyslali jednoho ze svých řad, aby prohledal jeho dům.

Eaton uslyšel tlumený úder následovaný několika dalšími podobnými zvuky.

Chvilí mu trvalo, než pochopil, že se cizinec nachází v podlaží nad ním. Neubránil se pocitu uspokojení. Cožpak by byl tak pošetilý a nechal své poznámky ležet jen tak, aby mohly být snadno ukořistěny?

Mladá generace vanziánů se má od starších stále co učit.

Naslouchal zvuku otvíraných zásuvek. Pak opět zaskřípala prkna v podlaze a ozvaly se další tlumené rány a údery. Eaton se přikrčil v chodbě a čekal. Nebylo pro něj snadné udržet mysl tichou a klidnou, jak to vyžadovala taktika neviditelnosti. Celá léta pracoval pod strašlivým tlakem a jeho nervy už nebyly tak pevné jako kdysi.

Přítiskl ucho ke zdi a napjatě naslouchal. Mohl jen doufat, že vetřelec neodhalí tajemství sklepení.

Trvalo celou věčnost, než zachytil zvuky kroků sestupujících po schodišti. Když se ozvalo zaskřípnutí dveří vedoucích do místností v podzemí, zadržel dech. Cizinec vstoupil do sklepení a chvíli se tam rozhlížel. Po chvíli se ale vrátil nahoru. Eaton zavřel oči a dovolil si úlevné oddychnutí. Vetřelec jeho skrýš neobjevil.

Po chvíli slabé zvuky seshora utichly. Eaton čekal ještě další půlhodinu, aby se ujistil, že nezvaný návštěvník skutečně odešel. Jakmile měl pocit, že je opět v domě sám, zvolna se napřímil. Údy, které tak dlouho nutil zůstat ve skrčené pozici, ho bolely.

Dopřál jim chvíli odpočinku a pak přistoupil k té části obložení stěn, jež sloužila jako vstup do jeho tajné chodby. Zastavil se a napjal sluch.

Neuslyšel nic.

Odsunul panel obložení stranou a vstoupil do zšerele chodby. Tam se zastavil a opět pozorně naslouchal.

Ticho bylo právě tak tíživé jako mlha nad městem.

Eaton kráčet chodbou ke skrytému schodišti vedoucímu do útrob starého domu. Uchopil svíci, zažehl ji a začal sestupovat po

kamenných schodech. Musel se ujistit, že v jeho studovně je vše, jak má být.

Minul staré sklepní místnosti, otevřel tajné dveře a pokračoval dolů po dalším schodišti tam, kde se nacházely dávno zapomenuté kasematy, jež sloužily původnímu majiteli domu jako vězení i úniková cesta pro případ obléhání.

Když asi před rokem podzemní místnosti objevil, nikomu o nich neřekl. Provedl v nich několik úprav a vytvořil tak tajnou studovnu a laboratoř, kde mohl pokračovat ve svých důležitých výzkumech, aniž se musel obávat slídění odpadlíků. Použil principy vanzy, aby svou skrytou místnost zabezpečil co nejlépe.

Na konci poslední řady starých kamenných schodů odsunul další panel a chystal se vstoupit do nejtajnějšího pokoje ve svém domě.

Když uslyšel na mezipodestě nad sebou škrtnutí podrážky o kámen, málem se mu zastavilo srdce. Otočil se tak prudce, až ho jeho nemocná noha zradila. Upustil svíci a pevně se chytil hrany tajných dveří. Na kamenných stěnách zatančily stíny.

„Tak vy jste chtěl přede mnou skrýt svá tajemství, vy starý blázne? Stačilo jen chvíli počkat. To první, co každý udělá, když vetřelec opustí dům, je, že se jde přesvědčit, zda jsou jeho cennosti stále v bezpečí. Jak předvídatelné.“

V příšeří schodiště Eaton muži do tváře neviděl, svíčka na podlaze však zcela nezhasla. Její plápolavé záři odpověděl kovový záblesk na hlavní pistole v odpadlíkově ruce a zlatavý třpyt nádherné hlavice jeho vycházkové hole.

Eaton, ochromený hrůzou, sledoval, jak muž zvedá zbraň a míří přímo na něj.

„Ne,“ zasténal a udělal vrávoravý krok vzad.

Proč jen si s sebou nevzal pistoli? Ve stole ve své skryté pracovně jednu měl, ale v tuhle chvíli mu byla platná stejně, jako by ležela až na Měsíci.

„Nyní vás už nepotřebuji,“ prohlásil odpadlík. „Sám jste mi otevřel dveře k tomu, co hledám.“

Jakmile Eaton vycítil, že se vetřelcův prst chystá stisknout spoušť, prudce uskočil dozadu. Nohou mu opět projela prudká bolest, jak však věděl, rychlý a nečekaný pohyb mohl být jeho jedinou spásou.

Zaplálo oslnivé světlo a kamennou chodbou zahřměl výstřel. Eaton ucítil, že byl zasažen. *Už nejsi tak rychlý jako kdysi, hochu.* Náraz jej odhodil hlouběji do tajné chodby.

Svíčka na podlaze naposledy zaprskala a zhasla. Vše se ponořilo do neproniknutelné tmy.

„Zatraceně,“ zamumlal útočník, zjevně podrážděn tak nečekaným vývojem situace.

Eaton ke svému úžasu zjistil, že na rozdíl od voskovice plamen jeho života ještě nezhasl. Příliš vysoko, pomyslel si. Kulka ho zasáhla do ramene, ne do srdce. Možná odpadlíka zmátly plápolavé stíny vrhané skomírajícím světlem.

Ať už to bylo jakkoliv, nezískal víc než pár vteřin. Slyšel, jak se vetřelec s kletbami snaží zapálit další svíčku.

Eaton pevně sevřel zdravou rukou poraněnou paži a doufal, že tak zabrání tomu, aby krev kapala na zem. Pak přitiskl dlaň ke stěně a nahmatal její hladký skelný povrch. Neustále se jí dotýkáje, dostal se k první odbočce, kde zahnul za roh. Zcela přitom spoléhal na svůj hmat.

Za jeho zády vzplálo měkké světlo. Ani se neohlédl. Neviděl ani na krok, pod rukou však cítil hladkou stěnu. Nic víc nepotřeboval.

Vždyť to byl on, kdo bludiště vymyslel a postavil. Znal jeho tajemství nazpaměť.

„Nechte toho, sakra,“ ozval se odpadlíkův hlas ztlumený silnými kamennými zdmi tvořícími úzké chodby podzemního bludiště. „Vylezte, Pitney. Pokud hned teď vyjdete ven, nechám vás naživu. Slyšíte mě? Nechám vás naživu. Chci jen ten zatracený klíč.“

Eaton si jeho zuřivých výkřiků nevšímal. Sevřel ránu ještě pevněji a modlil se, aby se krev vsákla do rukávu. Pokud by skanula na zem, vytvořila by tak stopu, která by vetřelce vedla bludištěm přímo za ním.

Eatona ovládala jediná myšlenka: musí se dostat do studovny, kde má pistoli.

„Vrať se, ty hlupáku. Nemáš šanci.“

Eaton si však výhrůžek nevšímal. Ze všech sil tiskl zraněnou paži a belhal se ztemnělým bludištěm.

Artemis stál se Zacharym v malém tmavém pokojíku. Společně se dívali z okna vedoucího do úzké ulice.

„Tady se skryl.“ Artemis přešel rukou po rýhách pod parapetem. „Tady zaklesl hák, k němuž byl připevněn provaz, po kterém vyšplhal.“

Zachary přikývl. „Velký štěstí, že jste si všim svíčky v okně té děvky a pochopil, že je to signál.“

„Zjistil jsi už jméno té ženy?“

„Lucy Dentonová. Asi před rokem si najala cimru v přízemí. Vídali ji tu pravidelně až do včerejška.“

„Víš, kam se poděla?“

„Ještě ne. Zmizela v chudinský čtvrti. Jeden z chlapců prý dnes ráno u kavárny cosi zaslech, aspoň tak to říkal Malej John. Zatím ji ale nikdo neviděl.“

Artemis pohlédl na svého společníka. Zachary vypadal ustaraně. Mračil se a jeho štíhlá tvář byla napjatá. Arogantní výraz, pro něj tak typický, byl ten tam.

Zachary byl levoboček. Měl příjmení, ale stejně jako mnozí z těch, co žili na ulici, je nepoužíval. Pracoval pro Hunta už něco přes tři roky. Seznámili se, když se jeden z členů malého Zacharyho dětského gangu pokusil Artemisovi ukrást hodinky.

Drzý kousek tehdy dopadl neslavně, protože Artemis darebáka obratně chytil za límec. Zachary vše sledoval ze sousední uličky, a místo aby chlapce zanechal osudu, pokusil se jej zachránit.

Vyběhl ze svého úkrytu a mával přitom divoce nožem. Artemis jej jediným pohybem odzbrojil, mladík se však na něj v zoufalém pokusu osvobodit svého druha vrhl holýma rukama.

Nasazení, s jakým se Zachary snažil pomoci mladšímu chlapci, udělalo na Artemise dojem. Když se s ním vypořádal, odtáhl ho stranou. „Jsi bystrý a chytrý mladík,“ řekl, než mu dovolil, aby úprkem následoval svého kamaráda, jenž už dávno místo potyčky opustil. „Potřebuji někoho, kdo umí být tak věrný jako ty. Pokud se rozhodneš, že bys rád místo, které ti zaručí pravidelný příjem, navštiv mě.“

O tři noci později na něj Zachary čekal před klubem. Byl ostražitý, ale odhodlaný. Nějakou dobu rozmlouvali a nakonec se dohodli.

Mezi Artemisem a Zacharym byl zpočátku chladný, obchodní vztah zaměstnavatele a zaměstnance. Postupně se však proměnil v přátelství založené na vzájemné loajalitě a respektu. Artemis Zacharymu důvěřoval mnohem víc než kterémukoliv z gentlemanů z vyšší společnosti.

„Neboj se, najdeme ji.“ Artemis druha zlehka poplácal po rameni. „Mezitím se poohlédneme po někom jiném.“

Zacharyho to ale neuklidnilo. Naopak. „Je to mistr vanzy, pane Hunte.“

Artemis se usmál. „Já také.“

Zachary se začervenal, avšak trval na svém. „Jo, a on to teď ví. Je tím nebezpečnější. Až na vás příště něco zkusí, pořádně se na to přichystá.“

„Vím, že mě považuješ za staršího pána, ale věk s sebou přináší i jisté výhody. Mám v záloze pár figlů.“

„Uvědomuju si to líp než kdokoliv jinej, pane. Opravdu ale nechcete, abych vás hlídal?“

„Potřebuji tě na ulici, abys sbíral informace, Zachary. Ne abys mi hlídal záda. Dokážu se o sebe postarat sám.“

Zachary váhal, ale pak přikývl. „Dobře, pane.“

Artemis se zamyšleně rozhlédl po místnosti. „Bezpochyby Lucy dobře zaplatil. Pokud bude chtít, může se ve slumech skrývat pěkně dlouho.“

Zachary mu věnoval další ustaraný pohled. „Najdem ji, ale bude to chvíli trvat. Víte, jaký to tam je. Hotový bludiště.“

„Peníze jí nevydrží navždy. Dříve nebo později bude muset ven, aby si našla nějakého zákazníka. Pak ji dostaneme.“

„Jo, ale to už bude možná pozdě,“ zamumlal Zachary.

Artemis se pousmál. „Právě proto nechci vkládat veškeré naděje v to, že ji najdeme. Pamatuj na staré vanzagarské přísloví: Když chceš nalézt odpovědi na své otázky, musíš je hledat i tam, kde bys je nikdy nehledal. Kromě slumů jsou i jiná místa, která si zaslouží naši pozornost.“

Zachary mu pohlédl do očí. „My, co jsme vyrůstali na ulici, máme taky pár přísloví, jako třeba: ,Bez bouchačky a krytech zad přijdeš brzy o kejhák.““

„Dobrá rada,“ odpověděl Artemis. „Budu ji mít na paměti.“

Madeline se probudila a zjistila, že spala tak dlouho a tvrdě jako už dlouho ne, a co víc, neděsily ji žádné sny o po žáru ani krvi, v nichž by zazníval strašlivý smích mrtvého muže.

Ve výborné náladě odhrnula přikrývku. Vyhlédla z okna a spatřila město zahalené hustou šedivou mlhou. Její spokojenost to však nijak neovlivnilo. Cítila se plná energie, připravená pustit se do pátrání a rozluštit tu zapeklitou záhadu s Renwickovým duchem.

Pak si ale uvědomila, že se u snídaně pravděpodobně uvidí se svým hostitelem.

Její nadšení bylo náhle to tam. S duchem byla ochotna se vypořádat, pomyšlení na setkání s Artemisem ji však děsilo. V zrcadle si zadumaně prohlédla svůj poněkud pomuchlaný zevnějšek. Donutit Obchodníka se sny, aby jí pomohl nalézt unesenou služku, a pak s ním vyjednávat o ceně za vypátrání pravdy o pomstychtivém fantomu bývalého manžela byla jedna věc, ale zapříst s ním nezávaznou konverzaci nad smaženými vajíčky a toustem poté, co mu dovolila, aby ji svedl, byla věc druhá.

Nervozita se nakonec proměnila v podráždění. Proč by ji měla představa setkání s Artemisem děsit? Jakkoliv včera v noci cítila bolestnou potřebu vše vyjasnit, nyní, když věc lépe zvážila, došla k jasnému závěru. *Nic se nezměnilo*. Stále byla Černou vdovou, stejně jako včera. Jako žena už nemohla v očích toho gentlemana klesnout víc, protože odhalil, že byla *panenskou* vdovou.

Prsty sevřela okraj umyvadla. Všechno se to zdálo tak strašlivě složité.

Zamračeně se podívala na svůj obraz v zrcadle. Pohled na vlastní tvář, zdravě zrůžovělou, Madeline připadal nesnesitelný.

Hněv jí pomohl vzchopit se. Proč by se měla cítit nesvá? Artemis byl tím posledním, kdo by si mohl dovolit aroganci a jízlivost. Koneckonců, vždyť se *živil obchodem*.

Nahlas zasténala a uchopila konvici s vodou. S trochou štěstí bude ještě spát, napadlo ji. Nebo je možná jedním z těch gentlemanů, co vstávají časně a snídají dříve než všichni ostatní v domě. Její otec měl takový zvyk.

Nalila do velkého bílého umyvadla chladnou vodu a energicky si opláchla obličej. Pak se, chvějíc se přitom zimou, omyla houbou a oblékla do svých nejpuritánštějších šatů, černých vlněných, s šedými saténovými květy na lemu.

Sebrala všechnu odvalu, otevřela dveře a sestoupila po schodišti, aby statečně čelila tomu, co ji mělo čekat v jídelně.

Štěstí jí však nepřálo. Artemis nevyspával. Neměl ani tolik slušnosti, aby se najedl brzy ráno a tiše zmizel za dveřmi své knihovny. Místo toho se drze rozvaloval za stolem a přátelsky rozmlouval s Bernice, jako by se včera v noci nestalo nic neobvyklého.

A přesně tak to je, připomněla si rozzlobeně. *Nic se nezměnilo*.

„Dobré ráno, má drahá.“ Berniciny modré oči při pohledu na Madeline potěšeně zajiskřily. „No ne, vypadáš dnes ráno svěží jako květinka. Jak vidím, mé nové tonikum účinkuje skvěle. Připravím ti dnes večer další lahvičku.“

Madeline zahlédla v Artemisových očích pobavený záblesk. Věnovala mu mrazivý pohled a otočila se zpět ke své tetě.

„Dobré ráno,“ řekla zdvořile.

Bernicinou tváří přeběhl podivný výraz, jenž ale vzápětí opět zmizel.

Madeline se sklonila nad servírovacím stolem a předstírala, že si prohlíží obsah stříbrných talířů a mis.

Teta však k jejímu zděšení neutichla a dál pokračovala veselým, nezávazným tónem. „Tak čerstvou jsem tě už neviděla, ani nepamatuji. Řekněte, Artemisi, nevypadá nádherně odpočatě?“

„Nic neosvěží tak jako zdravý spánek,“ přitakal Artemis srdečně.

Navzdory původnímu odhodlání držet se myšlenky, že se *nic nezměnilo*, si v tu chvíli Madeline přála, aby se propadla do země.

„Pan Hunt mě právě informoval o té strašlivé události z minulé noci,“ ozvala se znovu Bernice.

„On ti to řekl?“ Madeline upustila servírovací lžici zpátky na podnos, prudce se otočila a probodla Artemise pohledem. „Opravdu ti řekl, co se včera v noci stalo?“

„Ale jistě, drahoušku.“ Bernice nevěřicně zavrtěla hlavou. „A musím říct, že jsem byla šokována.“

Madeline ztěžka polkla. „Nu, abych pravdu řekla...“ Bezmocně zmlkla.

Artemis zkřivil ústa v ironickém úsměvu. „Vaše teta si dělá starosti.“

„Mám na to právo,“ odvětila Bernice živě. „Vždyť vás přepadli na ulici nedaleko vašeho klubu. Strašné. Ti zločinci jsou čím dál tím drzejší. Doufám, že ho brzy dopadnete.“

Madeline zaplavil takový pocit úlevy, až se jí zatočila hlava. Rychle se posadila na nejbližší židli a ošklivě se na Artemise zamračila. „Máte nějaké zprávy, pane?“

„Setkal jsem se dnes ráno se Zacharym,“ odpověděl. Pobavený výraz ve tváři se už ani nesnažil skrýt. „Objevíli jsme místnost, kterou útočník použil jako úkryt, ale bohužel jsme zatím nenašli nic, co by nás přivedlo na jeho stopu. Zacharyho špehové jsou však v tuto chvíli v plné práci. Dříve nebo později na něco přijdou.“

Jeho slova Madeline ohromila. Byl vzhůru už celé hodiny. Odešel z domu, poradil se se Zacharym, vypátral skrýš toho zločince a vrátil se ke snídani – a to vše ještě dřív, než ona vůbec vstala z postele.

Věnoval se úkolům souvisejícím se záležitostmi, pro kterou jsem ho najala, připomněla si. Přesto, jeho věcný přístup ji poněkud dráždil.

Vždyť se tvářil, jako by se *nic nestalo*.

O hodinu později Bernice vstoupila do Madelinina pokoje. Zdvořilostmi se nezdržovala, přešla přímo k věci.

„Ty jsi se do pana Hunta zamilovala, nemám pravdu?“

Madeline, která si právě dělala nějaké poznámky, zděšením upustila pero. „Dobrý bože, co tím chceš říct, teto Bernice?“

„Ach ne, je to ještě vážnější, než jsem si myslela.“ Bernice se zadumaným výrazem usedla na okraj postele. „Vy dva máte poměr.“

„Teto Bernice.“

„Přirozeně jsem hned od počátku věděla, že se vzájemně přitahujete.“

Madeline překvapením otevřela ústa. „Jak jsi na něco takového přišla?“

Bernice pozvedla ruku a začala vypočítávat na prstech. „Za prvé jsi ho požádala, aby ti pomohl vyřešit tvůj problém. A za druhé – on souhlasil.“

„A z toho usuzuješ, že k sobě cítíme náklonnost?“

„Ano.“

Madeline potřásla hlavou. „To je to nejnesmyslnější, nejabsurdnější a nejměšnější tvrzení, jaké jsem kdy slyšela. Copak můžeš něco takového říct na základě tak povrchních důkazů?“

„Mýlím se snad?“

„Požádala jsem ho o pomoc, protože jsem potřebovala někoho schopného porozumět myšlení muže, který prošel výcvikem vanzy. Pan Hunt souhlasil, protože chce získat ty záznamy, co shromáždil můj otec. Uzavřeli jsme obchod, nic víc.“

„Přesně jak jsem si myslela. Máš s ním poměr.“

Madeline zabubnovala prsty o desku psacího stolku. „Není to tak jednoduché, teto Bernice.“

„Má drahá, ať už se ti to líbí, nebo ne, coby vdova jsi získala jisté postavení. A mně nepřísluší, abych ti udílela rady.“

„Pcha. Víš stejně dobře jako já, že kdybys chtěla, nic ti v tom nezabrání.“

„Máš pravdu. Ještě jednou však opakuji, že se necítím být oprávněna tě poučovat. Ráda bych ale, abys nezapomněla na jednu věc.“

Madeline okamžitě zpozorněla. „Na jakou?“

„Říkala jsi, že souhlasil se spoluprací výměnou za Winstonovy záznamy.“

„Ano.“

„A je mistrem vanzy.“

„Právě proto jsem si ho najala.“

Bernice jí věnovala útrpný pohled. „Madeline, jsi inteligentní žena. Jak můžeš přehlížet něco tak zjevného?“

„A to je podle tebe co?“

„Pokud by pan Hunt chtěl pouze ten svazek, nemusel přijímat tvou nabídku. Copak si už nevzpomínáš? Sama jsi říkala, že s jeho schopnostmi by jej mohl získat bez větších potíží.“

„Aha,“ prohlásila Madeline triumfálně. „A v tom se právě pleteš. Trochu jsem o všem přemýšlela a došlo mi jedno: pan Hunt jistě dobře ví, že případný pokus tu knihu ukrást by pro něj byl značně riskantní.“

„Riskantní?“

„Jistě. Vždyť bych mohla prozradit jeho vztah k Palácům snů. Živí se obchodem a nemůže si dovolit, aby něco takového vyšlo najevo. Teď už chápeš? Neměl jinou možnost než přijmout mou nabídku.“

Bernice si ji dlouze mlčky prohlížela.

To Madeline poněkud znejistilo. „Co to má znamenat? Na co myslíš?“

„Víš stejně dobře jako já, že kdyby chtěl, našel by způsob, aby jeho tajemství nebylo vyzrazeno.“

Madeline strnula. Zachvěla se, neboť ji zamrazilo v zádech. Obrátila zrak k malé, tajemné knížce, na níž právě pracovala. Dlouze si prohlížela červenou koženou vazbu, neschopna jediné kloudné myšlenky.

Bernice měla pravdu.

Teprve po chvíli se vzpamatovala natolik, aby dokázala pohlédnout do tetiných znepokojených očí. „Možná máš pravdu, když říkáš, že nám nepomáhá proto, aby získal otcovy záznamy. Pokud je tomu skutečně tak, pak tady máme další, mnohem nepříjemnější problém.“

Bernice na ni tázavě pohlédla. „A to?“

„Pokud nám nepomáhá kvůli tomu ztracenému svazku, tak proč asi?“

„Vždyť jsem ti to už řekla, má drahá. Přitahuješ ho. A jeho nejspíš těší hrát si na hrdinu.“

„To, že ho přitahuji, je zcela nepodstatné,“ prohlásila Madeline rozhodně. „Koneckonců, jako mistr vanzy byl vycvičen ke lhостejnosti vůči tělesným vášním.“

Bernice se zatvářila pobaveně. „Na tvém místě bych na to nespolehala. Tělesné vášně mohou být někdy velmi silné.“

Madeline zvolna zavrtěla hlavou. „Artemis by nikdy nepřipustil, aby ho ovládly city. Pokud mi nepomáhá proto, aby získal otcův spis, ani proto, aby si zajistil mou mlčenlivost, pak musí mít nějaký jiný, temný důvod.“

„A jaký důvod by to měl být?“

Madeline se zašklebila. „Vím já? Je to mistr vanzy.“

„Drahoušku –“

„Opravdu o tom už nechci mluvit, teto.“

„Chápu.“ Bernice se odmlčela. „Nu dobrá. Jsi tedy v pořádku?“

„Ale ano, jistě. Proč bych neměla být?“

„Nechci být netaktní, jsem si však velmi dobře vědoma, že včerejší noc pro tebe znamenala novou zkušenost.“

„Nebylo to sice takové, jak jsem čekala, ale cítím se dobře,“ odpověděla Madeline úsečně.

„Tak?“ Bernice zamyšleně našpulila rty. „To mě překvapuje. Řekla bych, že pan Hunt je v této věci právě tak zkušený, jako se zdá být ve všem ostatním.“

„Opravdu, teto Bernice, dala jsem to, myslím, jasně najevo, nechci už o tom mluvit.“

„Jistě, má drahá.“

„Pokud to chceš vědět,“ zamumlala ještě Madeline, „pan Hunt se ukázal být přesně takový, jak jsem jej zprvu popsala. Zralý, ale stále plný života.“

12

Někdo ho sledoval. Artemis se ukryl do vstupního portálu domu a naslouchal. Kroky byly tiché, a navíc je tlumila mlha, ale přesto je zaslechl. Zastavily se.

Vystoupil tedy ze stínu a pokračoval dál ulicí. Po několika vteřinách opět uslyšel občasně zaškrábání podrážky o dlažbu. Kroky se neblížily ani nevzdalovaly. Věděl, že pokud se otočí, neuvidí nic, jen nezřetelný obrys v mlze.

Po většinu cesty z jeho domu byla ulice dostatečně živá a hlučná, aby tiché kroky zmizely v okolním šumu. I tak ale cítil něčí přítomnost.

Zahnul za roh. Na druhé straně ulice začínal velký park, jehož stromy se teď v mlze tyčily jako obrovští kostlivci. Minul jej kočár. Jel zvolna, jako by kočí hledal cestu mlhou po paměti, podkovy koní dutě, strašidelně klapaly. Artemis využil hluku, který působily, a skryl se v dalším portálu.

Čekal.

Když kočár s rachocením zmizel v dálce, opět kroky uslyšel. Nyní byly pomalejší, váhavé. Lovce zřejmě vycítil, že oběť něco tuší.

Po několika vteřinách nejistého ticha kroky náhle zrychlily. Pronásledovatel se nyní pohyboval velmi svižně, již se nesnažil skrývat.

Artemis ze svého úkrytu pozoroval onu postavu v plášti s kápí přetaženou přes hlavu, jak prochází v mlze přímo kolem něj. Ve chvíli, kdy jej hbitým krokem mýjela, vykoul zpod pláště lem šatů.

Artemis vyklouzl ze stínu, přidal se ke svému pronásledovateli a srovnal s ním krok.

„Příjemný den na procházku, že?“ prohodil zdvořile.

Madeline vydala přidušený výkřik. „*Artemisi!*“ Prudce se otočila a zastavila se. Její oči stíněné kápí byly rozšířené zděšením. „Dobrý bože, pane, takto už mě víckrát neděste. Má to velmi špatný vliv na mé nervy.“

„Co tady děláte? Řekl jsem vám jasně, že Pitneyho dům hodlám prohledat sám.“

„A já jsem vám dala stejně jasně najevo, že vám to nedovolím. Navíc, prohledat Pitneyho dům byl můj nápad, pokud si vzpomínáte.“ Opět rázně vykročila kupředu.

Šel vedle ní a prohlížel si ji koutkem oka. Byla rozčilená, avšak jeho napadlo, zda hněv není pouhou zástěrkou pro jiné, mnohem hlubší a bolestnější emoce. Připomněl si, že ačkoliv je vdovou a pravděpodobně i vražedkyní, do minulé noci byla nevinná. Vybavil se mu ranní ruměnec na její tváři.

„Jak se dnes cítíte?“ zeptal se laskavě.

„Těším se výbornému zdraví, děkuji,“ odvětila netrpělivě. „A vy?“

„Sžírám mě pocit viny, ale děkuji za optání.“

„Viny?“ Znova se zastavila a otočila se tváří k němu. „Proč byste se, pro všechno na světě, měl cítit provinile?“

Zůstal stát naproti ní. „Cožpak jste tak rychle zapomněla na včerejší noc? Jsem zdrcen při pomýšlení, jak špatný dojem jsem na vás musel udělat.“

Věnovala mu nasupený pohled. „Samozřejmě že jsem na včerejší noc nezapomněla. Ujišťuji vás však, že nemáte nejmenší důvod se kvůli tomu, co se přihodilo v knihovně, obviňovat.“

„Byla jste nevinná panna.“

„Nesmysl. Byla jsem panna, ale stěží nevinná.“ Upravila si rukavičky. „Žádná žena, která prošla tím, co jsem během manželství s Renwickem Deveridgem prožila já, nemůže zůstat nevinná.“

„Chápu.“

„Jak jsem vám včera v noci řekla, nic se nezměnilo.“

„Hmm.“

Rozpačitě si odkašlala. „Kromě toho, dojem, který jste na mě udělal, vůbec nelze označit za špatný.“

„Děkuji vám. Ani nevíte, co pro mě takový kompliment, byť pronesený poněkud vlažným tónem, znamená. Dovoluje mi uchovat si alespoň část mé mužské hrdosti.“

Zamračila se. „Poníženost vám nesluší, pane. Tu námahu jste si mohl ušetřit.“

„Pokud na tom trváte –“

„Když už se chcete cítit kvůli něčemu provinile, tak byste se měl zamyslet nad tím, že jste se před chvílí pokoušel vykrást z domu, aniž jste mi dal vědět.“

Rozhlédl se kolem sebe. Lidí bylo na ulici jen málo a i ti, co po ní kráčeli, toho nemohli díky mlze mnoho vidět. Bylo vysoce

nepravděpodobné, že by Madeline někdo poznal. Když bude opatrný, nemělo by jí hrozit žádné nebezpečí. Tak jako tak nemám na vybranou, pomyslel si. Pokud by jí nedovolil, aby ho doprovázela, nejspíš by se za ním do Pitneyho domu bez ohledu na jeho zákaz vypravila sama.

„Dobrá tedy.“ Uchopil ji za paži a vykročil kupředu. „Můžete jít se mnou. Jakmile ale budeme uvnitř domu, uděláte, co vám říkám. Rozuměla jste?“

Kápě jí stínila tvář, takže nemohl vidět, jak obrátila oči v sloup, byl si však jist, že dělá právě to.

„Vážně, pane. Váš přístup mě dohání k zoufalství. Jak se zdá, nejste schopen pochopit jednu prostou skutečnost: totiž že vy máte postupovat podle mých příkazů, nikoliv naopak. Jste zde jen díky nabídce, kterou jsem vám učinila a kterou jste vy přijal. Vždyť kdyby nebylo mě, o celé té záležitosti s Renwickovým duchem byste ani nevěděl.“

„Věřte mi, madam, o skutečnosti, že to všechno je vaše vina, jsem si nedovolil zapochybovat ani na vteřinu.“

Vysoká kamenná zeď obklopující zahradu za zadním traktem Pitneyho domu nepředstavovala pro Artemise žádnou překážku. Madeline držela malou, doposud nezapálenou lucernu, kterou vzal s sebou, a netrpělivě sledovala, jak šplhá vzhůru. Když se ocitl nahoře, spustil jí provaz, na jehož konci byla smyčka.

Madeline lano uchopila, vsunula do smyčky chodidlo, utáhla ji a pak už se jen pevně držela, zatímco ji Artemis zlehka vytahoval vzhůru. O chvíli později už byli oba v zahradě.

„Víte, Artemisi, to je opravdu vzrušující.“

„Bál jsem se, že vám to tak bude připadat.“ Jeho hlas zněl zachmuřeně a rezignovaně.

V husté mlze vypadalo Pitneyho sídlo jako obrovský, příkrčený stín. Všechna okna byla temná. Artemis našel zadní vchod a zkusil kliku.

„Zamčeno,“ řekl.

„Jak jinak, když majitel odcestoval na venkov.“ Madeline si prohlížela zavřená okna. „Nepochybuji, že si se zámek poradíte.“

„Co vás k této domněnce vede?“

Pokrčila rameny. „Jste mistr vanzy. Jak mi má zkušenost praví, muži vycvičení v tomto umění jsou, pokud jde o překonávání zamčených dveří, výjimečně obratní.“

„Vy ale tuto dovednost zřejmě nijak zvlášť neoceňujete,“ řekl a vytáhl z kapsy pláště sadu paklíčů.

Myslí jí probleskl obraz ze snu, jenž ji stále tolik děsil. Opět spatřila sama sebe, jak se sklání před dveřmi do ložnice a snaží se zasunout do zámku klíč, který neustále vyklouzává z jejích třesoucích se prstů.

„Přiznávám, že může být užitečná,“ odpověděla ponuře. „Těžko mohu něco namítat, ostatně, můj otec to s paklíči taky uměl. Vlastně mě učil... Ale na tom teď stejně nezáleží.“

Artemis na ni vrhl rychlý, pátravý pohled, pak se ale bez jediné poznámky pustil do práce.

Jak vteřiny ubíhaly, Madeline byla stále neklidnější. „Je něco v nepořádku?“

„Pitneyho obavy z tak zvaných odpadlíků, kteří ho prý sledují, jej zřejmě donutily zakoupit zámky zvláštní konstrukce.“ Artemisova tvář nesla výraz intenzivního soustředění. „Tohle nejsou obyčejné zámky, co se dají koupit u běžného zámečnicka.“

Pozorovala ho, jak opatrně manipuluje s paklíči. „Ale dokážete je otevřít, že?“

„Možná.“ Artemis se sklonil k těžkému, železnému zámku. „Pokud mě přestanete rozptylovat.“

„Omlouvám se,“ zamumlala.

„Aha, tak to tedy je. Mechanismus založený na tradičním vanzistickém principu. Musím se Pitneyho zeptat, který zámečnick mu ho vyrobil.“

Profesionální zájem v jeho hlase Madeline znepokojil. „Nemluvte nesmysly. Nemůžete se zajímat o Pitneyho zámky, aniž byste přiznal, že jste se pokoušel vloupat do jeho domu.“

„Děkuji za upozornění.“ Zastrčil paklíče zpátky do kapsy a otevřel dveře. „Já sám bych na to málem zapomněl.“

Madeline spatřila úzkou temnou předsíň. Byla prázdná, žádná hospodyně ani komorník chystající se spustit poplach na ně nečekali.

Bázlivě překročila práh. „Dům se zdá být neobývaný. Říkám si, kam asi Pitney zmizel?“

„S trochou štěstí najdeme nějakou stopu.“ Artemis vstoupil za ní a zavřel za sebou dveře. Chvilí stál tiše a zkoumal ztemnělou chodbu. „Pokud se nám podaří zjistit, kde je, pošlu za ním Leggetta, aby mu položil několik otázek. Moc rád bych věděl, proč zrovna teď považoval za nezbytné opustit město.“

„Opravdu se –“ Madeline zůstala stát u dveří do kuchyně a vyděšeně hleděla na odkrojek sýra a nakousnutý krajíc ležící na stole.

„Co tam máte?“ Artemis k ní zezadu přistoupil, nahlédl do kuchyně přes temeno její hlavy a strnul. „Ach tak.“

Madeline přistoupila ke stolu a vzala zbytek chleba do ruky. „Pan Pitney musel mít hodně naspěch, když odjížděl. A není to tak dlouho. Ten chléb je ještě čerstvý.“

Artemis přimhouřil oči. „Pojďte, musíme jednat rychle. Nechci zde strávit víc času, než bude nezbytné.“

Otočil se a zmizel v chodbě. Madeline jej pak hbitě následovala až k jednomu z dveří, u kterých se zastavil.

„Knihovna?“ zeptala se, když k němu došla.

„Ano.“ Artemis stál bez hnutí a napjatě hleděl do místnosti. „Buď je Pitneyho hospodyně strašně nepořádná, nebo tu už byl někdo před námi.“

„Co tím myslíte?“ Madeline si stoupla na špičky a nahlédla mu přes rameno. Při pohledu na rozházené knihy a změť papírů pokrývajících vyrudlý koberec se jí zatajil dech. „Dobrý bože. Pitney sám takový nepořádek určitě neudělal. Tohle už není známka výstřednosti. Kromě toho, vanziánští podivíni mívají naopak sklon k přílišnému pořádku a preciznosti. Nepořádek jim vadí.“

„Skvělý postřeh.“ Artemis ustoupil ode dveří a rychle pokračoval dál chodbou.

„Počkejte,“ zavolala za ním tiše. „Nechcete ten pokoj nejdřív prohledat?“

„Pochybuji, že by to stálo za námahu. Ať už nás předběhl kdokoliv, bezpochyby vzal všechno, co by nás mohlo zajímat.“

„Artemisi, možná se Pitney nemýlil a opravdu ho celou dobu někdo sledoval.“

„Možná,“ odpověděl vyhýbavým tónem.

Zachvěla se. „Vy si myslíte, že tohle neudělali žádní odpadlíci, nemám pravdu? Byl to Renwickův duch.“

„Rád bych vám navrhl, abyste o tom muži přestala mluvit jako o duchovi. Jen tím všechno komplikujete. Ať už je to kdokoliv, jde o člověka z masa a kostí.“

„A vanziána.“

Aniž odpověděl, pokračoval pořád dál chodbou.

Madeline jej opět následovala. Zůstala stát, až když se i on krátce zastavil před vchodem do přijímacího salonu. Nábytek uvnitř byl zakryt těžkými přehozy, okno zakrýval hustý závěs.

„Nezdá se, že by u Pitneyho bývalo nějak zvlášť živo,“ podotkl Artemis suše.

„Divný člověk,“ přitakala Madeline. „Není se ostatně čemu divit. Vždyť je –“

„Neříkejte to. Teď není vhodná chvíle, abyste mi připomínala svůj názor – vždyť víte na co.“

Zmlkla.

Společně rychle prohledali horní patro. Všude panoval chaos. Šaty byly vyházeny ze skříní, zásuvky prádelníku vysypány na zem, krabice zotvírány a převráceny dnem vzhůru.

„Po čem podle vás pátral?“ zeptala se Madeline.

„Bezpochyby po téže věci, jakou hledal i v Linsladeově knihovně. Možná Knihu tajemství, ačkoliv nechápu, jak někdo schopný soudného uvažování může věřit, že opravdu existuje.“

Chvilí mlčela. „Pokud si vzpomínáte na to, co jsem vám řekla, Renwicka Deveridge bylo těžko možné označit za soudného.“

„Ano, o něčem takovém jste se zmiňovala.“ Artemis pohlédl na úzké schodiště na konci chodby. „Dolů můžeme docela dobře sejít tudy.“

„A co sklepení? Určitě tam budou nějaké prostory,“ podotkla Madeline, když se vydali k zadním schodům. „Možná toho ducha, chci říci vetřelce, nenapadlo je prohledat.“

„Mám podezření, že na to byl až příliš důkladný, ale můžeme se podívat.“

Dveře vedoucí do sklepení našel Artemis vedle kuchyně. Zastavil se, aby rozsvítil lampu, a pak pokračoval dolů do prostor, z nichž se nakonec vyklubala řada zaprášených skladovacích místností.

Madeline si zkoumavě prohlížela zavřené skříně a zamčené bedny. „Jak se zdá, tady náš neznámý nehledal. Možná vchod do podzemí vůbec neobjevil.“

Na konci schodiště se Artemis zastavil a pozvedl svítilnu do výše. „Byl tady.“

Zůstala stát vedle něj. „Jak to můžete tvrdit?“

„V prachu na podlaze jsou dvojí stopy.“ Naklonil lucernu tak, aby světlo dopadalo na zem. „Jedny končí támhle u té zdi a druhé se

vracejí ke schodišti. Nedávno sestoupili dolů dva muži, ale odešel jen jeden.“

Madeline se zadívala na místo, kde končily první šlépěje. „Zdalo by se, že jeden z nich uměl procházet zdí.“

„Hmm.“ Artemis přistoupil ke kamenné zdi a dlouhou chvíli si ji prohlížel. Pak přešel prsty podél praskliny a opatrně zatlačil. Ozvalo se slabé, přidušené zaskřípání.

Madeline se vrhla kupředu. „V té stěně je nějaký mechanismus?“

„Ano.“

Ve chvíli, kdy k němu doběhla, se kámen posunul natolik, aby odkryl masivní železný zámek. Artemis postavil lampu na zem a vytáhl šperhák.

„Máme štěstí, že Pitney dával přednost mechanismům založeným na tradičních vanzistických principech,“ řekl po chvíli práce. „Tradice je úžasná věc.“

Vzápětí úlevně vydechl. Uvnitř stěny zaskřípaly převody a Madeline s úžasem sledovala, jak se kámen velikosti dveří odsunul na stranu.

„Další schody,“ zašeptala. „Určitě vedou k nějaké místnosti.“

„Tahle část domu je velmi stará.“ Artemis si zadumaně prohlížel omšelé kamenné stupně spadající do temných hlubin. „Schodiště zřejmě vede do bývalého vězení. Může tam být i tajný východ. Ve starých sídlech a tvrzích bývaly dost časté.“

Madeline upírala zrak do neproniknutelné černi. „Možná tudy chtěl Pitney uniknout tomu vetřelci.“

Artemis se tvářil zamyšleně. „Vrátím se sem později a zjistím, kam to vede.“

„Poté co mě odvezete domů? Na to zapomeňte.“ Spatřila na podlaze malou hromádku svíček. „Pojďte, nesmíme už ztrácet čas.“

Vrhl na ni ostrážitý pohled. „Madeline, jak to tak vypadá, tentokrát budu muset trvat na svém.“

„Ušetřete si námahu, Artemisi.“ Zvedla jednu ze svící a zapálila ji. „Pokud mě nechcete doprovodit, půjdu sama.“

Chvíli to vypadalo, že se chce přít. Pak ale, s tváří zachmuřenou, uchopil svítlnu a vykročil kupředu.

„Už vám někdo prozradil, že je jen málo gentlemanů, kteří by tvrdohlavost považovali za přitažlivou ženskou vlastnost?“ zeptal se lehkým konverzačním tónem.

Zamžikala a snažila se nebrat jeho slova vážně. Přesto to zabolelo. „Jelikož v současné době nehledám manžela, nepovažuji to za vážný problém. Tak či onak, pokud jde o tvrdohlavost, můžete se se mnou směle měřit.“

„S tím si dovoluji nesouhlasit. Prvenství patří jednoznačně vám.“ Náhle zcela změnil tón. „Hleďme, copak to tu máme?“

Zastavil se tak prudce, až do něj málem narazila. Zůstala stát o schod výš než on a nahlížela mu přes rameno. Chvilí se nevzmohla na nic, jen užasle zírala.

Nejprve se jí zdálo, že se světlo lucerny odráží na stěnách úzké chodby posázené řadami plochých drahokamů ve tvaru kosočtverce, sestavených do složitých vzorů. Trvalo jí několik vteřin, než si uvědomila, že se dívá skrz úzký průchod do jakési prostory, jejíž stěny byly ozdobeny drobnými mozaikovými kamínky.

„Proč Pitney věnoval čas a námahu k vytvoření něčeho tak složitého a pracného?“ podivila se. „Musí to být opravdu zvláštní člověk.“

„Tuto domněnku můžeme, myslím, bez výhrady přijmout za pravdivou.“ Artemis sestoupil z posledního schodu a několika kroky překonal vzdálenost, jež jej dělila od mozaikové chodby. „Pan Pitney je ostatně, jak mi neustále připomínáte, vanzián.“

Madeline se s rostoucím úžasem rozhlížela kolem sebe. Ve světle lampy se třpytily tisíce kamínků sestavených do podivných vzorů, které dráždily a mátly zrak. Spatřila opakující se řady drobných čtverečků, jež se rozplývaly v nekonečnu. Jedna souběžná linie za druhou, každá sestavená z dílků jiné velikosti, stoupaly nejprve vzhůru, klenuly se stropem a opět spadaly dolů vytvářejíce tak efekt, z něhož se Madeline zatočila hlava.

Chvilí si prohlížela část stěny se zvláštním seskupením trojúhelníků uvnitř jiných, dalších trojúhelníků. Měla pocit, že nedokáže na vzor zaostřit zrak. Zvedla tedy oči a spatřila nekonečnou řadu kružnic, které vzbuzovaly dojem jakéhosi tunelu, právě tak velkého, aby do něj mohla vstoupit. Iluze prostoru byla tak reálná, že natáhla ruku, aby ji do otvoru vsunula. Pod konečky prstů však ucítila drobné kamínky.

„To jsou vanzistické vzory,“ zašeptala. „Viděla jsem podobné ve starých knihách.“

„Ano.“ Artemis zkoumal dekor, jenž v místě, kde nebylo nic než stěna, vytvářel zdání rozlehlé místnosti. „Ilustrace z dávných textů o

taktice klamu. Sám jsem je použil k výzdobě jedné ze stěn v Palácích snů.“

Došel na konec mozaikové chodby, zahrnul doprava a náhle zmizel. Zdálo se, jako by prošel zdí. Spolu s ním zmizela i uklidňující záře lampy, Madeline zůstala sama jen se svíčkou v ruce.

Jako neviditelný rubáš ji sevřel pocit strachu. Ucítila chladný závan vzduchu.

„Artemisi?“

Objevil se na konci chodby a s ním i světlo. „Je to bludiště.“

Pokrčila nos. „Se stěnami pokrytými těmito děsivými vzory?“

„Zdá se.“

„Opravdu podivný nápad.“

„Ve skutečnosti,“ řekl Artemis zvolna, „je to docela chytrý způsob, jak skrýt tajný východ. A možná také něco jiného.“

Pohlédla na něj, neboť jí došel význam jeho slov. „Myslíte, že tady Pitney mohl schovat něco důležitého?“

„Věc, které podivín, jako je Pitney, přikládá výjimečnou důležitost, nemusí ostatním připadat zajímavá ani v nejmenším,“ upozornil ji Artemis.

„To je pravda, ale jelikož se nemáme čeho chytit, proč nesledovat tuto stopu?“

„Souhlasím. Potřebujeme provázek.“

„Provázek? Ach ano, jistě, abychom vyznačili naši cestu bludištěm. Nějaký by mohl být v kuchyni.“

Artemis vykročil úzkou chodbou zpět směrem k ní. Od Madeline ho dělil necelý krok, když si všimla, že se dívá přímo za ni k temnému schodišti, kterým do podzemí sestoupili.

„Zatraceně,“ zamumlal.

Náhle zhasil lampu a rychle sfoukl i svíčku. V tu ránu je obklopila černočerná tma.

„Co se stalo?“ zeptala se Madeline. Instinktivně ztišila hlas do šepotu.

„Ve stínu v polovině schodiště někdo stojí,“ odpověděl sotva slyšitelně.

„Pitney?“

„Nevím. Do tváře jsem mu neviděl. Pojd'te.“

Vzal ji za paži a táhl ji hlouběji do chodeb bludiště. Když si uvědomila, že se řídí jen hmatem, pocítila záchvěv paniky. Představa bloudění v neosvětleném labyrintu v ní probudila živočišný pocit

strachu. Najednou jí dělalo potíže se nadechnout. Musela si připomenout, že stále mají svítilnu.

Náhle uslyšela zahučet průvan a pak se ozvala prudká, ohlušující rána.

„Co to bylo?“ zeptala se polekaně.

„Ten darebák zavřel dveře na horním konci schodiště,“ odpověděl Artemis tiše.

Ozvalo se tlumené zacinkání kovu o kov.

„A navíc je zamkl,“ dodal rozhořčeně. „Dobře mi tak. Za to, že jsem vás sem vzal, si nic jiného nezasloužím.“

„Určitě je to Pitney.“ V Madeline se rozhořel hněv, který pohltil část úzkosti svírající její hrud'. „Nejspíš si myslí, že ve svém bludišti právě načapal dvojici těch jeho odpadlíků.“

„No, někoho načapal určitě,“ odpověděl Artemis a rozsvítil lampu. „Nás.“

„Možná bychom na něj měli zavolat a všechno mu vysvětlit.“

„Dveře jsou silné, těžko by nás přes ně bylo slyšet. A i kdyby, sotva by si myslel, že jsme přišli s dobrým úmyslem a nechceme mu ublížit. Vždyť nás přistihl právě ve chvíli, kdy jsme se plížili jeho tajnou chodbou.“ Artemis se zamyšleně odmlčel. „Je tady ale pořád ještě další možnost, totiž že ten, kdo nás tu právě zahlédl, nebyl Pitney.“

Strnula. „Snad vetřelec, který prohledal dům předtím, než jsme přišli?“

„Možná.“ Artemis vytáhl z kapsy pistoli, zběžně ji zkontroloval a pak se se zájmem zahleděl na strop.

Bud' je okouzlen pohledem na vlastní obraz odrážející se v lesklých střípcích nad hlavou, nebo prosí o boží pomoc, pomyslela si Madeline. Pokud však mohla soudit, ani jedno z toho neskýtalo naději na okamžité vysvobození.

„Artemisi, nerada to říkám, ale nemůžeme tady stát věčně.“

„Hmm? Ne, jistěže ne. Kuchařka by si dělala starosti, kdybychom se nedostavili k večeři, a to nemluvím o vaší tetě. Na to se ani neodvažuji pomyslet.“

„Nejde jen o vaši kuchařku a mou tetu.“ Neklidně se rozhlédla kolem sebe. „Pokud zde budeme nuceni strávit delší dobu, zřejmě to nezůstane bez následků na mé nervy, přičemž si dovoluji připomenout, že s sebou nemám žádný z Berniciných lektvarů.“

„Až si příště vyrazíte za dobrodružstvím, musíte si nějaký přibalit.“

Zamračila se na něj, neboť jí v hlavě blesklo náhlé podezření. „U všech všudy, pane, vy se snad bavíte.“

„Je jen spravedlivé, pokud si v této záležitosti užijí také trochu zábavy.“ Dál si prohlížel strop chodby. „Ostatně, pokud si vzpomínáte, byla jste to vy, komu připadalo vzrušující vloupat se do Pitneyho domu.“

„Tohle není hra, pane. Jak dlouho, podle vás, vydrží ten vetřelec hlídat dveře?“

„Nemám zdání.“ Artemis odtrhl zrak od stropu a věnoval jí pobavený úsměv. „A ani nemám v úmyslu to zjišťovat. Pojd'te, ať nepřijdeme pozdě k večeři.“

„Co tím myslíte? Kam chcete jít?“

„Toto je bludiště postavené podle principů vanzy.“

„Ano, já vím. No a co?“

„Bude tu další východ.“ Zahnul za roh a zmizel.

„Artemisi. Ať vás ani nenapadne dělat si ze mě legraci.“ Podkasala si sukně a rozběhla se za ním. Nalezla jej v sousední chodbě, jejíž stěny byly, stejně jako u vstupu, pokryty mozaikou. „Co chcete dělat?“

„Hodlám objevit druhý východ. Co jiného?“

Provrtala jeho záda zamračeným pohledem, následovala ho však k další křižovatce labyrintu. „A můžete mi laskavě říct, jak to chcete udělat?“

„To je snadné. Budu sledovat nit.“

„Jakou nit?“ Na záhadné, zneklidňující vzory kolem sebe se snažila raději nedívat. „Artemisi, pokud je tohle nějaká zvrácená vanziánská hra, pak vám musím říct rovnou, že mi nepřipadá zábavná.“

Ohlédl se přes rameno. Samolibé uspokojení skrývajících se za jeho sotva znatelným úsměvem se nedalo přehlédnout. „Cesta bludištěm byla jasně vyznačena. Najde ji každý, kdo hledá.“

Rychle se rozhlédla kolem sebe, ale spatřila jen nekonečné řady barevných kamínek zdánlivě se sbíhajících k jakémusi vzdálenému horizontu a další falešný průchod. „Žádné značky nevidím.“

Máchl rukou směrem ke stropu a ona pohledem jeho pohyb sledovala. Nejprve viděla jenom nekonečný vzor měnící se jí přímo před očima. Pak se ale podívala lépe a na hladkém povrchu některých světlejších kamínek spatřila tmavé šmouhy.

Jak si vzápětí uvědomila, byly to saze z nesčíslných svící a olejových lamp, jimiž si Eaton Pitney po celá léta svítil na cestu bludištěm. Pocítila v tu chvíli tak silnou úlevu, že mu byla téměř ochotna odpustit jeho namyšlenost.

„To bylo opravdu chytré, všimnout si toho,“ řekla poněkud nevlídně.

„S tou chválou a obdivem opatrně, má drahá. Mohly by na mě mít neočekávaný účinek.“ Opět zahrnul za roh a pokračoval třpytivou chodbou vyzdobenou dalšími podivnými vzory. „Z vřelého tónu vašich slov se mi až zatočila hlava.“

Zaškaredila se na něj, což našťěstí neviděl, protože k ní byl otočen zády. Rozhodla se raději změnit téma. „Chudák pan Pitney. Musí se těch imaginárních odpadlíků strašně bát, když jedná tak podivným způsobem. Zamknout nás v tomhle bláznivém bludišti. Až se odsud dostaneme, pokusím se s ním promluvit.“

„A k čemu to bude dobré?“

„Mám dost zkušeností z rozhovorů s tatínkovými výstředními vanziánskými přáteli. Pokud dostanu příležitost, budu schopna se s ním porozumět, tím jsem si jista.“

„Doufám, že máte pravdu, protože bych mu sám rád položil několik otázek.“ Artemis opět zůstal stát a upíral přitom pohled na cosi na podlaze. „Věřme, že ho kvůli tomu nebudeme muset vyhledat v záhrobí.“

V tu chvíli i ona postřehla hnědé skvrny, zvláště patrné na světle žlutých dílcích mozaiky. Po zádech jí přeběhl mráz. „Krev?“

Artemis se sklonil, aby se podíval zblízka. „Ano. Zaschla teprve nedávno. Ať už se zde stalo cokoli, není to déle než několik hodin.“ Napřímil se a pohlédl zpět do chodby směrem, odkud přišli. „Až do tohoto místa žádné skvrny na podlaze nebyly. Buď došlo ke zranění až zde, nebo se oběti zpočátku podařilo krvácení zastavit.“

Madeline byla zděšena. „Myslíte si, že Pitney opravdu postřelil někoho, kdo vnikl do jeho bludiště? Tomu nemohu uvěřit. Je považován za výstředního, ale při těch několika příležitostech, kdy jsem měla možnost se s ním setkat, na mě udělal dojem milého, neškodného staríka.“

„Milý možná je, s největší pravděpodobností však není neškodný, byť už dosáhl poněkud pokročilého věku.“

„Byla bych ráda, kdybyste se zdržel narážek.“

„Zatím nevíme, zda je obětí, nebo útočníkem,“ řekl Artemis. „Dál půjdu sám, vy počkáte tady.“

„Ale Artemisi –“

Neřekl ani slovo, ale v pohledu, jež na ni vrhl, byla tak zřejmá hrozba, že Madeline ztratila řeč. To je poprvé, pomyslela si, co projevil tuto stránku své povahy. Docela ji to vyděsilo. Zamrkala a uvědomila si, že vyhledala jeho pomoc právě pro výcvik, jehož se mu dostalo. Bylo její povinností dovolit mu, aby dělal svou práci.

Přikývla, aby dala najevo svůj souhlas.

Artemis, zjevně spokojen, pozvedl pistoli a tichými, pлавnými kroky vyrazil kupředu. Zahnul za roh a zmizel Madeline z očí.

Chvějícími se prsty opět zažehla svíci a napjatě naslouchala dutému tichu. Dýchala zvolna a pravidelně, jako to dělávala ve chvílích, kdy meditovala.

Teprve po chvíli si uvědomila přítomnost slabé, sotva postřehnutelné vůně. Natáhla vzduch do chřípí a zachytila kořeněný a zároveň sladký pach připomínající kadidlo. Nedokázala pojmenovat byliny v něm obsažené, byla si však jista, že tuto konkrétní směs už někdy cítila.

Štiplavý pach byl stále silnější. Kdesi z hlubin paměti se jí vynořila vzpomínka na jedno ráno před mnoha lety, kdy stála na prahu Berniciny komory a pozorovala svou tetu, jak ve třetí misce drtí paličkou nějaké vanzagarské byliny.

„Co zkoušíš tentokrát, teto Bernice?“

Hlavou jí bleskl útržek Berniciny odpovědi.

„...v malém množství prý tato směs způsobuje halucinace a podivné vize, ve větším však přivolává spánek, takže i ti nejúzkostnější...“

Zděšením se několik vteřin nedokázala ani pohnout. Pak silou vůle donutila odlepit svá chodidla od podlahy a rozběhla se kupředu.

„Artemisi, kde jste? Děje se něco strašného.“

„Tady,“ ozval se a v jeho hlase přitom zněla temná naléhavost. „Pojďte rychle sem. Sledujte krvavou stopu. Je docela zřetelná.“

Madeline pospíchala kroutícími se chodbami a nechala se přitom vést děsivými zahnědlými skvrnami na podlaze. Naposledy zahnula za roh a zjistila, že se nachází v místnůstce zařízené jako malá knihovna.

Byl to úžasný pohled. Uprostřed stál starý, mahagonový stůl, na němž se vršily nejrůznější papíry a poznámky, chladnou kamennou

podlahu zakrýval pěkný koberec. Za židlí stály připraveny dvě lampy. U stěny pokryté mozaikou tvořící nesčíslné trojúhelníky stály tři prosklené skříně přetékající knihami.

Studovna gentlemana umístěná v samotném srdci bludiště. Není to zas tak zvláštní, vezmeme-li v úvahu, že onen gentleman je vanzián, a tudíž má k výstřednostem sklon, pomyslela si.

Pak uviděla Artemise sklánějícího se k něčemu za stolem. Obešla masivní kus nábytku a zalapala po dechu, protože spatřila Eatona Pitneyho.

Zpola ležel na podlaze, zpola se opíral o stůl. Na koberci vedle jeho bezvládné, zkrvavené ruky ležela malá pistole. Rána na jeho levém rameni byla neuměle, ale podle všeho účinně ovázána kravatou.

„Pane Pitney.“ Poklekla vedle něj a dotkla se jeho zápěstí. Nepohnul se, ani neotevřel oči, ale dýchal poměrně zhluboka a pravidelně. „Díky bohu, žije.“

„Jedna či dvě dosti naléhavé otázky však stále zůstávají nezodpovězeny,“ podotkl Artemis. „Je zřejmé, že to nebyl Pitney, kdo nás tady zamknul.“

Madeline odtrhla zrak od Pitneyho pobledlé tváře. „Před chvílí jsem ucítila vůni podobnou kadidlu. Podle mne je to bylinná směs vyvolávající halucinace, popřípadě spánek. Někdo se úmyslně snaží otrávit vzduch.“

Zhluboka se nadechl a zavrtěl hlavou. „Já nic neobvyklého necítím.“

„Ujišťuji vás, pane, mám výborný čich a já to cítím. Moje teta kdysi dělala pokusy s vanzagarskými bylinami. Musíme se odsud dostat co nejrychleji.“

Vzhlédl k ní a pohled jeho očí byl v tu chvíli vážný a soustředěný. „V této věci vám nehodlám odporovat.“

„Musíme nalézt ten druhý východ, o němž jste mluvil.“

Pohlédl na strop. „Bude zde, přímo ve středu labyrintu.“

„Jak to můžete tvrdit?“

„Nános sazí je v tomto místě nejsilnější a nevidím žádnou stopu po kouři vedoucí jiným směrem. Dává to smysl. Nouzový východ musí být co nejblíže pracovní. Proč ne rovnou v ní?“

Z pozdru, jež nosil pod kabátem, vytáhl nůž a přistoupil k nejbližší stěně. Vsunul čepel do tenké šterbiny mezi dvěma mozaikou pokrytými panely. Zmizel jen hrot. Přesunul se tedy o kus

dál a zkusil to znova. Ani tentokrát však nedokázal zasunout hrot hlouběji než několik milimetrů.

Madeline netrpělivě sledovala, jak systematicky, jednu po druhé, pečlivě zkoumá všechny praskliny ve zdi. Když byl hotov, poklekl na kolena a začal zkoumat štěrbiny mezi kamínky mozaiky na podlaze. Vůně byla stále intenzivnější.

„Měla jsem si vzít nůž, co mi dal otec.“ Madeline vrhla znepokojený pohled na provizorní Pitneyho obvaz. „Dva by tu práci zvládli rychleji než jeden. Příště na to musím pamatovat.“

„Nerad vám to říkám, Madeline, ale fakt, že umíte zacházet s pistolí a nožem, může vaše potenciální nápadníky odrazovat ještě účinněji než vaše tvrdohlavost.“

„Až si budu opět hledat manžela, nezbude mi než se poohlédnout po někom s velkorysým přístupem k věci.“

„Přesně tak. Na druhou stranu, pokud bude onen dotyčný tak velkorysý, pravděpodobně se ocitne v kategorii výstředníků, přičemž váš názor na takové muže jste již dala najevo víc než jasně.“ Artemis se zhluboka nadechl a zamračil se. „S tím kadidlem jste měla pravdu. Už to cítím také.“

„Ovažte si kravatu kolem tváře,“ poradila mu. „Maska část dýmu zadrží.“ Sama si pak ovinula svůj lehký vlněný šál tak, aby jí zakrýval nos a ústa. Štiplavý bylinný pach cítila stále, byl však mnohem slabší.

Artemis ji napodobil a pak pokračoval v práci. Nadzvedl roh koberce a dál špičkou nože zkoumal úzké štěrbiny v podlaze. Madeline si začínala dělat starosti, zda Artemisova teorie o druhém východu není mylná, ale protože ji samotnou žádné lepší řešení nenapadlo, raději mlčela.

Dívala se na vzor na protější zdi a zdálo se jí, že se pohnul. Zamžikala a pokusila se zaostřit zrak. Stěna se opět zavlínila.

„Artemisi, začíná se projevovat halucinogenní účinek těch bylin. Už nemáme moc času.“

Artemis právě zkoumal mezeru mezi druhým a třetím podlahovým dílcem od okraje koberce.

Nůž mezi kameny zajel až po jílec.

„Myslím, že jsem to našel.“ Vklouzl do štěrbiny prsty, zachytil se za okraj a zatáhl vzhůru.

Madeline uslyšela skřípání pantů. Kus podlahy se otevřel jako padací dveře a odkryl temnou chodbu. Z otvoru zavanul vlhký vzduch, až se papíry na stole rozlétly.

Artemis na ni pohlédl. „Jste připravena?“

„Ano, ale co pan Pitney? Nemůžeme ho tady nechat.“

„Já Pitneyho ponesu.“ Vstal a strčil jí svítilnu do ruky. „Musíte nás vést.“

Pevně sevřela držadlo lampy a vstoupila do temné chodby pod podlahou bludiště. Artemis zvedl Pitneyho ze zakrváceného koberce, přehodil si ho přes rameno a následoval Madeline do vlhkého, kamenného tunelu. Zdržel se jen tak dlouho, aby za sebou zavřel poklop tvořící část podlahy.

„Rána je čistá,“ řekla Bernice, když dokončila obvaz obepínající hubené Pitneyho rameno. „Nevidím žádné známky zánětu. Měl jste výjimečné štěstí.“

„Máte můj nejhlubší dík, madam.“ Eatonova tvář byla zkrivena bolestí, vrhl však na Bernice pohled plný znavené vděčnosti, načež klesl do polštářů. „Měl jsem v zásuvce stolu nějaké léčivé rostliny. Stihl jsem je použít dřív, než jsem upadl do bezvědomí.“

„Ještě že jste je měl po ruce,“ řekla Bernice stojící vedle postele.

„Pro podobné případy je moje studovna dobře vybavena,“ prohlásil Pitney. „Zásoba kulí do pistole, jídlo, voda a tak dál. Vždy jsem věděl, že odpadlíci jednoho dne vystoupí ze stínů a labyrint mi pak bude sloužit jako útočiště.“

Ten staroch je možná bláznivý, pomyslel si Artemis, ale rozhodně mu nelze upřít statečnost a vytrvalost, jež mu pomohly uniknout tomu, kdo jej postřelil a zahnal do labyrintu.

Pohlédl na Madeline. Statečnost a vytrvalost. Po tom všem, čím prošli v bludišti a smrdutém tunelu, kterým prchali, vypadala pořád nádherně. Zaplavil ho náhlý příliv obdivu a hrdosti.

Madeline se po návratu vykoukala a převlékla do světle šedých mušelínových šatů. Vlasy měla opět pečlivě rozdělené na pěšinku a sepnuté tak, aby vytvářely po obou stranách hlavy ladné vlny, kolem uší jí pak tvořily nadýchané prstýnky. Nebýt znepokojeného výrazu ve tváři, nikdo by neřekl, že má za sebou něco namáhavějšího, než je odpolední návštěva u dobré přítelkyně.

Skutečnost, že nedávné události nesla tak klidně, vypovídala i leccos o tom, čím musela projít za poslední rok.

Tajný východ v podlaze vedl do starého, plesnivého tunelu, jenž končil v jednom opuštěném skladišti. Tak jak byli, zablácení a s bezvládným Pitneym, kterého nesl Artemis přes rameno, měli potíže sehnat drožku. Nakonec ale přece jen šťastně dorazili domů.

Poté co podali rychlé a poněkud neúplné vysvětlení toho, co se stalo, Bernice se Pitneyho ujala. Díky její péči se nakonec probral a začal zase vnímat okolí. Bernice poznal okamžitě.

„Můžete nám říci, co se stalo?“ zeptal se ho Artemis.

„Obávám se, že už nejsem tak hbitý, jak jsem býval kdysi,“ vysvětloval Pitney. „Ten odpadlík mě překvapil. Dřív by se mi něco takového nestalo.“

Madeline si povzdychla a Artemis jí to neměl za zlé. Vyptávat se Pitneyho není snadné, pomyslel si. Vše zlé připisoval imaginárním bytostem, jež sám vymyslel.

Madeline na Pitneyho pohlédla. „Znáte totožnost onoho, ehm, odpadlíka, který vás postřelil?“

„Ne. Přes tvář měl uvázanu kravatu jako masku a klobouk stažený do očí.“

„Můžete nám o něm něco říct?“ naléhala Madeline. „Abychom se před ním mohli mít na pozoru?“

Pitney svrástil obočí. „Pohyboval se jako mladý muž v plné síle. Ne jako někdo, koho trápí revmatismus nebo ztuhlé klouby, to vám mohu říct. A měl vycházkovou hůl se zlatou rukojetí.“

Artemis viděl, jak Madelinina ruka sevřela pelest postele.

„Vycházkovou hůl?“ zeptala se opatrně.

„Přesně tak. Vzpomínám si, že se mi zdála poněkud zvláštní. Rozhodně nevypadala jako věc, kterou by si s sebou v takové situaci vzal muž školený v umění vanzy.“ Pitney se odmlčel. „Na druhou stranu, do domu vstoupil z ulice a určitě se snažil být co nejvíc nenápadný. Ta vycházková hůl bezpochyby ladila s jeho oblečením. Přesto mi připadala neobvyklá.“

Madeline si s Artemisem vyměnila pohled. Pak se opět otočila k Pitneymu. „Můžete nám o něm říct ještě něco jiného?“

„Těžko. Jeho hlas jsem nepoznal, a to mám na hlasy sluch. Jak jsem řekl, byl to odpadlík.“

Artemis přistoupil k posteli. „Mluvil s vámi? Co říkal?“

Když Pitney uslyšel jeho ostrý tón, oči se mu rozšířily zděšením. Madeline vrhla na Artemise varovný pohled, zlehka zavrtěla hlavou a pak se s konejšivým úsměvem opět obrátila k Pitneymu.

„Panu Huntovi hodně záleží na tom, aby zjistil totožnost toho cizince, a i nejmenší stopa mu může pomoci, aby jej našel. Nechci ani pomyslet, co by s námi všemi onen muž udělal, kdyby se mu podařilo omámit nás tou bylinnou směsí.“

Pitney vážně přikývl. „Abych byl upřímný, nevzpomínám si, co přesně říkal. Něco o tom, abych jej dovedl ke svému tajemství. Chtěl klíč od mého stolu a podobné nesmysly. Přirozeně jsem hned věděl, o co mu jde.“

„A o co?“ otázal se Artemis.

„O mé poznámky, samozřejmě.“ Pitney se podezřívavě požíval směrem ke dveřím, jako by se chtěl ujistit, zda za nimi někdo neslídí. „Pracoval jsem na nich celá léta. Dostal jsem se velmi blízko odhalení tajemství a oni to vědí.“

„Tajemství?“ Artemis pohlédl na Madeline. „Nemluvíte náhodou o vanzagské *Knize tajemství*? O svazku, který byl minulého roku údajně ukraden ze Zahradní svatyně?“

„Ne, ne, ne.“ Pitney svraštil obočí ve výrazu nejvyššího odporu. „*Knih*a tajemství není ničím víc než souhrnem prastarých návodů na přípravu nejrozumnějších alchymistických elixírů a podobných blábolů. Mé výzkumy směřovaly k samotnému jádru vanzy. Hledal jsem významná tajemství, jež znali starověcí učenci a která zůstala po celá staletí zapomenuta.“

Artemis se naštěstí dokázal ovládnout natolik, aby nezasténal nahlas. Ptát se toho muže na cokoliv bylo beznadějné.

Pitney se obrátil k Madeline. „Je mi opravdu líto, jak dopadlo vaše manželství, má drahá. Musím přiznat, že se mi docela ulevilo, když jsem dostal zprávu o Deveridgeově smrti. Vyřešilo se tak mnoho nepříjemných problémů.“

Artemis se zamračil. „Vy jste Renwicka Deveridge znal?“

„Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale nedlouho před jeho smrtí jsem leccos zaslechl.“ Pitney pokýval hlavou. „Ten muž byl nepochybně odpadlík. Pokud jde o přetvářku a klam, jsou nepřekonatelní.“

Artemis silou vůle zkrotil svou netrpělivost. „A co jste o něm vlastně slyšel, pane?“

Pitney opět upřel pohled na Madeline. „Krátce předtím, než váš otec zemřel, poslal několika svým starým známým vzkaz, v němž výslovně psal, že pokud se Deveridge objeví a bude se vyptávat na staré vanzistické texty, nemáme se nechat okouzlit jeho šarmem. Okamžitě mi bylo jasné, co se stalo. Reed si uvědomil, že provdal svou dceru za odpadlíka.“

Artemis chvíli váhal, ale pak se rozhodl to ještě zkusit. „Linslade prý nedávno viděl ve své knihovně Deveridgeova ducha.“

Pitney si pohrdavě odfrknul. „Pcha, Linslade vidí duchy pořád. Ten člověk je blázen, to ví každý.“

Artemise napadlo, zda ti, co jsou sami kandidáty na svěřací kazajku, snadněji rozeznají šílenství u druhých. „Myslíte si, že je

možné, aby Deveridge přežil ten požár a vrátil se zpět mezi, ehm, odpadlíky, aby dál slídl po tajemstvích vanzy?“

Pitney nesouhlasně zamručel. „Pochybují. Madeline je dcerou hodnou svého otce. Ta dáma ví, co dělá.“

„Co tím chcete říct?“

Pitney věnoval Madeline vlídný úsměv. „Řekněme to takto. Jsem si jist, že byla natolik důkladná, aby se předtím, než požár zachvátil dům, ujistila, zda je Deveridge opravdu po smrti. Nemýlím se, vidíte, drahoušku?“

V Madelininých očích se mihl ohromený a zděšený výraz. „Překvapujete mě, pane. Nikdy bych si nepomyslela, že právě vy budete věřit těm odporným pomluvám obviňujícím mě z vraždy manžela.“

Bernice si nesouhlasně povzdychla. „Dobré nebe, Pitney, jak jste jen mohl přikládat váhu tak hloupým řečem?“

„Máte pravdu, jsou to jen opovrženíhodné drby,“ prohlásil Pitney a významně na Artemise zamrkal. „Vlastně jsem jim nikdy nevěnoval pozornost. A co vy, pane?“

Artemis postřehl úzkostný výraz v Madelinině tváři a uvědomil si, že se na něj dívá. Vzpomněl si na tu záplavu fám a útržků informací, které díky Zacharyho špehům každý den přicházely na jeho stůl.

„Obyčejné klepy považují za velmi nudné,“ prohlásil.

Byl za to odměněn výrazem úlevy, jenž vzápětí přeběhl po Madelinině tváři.

Mluvil jsem pravdu, ujistil se v duchu. Jeho zajímaly jen klepy *neobyčejné*.

Henry Leggett zavřel svůj poznámkový blok a chystal se k odchodu. „Jak to tak poslouchám, zažili jste vy dva docela horké chvílky.“

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděl Artemis.

„Eaton Pitney měl štěstí. I když útočníkovi unikl, mohl podlehnout svému zranění.“

„Pitney je houževnatý.“

„Souhlasím. Přesto nechybělo mnoho. A kdyby nebylo jí...“ Henry se odmlčel. „Musím říct, že je to výjimečná žena.“

Artemis si nalil další šálek kávy a přistoupil k oknu. Vyhlédl ven do zahrady a vyvolal v mysli Madelinin obraz. Nebylo to vůbec těžké.

„Ano,“ řekl. „Velmi výjimečná.“

„Nesmírně inteligentní.“

„Souhlasím.“

„Rozhodná a energická. Rozhovor s ní je velice vzrušující.“

„Ano, umí být velmi... vzrušující.“

„Dnes jsem si s ní dlouze povídal. Musím říct, že ženu, jako je ona, jeden hned tak nepotká.“

„Přesně tak.“

Henry vykročil ke dveřím. „Už půjdu. Je mi líto, že se mi nepodařilo sehnat další informace o Renwicku Deveridgeovi, budu ale pátrat dál. Dnes odpoledne bych mohl obejít několik obchodů nabízejících vycházkové hole. Možná se mi podaří něco zjistit o té zvláštní hlavici, kterou ten darebák nosí.“

„Děkuji ti, Henry. Pokud na něco přijdeš, dej mi hned vědět.“

„Ano, jistě.“ Henry otevřel dveře.

Artemis stále stojící u okna se potočil. „Henry?“

„Ano?“

„Rád slyším, že jsi začal paní Deveridgeovou vidět v trochu lepším světě. Jak vím, následkem jistých nelichotivých zvěstí jsi měl ohledně její osoby určité pochybnosti.“

Henry na něj několik vteřin nechápavě civěl, pak se ale jeho výraz projasnil. „Já jsem nemluvil o paní Deveridgeové. Měl jsem na mysli její tetu, slečnu Reedovou.“

O hodinu později Artemis ještě stále seděl za svým stolem a pracoval, když do knihovny vstoupila Bernice. Ve chvíli, kdy zdvořile vstal, aby ji pozdravil, si povšiml rozhodného výrazu v jejích očích.

„Mohu pro vás něco udělat, madam?“

„Ano. Ráda bych si s vámi promluvila o jisté poněkud choulostivé záležitosti.“

Artemis potlačil zasténání. „Posaďte se, prosím.“

Posadila se ke stolu naproti němu a upřela na něj odhodlaný pohled. „Jsem si jista, že víte, oč běží, pane.“

Instinktivně začal hledat způsob, jak se vyhnout rozhovoru, jenž měl být podle všeho poněkud nepříjemný. Podíval se ke dveřím.

„Kde je Madeline?“

„Nahoře s panem Pitneym. Chtěla znát jeho názor na podivnou knížечku, kterou jí nedávno poslal jeden ze starých Winstonových kolegů žijící ve Španělsku.“

Naděje na záchranu z tohoto směru byly tedy marné.

„Aha.“ Artemis se opět posadil. „Když mluvíme o Pitneym, musím vám říct, že na mě udělaly dojem vaše léčitelské dovednosti, slečno Reedová. Madeline měla pravdu, jste skutečný odborník na byliny.“

„Děkuji vám. Před lety Winston získal několik svazků o bylinách a rostlinách ostrova Vanzagary. Věnovala jsem studiu každou volnou chvíli. Ale o tom jsem s vámi dnes mluvit nechtěla.“

„Toho jsem se bál.“ Uchopil přívěsek k hodinkám ležící na stole a nepřítomně si s ním pohrával. „Týká se to Madeline, nemám pravdu?“

„Ano.“

Několik vteřin zkoumal rytinu na přívěsku. Pak vzhlédl. „Chcete vědět, jaké s ní mám úmysly.“

Bernice pozvedla obočí. „Jdete přímo k věci, pane.“

„Sám jsem přemítáním o této záležitosti strávil spoustu času.“

V jasně modrých Berniciných očích se hněvivě zablesklo. „To doufám. Ostatně, když gentleman svede dámu –“

Znehybněl. „Ona vám řekla, že jsem ji svedl?“

Bernice jeho otázku odmítla jediným rázným pohybem ruky. „Nebylo zapotřebí. Když jsem vás dva viděla to ráno u snídaň, hned jsem něco vytušila. Jak vím, mnoho gentlemanů považuje vdovy za nehájenou kořist, ale přísahám, pane, nikdy by mě nenapadlo, že budete tímto způsobem přistupovat k mé neteři. Musím vám sdělit, že navzdory svému vdovství má s muži jen velmi málo zkušeností.“

„Jsem si toho vědom,“ procedil skrz zuby. Bernice mu věnovala velmi významný pohled. „Bezpochyby.“

„Tak počkat, madam.“ Artemis odhodil přívěsek stranou a naklonil se kupředu. „Já nejsem ten, na koho byste měla tlačit. Je to vaše neteř, kdo odmítá rozumný pohled na vzniklou situaci. Snažil jsem se s ní o této záležitosti mluvit ještě odpoledne téhož dne, kdy jsme se vypravili do Pitneyho domu. Ona ale nechtěla o ničem slyšet.“

„Pokud jsou vaše úmysly čestné, je vaší povinností chopit se iniciativy.“

„Mé úmysly?“ otázal se rozhořčeně. „Vždyť je to ona, kdo zastává názor, že se mezi námi *nic nezměnilo*. Dala mi to najevo víc než jasně.“

„Nesmysl. *Všechno* je teď jinak. Vy dva máte poměr.“

„Trvá na tom, že se na věci nic nemění. Prý je před lidmi stále Černou vdovou, stejně jako jí byla předtím.“

„Ano, ano. Mně tu hloupost taky říkala, ale to je nanejvýš pošetilé. V naší rodině nedbáme na mínění okolí. Řídíme se fakty.“ Bernice mu věnovala zachmuřený pohled. „A skutečnost je taková, pane, že včera byla má neteř nevinnou mladou ženou. Dnes již tak docela nevinná není, a to vaší zásluhou.“

„Navrhuji, abyste jí to řekla, slečno Reedová. Mě totiž zcela jistě nevyslyší.“ Jeho oči se proměnily v pouhé štěrbiny. „Ve skutečnosti mi začíná docházet, že mě jen využívá ke svým vlastním cílům.“

Bernice se zatvářila překvapeně. „Využívá?“

„Přesně tak. Abych našel toho zatraceného ducha, co ji tak děsí. Jedná se mnou jako se zaměstnancem, ne jako s milencem.“

„Asi vím, co tím myslíte,“ našpulila Bernice rty.

Artemis chvíli čekal, Bernice se mu však jeho závěr nijak nesnažila vymluvit. Vstal tedy a přistoupil k oknu. „Nemyslím, že by vůči mně chovala vřelé city.“

„Ptal jste se jí?“

„Nebylo třeba se ptát,“ řekl tiše. „Svou hlubokou nedůvěru vůči mužům jakýmkoliv způsobem spojeným s vanzou dala vaše neteř jasně najevo, přičemž o tom, že já sám jsem vanzián, nemůže být sporu.“

Nastalo napjaté ticho. Po chvíli se Artemis otočil a pohlédl na Bernice. Ke svému překvapení zjistil, že si ho zadumaně prohlíží. Pak začala prstem t'ukat o područku křesla.

Tiše zaskřípal zuby.

„Podle všeho nechápete tak docela situaci,“ řekla nakonec.

„Ano? A co na tom, sakra, nechápu, madam?“

„Madeline necítí odpor vůči vanziánům.“

„Naopak. Neopomine žádnou příležitost, aby poukázala na nedostatky těch, kdo se vanzou zabývají. Podle ní jsou muži z Vanziánské společnosti v lepším případě blázni jako Linslade a Pitney a v tom horším nebezpeční zločinci.“

„Pochopte, pane. Madeline si klade za vinu, že se tak bezhlavě zamilovala do Renwicka Deveridge. Myslí si, že kdyby se jím nenechala oklamat a neprovdala se za něj, její otec by dnes žil.“

Artemis strnul.

„Její nedůvěra není namířena proti mužům spojeným s vanzou.“
Bernice se odmlčela. „Ale proti ní samé, jejím vlastním instinktům a
ženské intuici.“

Oswynn, doprovázený svým novým kumpánem, se vypořádával ze zakoupené herny. Pokusil se zaostřit pohled na drožku čekající na ulici. Z nějakého důvodu mu to dělalo potíže, ačkoliv zazvonění podkovy o kámen a cinkání postrojů slyšel zcela jasně. Soustředil se, ale obrysy kočáru se stále podivně vlnily. Za večer toho vypil dost, ne však víc než obvykle. V každém případě podobnými problémy netrpíval ani tehdy, když byl řádně opilý, a že měl s pitím zkušeností víc než dost. Možná za to mohl lehký mlžný závoj halící ulici.

Potrásal hlavou, aby si ji pročistil, a poplácal svého společníka po rameni. Zlatovlasý muž se prohlašoval za básníka. Ať už to byla pravda, či ne, rozhodně mu nechyběla fyzická krása a pohledná tvář, jakou by jeden u poety očekával.

Básník byl také mužem dbajícím o svůj vzhled. Kravatu měl uvázanou velmi zvláštním a složitým způsobem, jeho tmavý kabát byl elegantního střihu. V ruce držel velice zvláštní vycházkovou hůl. Její zlatá hlavice byla vytvarována do podoby nebezpečně vyhlížejícího dravého ptáka.

Básník, z něhož vyzařovala znuděnost všedností světa a pobavené pohrdání druhými, by stěží ztrácel čas s někým obyčejným. Skutečnost, že se o něj zlatovlasý mladík zajímá, považoval Oswynn za poctu. Znamená to, pomyslel si, že mě považuje za někoho zcela výjimečného, za muže, který si libuje jen v těch nejexotičtějších rozkoších.

„Dnes už mám pití a karet až po krk,“ prohlásil Oswynn. „Nejspíš teď zamířím do jednoho podniku v Rose Lane. Chcete jít se mnou?“ Významně zamrkal. „Ta stará kuplířka, co to tam vede, má prý pro dnešní večer nějaké čerstvé zboží z venkova.“

Básník na něj vrhl pohled, v němž se zračila nezměrná lhostejnost a nuda. „Nic než houf děveček se syrovátkovou tváří.“

Oswynn pokrčil rameny. „A taky jednoho nebo dva chlapečky.“ Hlasitě se zasmál. „Madam Birdová dokáže uspokojit zákazníky nejrůznějšího vkusu.“

Básník se prudce zastavil. „Muž s vašimi zkušenostmi že se spokojí s něčím takovým? To mě skutečně překvapuje. Překotit

přihloupou farmářskou dcerku omámenou laudanem? Co je na tom zábavného?“

„No...“

„A pokud jde o chlapce, vím s jistotou, že je paní Birdová sbírá ve slumech, takže vám šikovně vyberou kapsu, zatímco se vzpomínáte ze svého výkonu.“

Povyšené chování svého nového společníka shledával Oswynn poněkud rozčilujícím, na druhou stranu si však byl jist jedním: bezpochyby šlo o gentlemana velmi rafinovaného a vytříbeného vkusu. Jak každý věděl, takoví muži vyhledávali výjimečné požitky. Tato vlastnost jde zřejmě ruku v ruce s tvorbou, pomyslel si. Vždyť Byronovy eskapády se staly doslova pověstnými.

Oswynn si uvědomil, že se vlastně dostal do postavení, kdy musí obhajovat svůj vlastní vkus. „Já mám totiž rád mláďátka a paní Birdová nabízí ta nejkřehčí sousta v celém Londýně.“

„Já osobně mám raději dívky střízlivé a patřičně poučené.“

Oswynn opět zamrkal v marné snaze zaostřit zrak. „Poučené?“

Básník začal sestupovat po schodech. „Ujišťuji vás, že mezi dívkou, která byla náležitě proškolená v erotickém umění, a vaší děvečkou, co přijela do Londýna na káře se zeleninou, je nebetýčný rozdíl.“

Oswynn sledoval, jak jeho zlatovlasý společník kráčí směrem k drožce. „Proškolená, říkáte.“

„Přesně tak. Obvykle si vybírám ty, které ovládají čínskou techniku, ale občas, když zatoužím po změně, zvolím dívku znalou egyptských metod.“

Oswynn si pospíšil ze schodů za ním. „A ty dívky, co o nich mluvíte, jsou dostatečně mladé?“

„Ale jistě.“ Básník otevřel dveře vozu a s úsměvem ho vybídl, aby nastoupil. „Pokud jste ochoten zaplatit, můžete si koupit temperamentní, zábavné děvče, které nejenže skvěle ovládá exotické milostné techniky, ale navíc je ještě panna. Dobře vycvičené a přitom nevinné dívce se podle mého názoru nic nevyrovná.“

Oswynn, nyní již zcela zaujat básníkovými slovy, se opřel rukou o hranu dveří. „To zasvěcují do milostného umění i panny?“

Básníkovy oči se zatřpytily v jantarové záři kočárových lamp. „Copak vy jste dosud nezakusil rozkoše Erosova chrámu?“

„Nemohu říci, že bych měl to štěstí.“

„Pak tedy přijměte pro dnešní noc mé pozvání.“ Básník svižně nastoupil a usadil se na temně modrých polštářích. „Bude mi ctí seznámit vás s majitelem podniku. Přijímá nové členy jen na základě doporučení stálých zákazníků.“

„Jste velmi laskav, pane.“ Oswynn se nemotorně vyškrábal do vozu a klesl na sedadlo. Několik vteřin kolem něj stěny kabiny divoce vířily.

Básník sedící naproti němu to zpozoroval. „Je vám něco?“

„Ne, ne.“ Oswynn si dlaní přejel po čele. „Musel jsem toho vypít víc než obvykle. Potřebuji jen trochu čerstvého vzduchu a budu zas jako rybička.“

„Výborně. Byl bych nerad, kdybyste promeškal speciální program připravený pro tento večer. Jen málo mužů dokáže ocenit exotické a výjimečné věci.“

„Mě naopak vždy přitahovaly.“

„Opravdu?“ Básníkův tón byl zdvořilý, nicméně zněly v něm jisté pochybnosti.

Oswynn si opřel hlavu a zavřel oči, aby unikl závratí. Snažil se vzpomenout si na nějaký svůj výstřelek, jímž by na básníka udělal dojem, nedokázal se však soustředit. Ačkoliv nebylo ještě ani zdaleka pozdě, z nějakého důvodu se cítil nesmírně unavený. „Před několika lety jsem společně s přáteli založil klub zaměřený na nejneobvyklejší erotické požitky.“

„Něco jsem o tom klubu slyšel. Kromě vás byli členy Glenthorpe a Flood, nemám pravdu? Říkali jste si, tuším, Tři jezdcí.“

Šepot vlastního strachu Oswynna na chvíli probral. Přinutil se otevřít oči. „Kde jste se o Třech jezdcích dozvěděl?“ Uvědomil si přitom, jak se mu plete jazyk.

„Člověk zaslechne něco tady, něco zas onde.“ Básník se usmál. „Proč jste svůj klub rozpustili?“

Oswynna opět zamrazilo. Teď už litoval, že se o tom zatraceném klubu vůbec zmiňoval. Po událostech, jež se přihodily oné noci před pěti lety, všichni přísahali mlčenlivost. Smrt té herečky je všechny vyděsila.

Myslel si, že se vzpomínky na její slova o milenci, který ji přijde pomstít, navždy zbavil. Pravda, celý rok po oné nehodě trpěl náhlými záchvaty strachu, v noci se probouzel promáčený ledovým potem. Jeho nervy se však pozvolna upokojily.

Presvědčil sám sebe, že mu nehrozí žádné nebezpečí. Pak ale, asi před třemi měsíci, obdržel dopis s důvěrně známým přívěskem. Noční běsy se vrátily a on se celé týdny bez přestání ohlížel přes rameno.

Nic se však nestalo, a tak došel k jedinému logickému závěru: vystřelil si z něj někdo z bývalých přátel, Glenthorpe nebo Flood. Představa tajemného milence přicházejícího pomstít onu dívku odporovala zdravému rozumu. Vždyť to byla *herečka*, neurozená holka bez rodiny. Její milenec, pokud vůbec kdy existoval, byl nejspíš nějaký bezstarostný hejsek, který už dávno zapomněl její jméno. Žádný gentleman by s takovou hloupou, pošetilou kurvičkou neztrácel ani vteřinu.

„Klub Tří jezdců začal být strašně nudný.“ Oswynn se pokusil pohrdavě mávnout rukou, ale prsty jako by ho neposlouchaly. „Začal jsem se věnovat zajímavějším kratochvílím. Vždyť víte, jak to chodí.“

„Ano, vím.“ Básník se usmál. „To je prokletí těch, kdož byli obdařeni vnímavostí, a tudíž prahnou po neobyčejném a exotickém. Jsme odsouzeni k věčnému hledání nových podnětů.“

„Ehm... Chci říci, ano.“ Čím dál hůř se soustředím, uvědomil si Oswynn. Pohupování kočáru na něj mělo doslova hypnotizující vliv. Netoužil po ničem jiném než po spánku. Štěrbinou mezi přivřenými víčky pohlédl na básníka. „Kam že to máme vlastně nameno... namířeno?“

Básníka jeho otázka z jakéhosi důvodu velmi pobavila. Jeho smích se rozlehl nocí, vlasy se v jasné záři kočárové lampy proměnily ve zlato.

„Do ráje, kam jinam?“ řekl.

Když vysoký štíhlý bělovlasý muž oslovil dívku sedící na židli, obecenstvo jako jeden muž zatajilo dech.

„Kdy se probudíš, Lucindo?“ otázal se autoritativním tónem.

„Až zazvoní zvonek,“ odpověděla Lucinda nezvykle bezvýrazným hlasem.

Zachary, jenž stál na opačném konci místnosti a opíral se jedním ramenem o stěnu, se naklonil k Beth a zašeptal jí do ucha: „Teď to přijde. Dívej se, co se stane.“

Beth očima visela na pódiu, přesto však věnovala Zacharymu plachý úsměv.

Na jevišti právě mesmerista mával rukama před netečnou Lucindinou tvář. „Budeš si pamatovat, že jsi ve stavu transu recitovala monolog z *Hamleta*?“

„Ne.“

Mesmerista uchopil malý zvonek a tiše jím zazvonil. Lucinda sebou trhla, otevřela oči a zmateně se rozhlédla kolem.

„Co dělám na jevišti?“ zeptala se. Zdála se být skutečně překvapená zjištěním, že se na ni upírají zraky lidí, mezi nimiž sama před nedávnou dobou seděla.

Z obecenstva se ozvaly užaslé výkřiky následované hlasitým potleskem.

Lucinda se začervenala a bezmocně pohlédla na mesmeristu.

Muž se na ni povzbudivě usmál. „Řekni nám, Lucindo, čteš často Shakespeara?“

„Ne, pane. Od té doby, co jsem vyšla ze školy, už ne. Mám raději verše lorda Byrona.“

Z obecenstva se ozval pochvalný smích. To je holka podle mého gusta, pomyslel si Zachary. On sám byl právě v polovině *Korzára*, kterého mu věnoval pan Hunt. Takové knihy měl rád, plné napínavého děje a odvážných dobrodružství.

„Naučila ses někdy nazpaměť nějaký monolog z *Hamleta*, Lucindo?“

„Moje guvernanka mě donutila naučit se jednu nebo dvě pasáže, ale to je dávno. Už si z toho nic nepamatuju.“

Lidé v sále začali šeptat, opět se ozvaly výkřiky.

„To je zajímavé, protože jsi nám právě bezchybně přednesla část z první scény druhého jednání této hry,“ prohlásil mesmerista.

Lucindě se úžasem rozšířily oči. „Ale nepovídejte. To není možné. Nepamatuju si z toho ani slovo, přísahám.“

Obecenstvo propuklo v nadšené volání a začalo hlasitě tleskat. Mesmerista se zhluboka uklonil.

„To bylo úžasné,“ pošeptala Beth Zacharymu.

Zešíroka se usmál, potěšen jejími slovy. „Pokud se ti to líbilo, ukážu ti ještě něco zajímavějšího.“ Vzal dívku za ruku a vedl ji směrem ke Stříbrnému paláci.

Noc byla chladná, čas již značně pokročil. Davy, naplňující zábavní park po celý den, začaly řídnout, lidé mířili k východům. Blížila se zavírací hodina.

„Už musím jít domů,“ řekla Beth. „Byl to moc hezký večer.“

„Nechtěla bys ještě vidět Strašidelný dům?“

Dívka na něj pohlédla zpod lemu svého roztomilého kloboučku. „Myslela jsem, že ještě není otevřený.“

Zachary se zasmál. „Mám tady dobrý styky. Můžu zařídit, abychom se dostali dovnitř.“ Významně se odmlčel. „Možná bych tě ale měl varovat, protože jsou tam k vidění podivný a děsivý věci.“

Beth polekaně ucouvla. „V tom domě opravdu straší?“

„Nemusíš se bát,“ ujistil ji. „Postarám se o tebe.“

Zachichotala se. Zachary jí sevřel ruku o něco pevněji. Měl rád její smích. Ten elegantní slamáček báječně ladí s jejíma modrýma očima, pomyslel si. Beth vždycky nosila nádherné kloboučky. Práce modistky zřejmě přináší jisté výhody.

Má ho ráda, o tom nepochyboval. Do Paláců snů ji vzal už potřetí a ona jeho pozvání pokaždé přijala víc než ochotně. Jednou z výhod jeho zaměstnání bylo, že mohl zajistit volný vstup pro všechny své přátele.

Toho večera byl ve skvělé náladě. S trochou štěstí a pečlivého načasování se mu možná podaří ukrást Beth polibek. Ve svém plánu zcela spoléhal na dojem, který na ni udělá duch nedávno umístěný ve Strašidelném domě. Pokud vše vyjde, jak má, Beth zaječí a vrhne se mu do náruče.

„To mesmeristické představení se mi moc líbilo,“ řekla dívka, zatímco on otvíral branku dělicí veřejně přístupnou část zahrad od té, jež byla doposud uzavřena. „Pověz, přihlásil by ses jako dobrovolník? Nechal by ses uvést do transu?“

„Na mě žádní mesmeristé neplatí.“ Zachary ji na chvíli pustil, aby zavřel branku a rozsvítil lampu. „Moje mysl je příliš silná.“

„Příliš silná? Opravdu?“

„Jo.“ Pozvedl lampu tak, aby světlo dopadalo na zšeřelou stezku. „Studuju tajnou filozofii, která dává mysli úžasnou sílu koncentrace.“

„Tajná filozofie. Jak vzrušující!“

Její odpověď ho potěšila. „Zahrnuje to taky tělesný cvičení. Učím se nejrůznější chytrý triky, abych mohl sebe i tebe ochránit před lupiči a zloději.“

„To všechno je ohromně zajímavé. Věřím, že jsi opravdu příliš silná osobnost, aby tě někdo mohl uvést do transu. Jedno ale musíš přiznat. To dnešní představení bylo úžasné. Jen si představ, že bys přednesl celý monolog z nějaké hry a pak si to nepamatoval.“

„Je to opravdu ohromné,“ souhlasil. Dle jeho názoru spíš mesmerista zaplatil Lucindě slušnou sumu, aby se dotyčnou pasáž z Hamleta naučila. On však byl tím posledním, kdo by opravdovost transu zpochybňoval. Nikdo nedokázal ocenit chytrý plán upřímněji než on sám. Navíc dobře věděl, jak je pan Hunt potěšen davy proudícími do zahrad jen proto, aby navštívily mesmeristovo představení.

Odvedl Beth za roh a pak ji přiměl zastavit se. Pozvedl lampu, aby si mohla Strašidelný dům tyčící se před nimi v mlze jak se patří prohlédnout.

Panenky očí se jí rozšířily vzrušením a strachem. „Bože, to je ale děsivé místo. Vypadá úplně jako hrad z té nové knížky od paní Yorkové.“

„Zřícenina?“

„Ano, je to úžasný příběh. Četl jsi jej?“

„Mám raději Byrona.“

Pobídl ji, ať vystoupá po schodech. Nahoře se zastavil a otevřel. Panty vydaly patřičně děsivé zaskřípání. Dveře se otvíraly zvolna, interiér domu odhalovaly se zlověstnou pomalostí.

Beth stojící na prahu zaváhala a nejistě nahlédla do temnoty. „Jsi si jistý, že je bezpečné jít dovnitř?“

„Nemáš se čeho bát.“ Naklonil lampu tak, aby tenký paprsek světla ozářil vnitřek místnosti. „Jsem s tebou.“

„Díky bohu.“ Beth obezřetně vstoupila dovnitř.

Zachary se už připravoval, že uslyší výkřik. Stál hned za ní, hotov chytit ji do náruče, až uvidí strašidlo.

Beth se zastavila. Otevřela ústa. Nevydala však dívčí vypísknutí, ale začala ječet, jako by ji na nože brali. Vysoký, hlasitý, sluch drásající křik zazněl ozvěnou celým domem. Zachary odložil svítilnu a zacpal si uši.

„Co to, sakra, děláš?“ Přimhouřil oči. „To přece není opravdový strašidlo.“

Beth ho ale neposlouchala. Prudce se otočila a on v tlumeném světle spatřil v jejích očích panickou hrůzu. Nevrhla se mu do náruče, jak si představoval. Docela hrubě jej odstrčila stranou a chtěla utéct k východu. Uchopil ji za ruku, aby ji zadržel.

„Počkej, Beth! Vždyť je to jen starý prostěradlo.“

„Okamžitě mě pusť!“

„Nemůže ti ublížit.“ Pokoušel se ji pevně uchopit, ale ona se ze všech sil bránila.

„To je strašlivé! Jak jsi mohl něco takového udělat? Nech mě!“ Zoufale bojovala, aby se osvobodila z jeho sevření. „*Nech mě!*“

Zachary, který si nevěděl rady, ji nakonec pustil. „Proboha, Beth, není třeba tak vyvádět. Opravdu je to jen starý prostěradlo.“

Beth však už byla venku a běžela ze schodů dolů na pěšinu. Vzápětí zmizela za ohybem temné stezky vedoucí k veřejně přístupné části Paláců snů.

A takový to byl skvělý plán, pomyslel si Zachary zachmuřeně. Napadlo ho, zda by se ohledně žen neměl poradit s panem Huntem. Otočil se, aby zjistil, proč jeho duch nevzbudil očekávaný efekt, a teprve v tu chvíli spatřil to, co uviděla Beth.

Duch, kterého zavěsil na trám, se třepotal v průvanu víc než děsivě. To, co spatřil ve výklenku pod kamenným schodištěm, ale nebylo staré prostěradlo s prázdnými dírami místo očí. Krev velice podtrhovala celou scénu svou hrůzností, Zachary si však byl jist, že *tento* nápad z jeho hlavy nepochází.

Záře plamenů v zadní části chodby byla nyní jasnější. Praskání a syčení doprovázející požár připomínalo mlaskání obrovského zvířete sytícího se čerstvě ulovenou kořistí. Už jí nezbývalo mnoho času. Zvedla klíč a neobratně se jej pokusila zasunout do zámku ve dveřích ložnice.

Zachytila zlatavý záblesk. Pohlédla tím směrem a spatřila Renwickovu vycházkovou hůl ležící na koberci vedle jeho nehybného těla. Silou vůle se soustředila jen na to, aby se trefila klíčem, kluzkým a vlhkým od krve, do zámku.

K jejímu zděšení jí vypadl z třesoucích se prstů. Když se sklonila, aby jej zvedla, měla pocit, že slyší Renwickův smích. Opět na něj pohlédla, ale byl mrtvý. Uchopila klíč a znovu se jej pokusila zasunout do zámku.

Vypadl jí podruhé. Dívala se na něj a palčivě si přitom uvědomovala onu ochromující hrůzu. Musela ty dveře otevřít.

Koutkem oka zahlédla, že Renwick pohnul rukou. Se zděšením sledovala jeho prsty natahující se pro klíč...

Madeline se probudila náhle, promáčená ledovým potem, ostatně jako vždy, když se jí zdál tenhle sen. Zachvátil ji známý pocit dezorientace. Odstrčila přikrývku, zapálila svíci a podívala se na hodiny. Bylo čtvrt na jednu ráno. Podruhé od doby, co se nastěhovala do Artemisova domu, dokázala spát celé dvě hodiny, než se jí v mysli vynořil ten strašný sen, což bylo samo o sobě povzbuzující. Odpočinek zoufale potřebovala.

Zнала se však už dost dobře na to, aby věděla, že nemá smysl pokoušet se znovu usnout. S největší pravděpodobností nezamhouří oka až do svítání. Když sahala pro župan, zrak jí padl na knížku na nočním stolku. Pocítila zklamání. Aby měla čisté svědomí, ukázala ji Pitneymu. Ten knihu se zjevným zájmem prozkoumal, ale pak prohlásil, že je zmaten.

Na druhou stranu, alespoň jí dal odpověď na otázku, jež ji trápila nejvíce.

„Nejspíš vám bude má domněnka připadat směšná, pane,“ řekla. „Protože jste však uznávaným odborníkem ohledně věcí týkajících se

vědeckých aspektů vanzy, ráda bych znala váš názor. Je možné, aby toto byla *Knihla tajemství*? Spis, jenž byl údajně ukraden a o několik měsíců později zničen při požáru?“

„Rozhodně nikoliv,“ odpověděl s přesvědčením. „*Knihla tajemství*, pokud kdy vůbec existovala, byla údajně napsána ve starovanzštině, ne směsicí řečtiny a egyptských hieroglyfů jako tato věc. Také to má být svazek úctyhodné velikosti, a ne jen útlá knížečka.“

Pitneyho názor ji do značné míry uklidnil, z jakéhosi důvodu ji však jeho odpověď neuspokojila zcela.

Vklouzla do pantoflíčků, vzala do ruky svíci a rázně vykročila ke dveřím. Protože věděla, že teď po nějakou dobu zůstane nejspíš stejně vzhůru, rozhodla se alespoň najít si v kuchyni něco k zakousnutí. Kousek sýra nebo koláče ji přinejmenším rozptýlí a pomůže zbavit se dotěrných vzpomínek na strašlivý sen.

Když stiskla kliku, prsty zavadila o klíč v zámku. Dotek chladného železa ji znepokojil, před očima se jí opět vynořil krví zbrocený klíč ležící na podlaze.

Vůlí vytěsnila ten obraz z mysli, zhluboka se nadechla a vyšla dveřmi na chodbu. Schodiště naštěstí příliš nevrzalo. Sestoupila po něm do přízemí a zamířila do zšeřelé kuchyně. Tam postavila svíci na stůl a začala se rozhlížet kolem.

Právě ve chvíli, kdy našla zbytky jablečného koláče, si uvědomila čísi přítomnost. Trhla sebou, až upustila koláč na podnos, a prudce se otočila.

Mezi dveřmi stál Artemis. Ruce měl zastrčené v kapsách svého černého hedvábného županu, vlasy neuvěřitelně rozcuchané.

„Je toho dost pro dva?“ zeptal se.

Podle všeho právě vstal z postele. Hřejivý, malátný odlesk v jeho očích prozrazoval, že i on právě zhodnotil její zevnějšek a došel ke stejnému závěru. Myslí jí bleskly vzpomínky na vášnivé chvilky v knihovně. Ten muž ji poznal tak jako doposud žádný jiný. Vzrušující intimita okamžiku jí málem vzala dech.

Odkašlala si. „Ano, jistě.“ Musela sebrat veškerou sílu, aby dokázala uchopit nůž.

„Po tom dobrodružství v Pitneyho domě nemůžete usnout?“ prohodil Artemis, když se posadil za stůl.

„Ne. Vzbudil mě sen. Ten, co se mi od té –“ zmlkla. „Zdává se mi často,“ řekla po chvíli.

Pozorně ji sledoval, zatímco ona ukrojila dva kousky koláče a naservírovala je na talířky. „Vaše teta se cítila povinována si se mnou promluvit. Dnes odpoledne mě navštívila v mé knihovně.“

„Můj bože.“ Madeline s podmračeným výrazem přisedla ke stolu. „Proč by něco takového dělala?“

Artemis zabodl vidličku do kyprého kousku jablka. „Dala mi jasně najevo svou povědomost o tom, že jsem strojíl úklady vaší nevinnosti.“

Madeline zalapala po dechu, až se začala dusit kouskem koláče, který právě vzala do úst.

„Úklady mé nevinnosti?“

„Ano. Poukázal jsem na skutečnost, že dle vašeho názoru se nic nezměnilo. Snažil jsem se jí tlumočit váš postoj: jste stále Černá vdova a tak dále a tak dále. Podle všeho ji ale toto odůvodnění neuspokojilo.“

„Můj bože.“ Madeline se opět rozkašlala, pak se zhluboka nadechla, pohlédla na Artemise a neschopna vymyslet jakoukoliv rozumnou odpověď opakovala: „Můj bože.“

„Slečna Reedová si přirozeně dělá starosti, zda jsem vás nezneužil.“

„Nic takového se nestalo, pane.“ Madeline zapíchla vidličku do koláče. „Nejsem přece nezkušená holčička, co právě vyšla ze školních lavic. Na mém postavení se nic –“

Umlčel ji zvednutou dlaní. „Byl bych vám opravdu vděčen, kdybyste to znovu neopakovala. Myslím, že jsem dnes ta slova slyšel až příliš často.“

„Ale taková je pravda a vy sám to dobře víte. *Nic se nezměnilo.*“

V očích se mu záhadně zatřpytilo. „Mluvte za sebe, madam. Já bych si na tuto věc raději ponechal svůj vlastní názor.“

Zamračila se na něj. „Děláte si legraci, pane.“

„Ne, Madeline. Nic takového.“ Vložil do úst další sousto koláče. „Pro mě se změnilo vše.“

„Panebože.“ Oči se jí rozšířily. „To je ten váš pocit viny, nemám pravdu? Cítíte se morálně zavázán, protože jste zjistil, že jsem byla panna. Ale ujišťuji vás, pane, že s něčím takovým si nemusíte lámat hlavu.“

„Není na vás, abyste mi radila v citlivých otázkách mé cti.“

„Zatraceně, pane, pokud chcete udělat něco tak nesmyslného jako nabídnout mi manželství kvůli té... té příhodě tam na pohovce, tak

na to zapomeňte.“ Ke svému zděšení slyšela, jak její hlas dostává hysterický podtón, nedokázala si však pomoci. „Už jednou jsem se provdala za muže, který mě využil. Rozhodně nemám v úmyslu udělat podruhé stejnou chybu.“

Pomalým pohybem odložil vidličku a upřel na ni nebezpečně záhadný pohled. „Máte pocit, že manželství se mnou by se nějak výrazně podobalo tomu prvnímu? Že manželé-vanziáni jsou jeden jako druhý? Tomu věříte?“

Madeline by v tu chvíli dala cokoli na světě za to, aby mohla prostě zmizet. Místo toho se do krve začervenala, když uslyšela, jak si vyložil její slova. „Dobrý bože, to ne, pane. Vy a Renwick Deveridge nemáte nic společného. Nic takového jsem nechtěla naznačit a vy to jistě dobře víte.“

„Tak co jste vlastně chtěla říct, madam?“

Uchopila vidličku a zarputile zaútočila na koláč. „Nic víc, než že se nehodlám vdát jen proto, abyste vy mohl obhájit svou čest, a uchlácholit tak své svědomí.“

„Čest pro vás není dostatečným důvodem k uzavření manželství?“

„Za jistých podmínek ano,“ odpověděla rázně. „Ale ne v našem případě. Nerada se opakuji, ale nic se —“

„Varuji vás, pokud to řeknete, neručím za sebe.“ Zamračila se na něj.

Jeho pohled poněkud zjhl. „Možná bude lepší, když obrátíme list. Povězte mi o tom snu, co vás dnes probudil.“

Madeline zamrazilo. Mluvit o své vracející se noční můře nebylo zrovna to, oč by stála. Na druhou stranu tohle téma představovalo jistý způsob, jak uniknout ještě nepříjemnější debatě o manželství.

„Kdysi jsem se jej pokusila popsat Bernice, ale zjistila jsem, že když o něm mluvím, je pak ještě živější,“ řekla zvolna.

„Jak dlouho už vás ten sen trápí?“

Zaváhala, ale pak se rozhodla být alespoň v tomto bodě upřímná. „Začalo to krátce po smrti mého otce.“

„Rozumím. Vystupuje v něm váš otec?“

Svou otázkou ji zaskočil. Rychle vzhlédla. „Ne, jen můj —“

„Manžel,“ dořekl za ni.

„Ano.“

„Zmiňovala jste se, že se vám v průběhu posledního roku zdával často. Ztrácí s postupujícím časem na živosti?“

Odložila vidličku a pohlédla mu do očí. „Ne.“

„Tak co riskujete, když mi jej popíšete?“

„Proč chcete slyšet podrobnosti té nepříjemné noční můry?“

„Protože se snažíme rozluštit onu záhadu a ve vašem snu se může skrývat nějaká stopa.“

Užasle na něj pohlédla. „Nechápu, jak by něco takového mohlo být možné.“

„Sny v sobě často skrývají poselství,“ odpověděl klidně. „Možná i ten váš. Koneckonců, pátráme po muži, který se vydává za ducha Renwicka Deveridge, přičemž Deveridge sám je, pokud jsem vám dobře rozuměl, osobou vystupující ve vašem snu. Podrobnější prozkoumání by nám mohlo leccos prozradit.“

Zaváhala. „Uvědomuji si, že vanza považuje sny za důležité. Dle mého názoru se však jejich děj nedá logicky vysvětlit.“

Pokrčil rameny. „Nic nevysvětľujte. Pouze mi jej popište. Proved'te mě svým snem postupně tak, jak se odvíjí.“

Odstrčila talíř s koláčem stranou a opřela se zkříženýma rukama o stůl. Mohlo se v jejích nočních můrách skrývat nějaké poselství? Pravda, nikdy své sny blíže nezkoumala. Její jedinou snahou bylo na ně co nejrychleji zapomenout, a ne ještě vyvolávat z mysli děsivé podrobnosti.

„Vždycky začíná stejně,“ pronesla zvolna. „Skláním se před dveřmi do ložnice. Uvědomuji si, že v domě hoří. Musím se do toho pokoje dostat, ale dveře jsou zamčené. Nemám klíč, a tak se je snažím otevřít vlásenkou.“

„Dál,“ vybídl ji tiše.

Zhluboka se nadechla. „Vidím na koberci Renwickovo tělo. Klíč od ložnice leží vedle něj. Zvednu jej a snažím se dveře odemknout. Klíč je ale vlhký, vyklouzne mi z prstů.“

„Proč je ten klíč vlhký?“

Opět na něj pohlédla. „Je celý od krve.“

Rozhostilo se ticho, Artemis však očima neuhnul. „Pokračujte.“

„Pokaždé když se snažím zasunout klíč do zámku, uslyším Renwickův smích.“

„Panebože.“

„Je to velmi... zneklidňující. Klíč mi vypadne z ruky. Podívám se na Renwicka, ale ten je stále nehybný. Skloním se, zvednu klíč a opět se snažím dveře otevřít.“

„Tak ten sen končí?“

„Ano. Vždy je to stejné.“ Pak si ale uvědomila, že o její poslední noční můře to tak docela neplatí. V tom minulém snu přece Renwick po klíči natáhl prsty, což se nikdy dřív nestalo.

„Popište mi vše, co v chodbě vidíte.“ Artemis odsunul talíř, aby mu nepřekážel, natáhl se přes stůl a vzal její dlaně do svých. „Každou podrobnost.“

„Už jsem vám řekla, vidím Renwickovo tělo.“

„Jak je oblečen?“

Zamračila se. „Já si ne... počkejte, myslím, že si na něco přece jen vzpomínám. Má bílou košili potřísněnou krví. Kalhoty. Boty. Košile musí být částečně rozepnutá, protože vidím květ vanzy, který má vytetován na hrudi.“

„Co ještě vidíte?“

Silou vůle se přiměla prozkoumat obraz ze svého snu. „Jeho vycházkovou hůl. Leží na podlaze vedle něj. Vidím zlatou rukojeť.“

„Má vestu, nebo kravatu?“

„Ne.“

„Nemá kabát, klobouk ani kravatu, ale přesto mu nechybí vycházková hůl.“

„Jak jsem vám již řekla, byla pro něj důležitá, protože mu ji dal jeho otec.“

„Ano.“ Artemis vypadal velmi zamyšleně. „Vidíte v chodbě nějaké zařízení?“

„Zařízení?“

„Stůl, židli nebo svícen? Co nástěnné svícny?“

Proč se jen ptá na takové podrobnosti, napadlo ji. „Je tam servírovací stůl a na něm dva stříbrné svícny, co jsem dostala od Bernice jako svatební dar.“

„Zajímavé. A vidíte nějaké –“

Zmlkl uprostřed věty, přerušen hlasitým zabušením na dveře.

Madeline sebou prudce trhla a rychle se otočila směrem, odkud ten nečekaný hluk přicházel.

„Mlékařka nebo prodavač ryb,“ uklidňoval ji Artemis. „Je příliš brzy,“ zašeptala. „Rozbřesk je ještě daleko.“

„Lupič nebo zloděj, kterému by se podařilo proklouznout kolem hlídače a jeho psa, by se sotva namáhal zaklepat.“ Artemis vstal a přistoupil ke dveřím. Tam se s rukou na klíce zastavil. „Kdo je to?“

„Zachary, pane.“ V tlumeném hlase zněla naléhavost. „Nesu vám zprávy. Moc důležitý.“

Madeline sledovala, jak Artemis odemyká a odsunuje závoru jistíci masivní dřevěné dveře zadního vchodu. Na schodech stál Zachary a tvář měl pobledlou a vážnou.

„Velký štěstí že jste doma, pane. Báł jsem se, že budete v některým z vašich klubů a já vás budu muset hledat.“

„Co se stalo?“ zeptal se Artemis.

„Je tam tělo, pane. V Strašidelném domě.“

„Zachary, pokud je tohle další z tvých důmyslných šprýmů, tak tě varuji. Nemám právě na žerty náladu.“

„Tohle není vtip, pane.“ Zachary si otřel rukávem pot z čela. „Přísahám, na mou duši, v tom domě je mrtvola. A je tam ještě něco.“

„Co?“

„Vzkaz, pane. Pro vás.“

Paláce snů se zavíraly o půlnoci, což byla obvyklá hodina ve dnech, kdy se nekonala žádná zvláštní událost nebo maškarní ples. Když kráčeli ztemnělým zábavním parkem směrem ke Strašidelnému domu, Artemis zkontroloval čas. V záři svítlny, kterou nesl Zachary, ukazovaly ručičky hodinek skoro dvě ráno.

„Jsi si jist, že je ten muž mrtvý? Ne opilý nebo v bezvědomí?“

Zachary se viditelně zachvěl. „Věřte mi, pane, je úplně mrtvej. Pěkně mě vyděsil, to vám řeknu. Když jsem ho uviděl, málem jsem vypustil duši.“

„A ten vzkaz? Kde byl?“

„Připíchnutej k jeho kabátu. Nešahal jsem na něj.“

Zábavní park se po zavírací hodině zcela proměnil. Zbaven jiskřivého světla tisíců barevných lamp, osvětlujících stezky, tonul ve tmě. Závoj mlhy vznášející se nad zemí mu toho večera jen dodal na pochmurnosti, jednotlivé pavilony, zírající na svět temnými a neproniknutelnými okny, se výhružně tyčily kolem.

U zdi, jejímž úkolem bylo zabránit návštěvníkům ve vstupu do doposud nedokončené části parku, se Artemis zastavil. Zachary mu posvítíl, aby mohl odemknout branku.

Jakmile byli na druhé straně, rychle pokračovali po křivolaké stezce vedoucí ke Strašidelnému domu. Když došli ke dveřím, Zachary zaváhal.

„Dej mi tu svítilnu.“ Artemis se natáhl a vzal mu lampu z ruky.

„Není nutné, abychom šli dovnitř oba.“

„Já se tý mrtvoly nebojím,“ trval Zachary na svém. „Už jsem ji viděl.“

„Vím, raději ale zůstaň venku a hlídej.“

Zacharymu se viditelně ulevilo. „Máte pravdu, pane. Udělám, jak říkáte.“

Artemis se odmlčel. „Co o tom soudila Beth?“

„Beth se pořádně vyděsila a hrozně se na mě kvůli tomu zlobí, ale myslí si, že je to součást atrakce. Neřek jsem jí, že ta mrtvola je vopravdová.“

„Výborně.“ Artemis otevřel dveře a vstoupil do haly. Na paži ucítil lehký dotek umělých pavučin. Lebka na podstavci se šklebila.

Zamířil k výklenku, kam chtěl Zachary pověsit umělého kostlivce. Spatřil tělo. Leželo na podlaze s tváří obrácenou ke zdi. Světlo dopadlo na tmavý kabát a elegantní kalhoty.

Bílá košile byla na hrudi prosáklá krví, podlaha však zůstala čistá. Rozhodně ho nezastřelili tady, pomyslel si Artemis. Zavraždili ho někde jinde, ale pak si vrah z nějakého důvodu dal tu práci a přinesl ho až sem.

Sklonil se nad mrtvým mužem a posvítil na jeho až příliš bledou tvář.

Oswynn.

Artemise popadl vztek. Ruka, v níž svíral držadlo svítilny, se zaťala v pěst.

Zakrvácený lístek byl právě tam, kde měl podle Zacharyho slov být – připíchnut k Oswynnově kabátu. Vedle něj ležel přívěsek k hodinkám zdobený rytinou vzpínajícího se koně.

Opatrně, aby se nedotkl zaschlé krve, uchopil Artemis vzkaz, otevřel jej a rychle přečetl.

Dovolil jsem si poskytnout vám malou službu. Považujte to však také za varování. Nepleťte se do mých záležitostí a já se nebudu plést do vašich. Mimochodem, buďte tak laskav a pozdravujte mou ženu.

Slyšela, že se domů vrátil krátce před svítáním. Na schodišti nastal nezvyklý shon, Madeline zachytila tlumené hlasy dvou sluhů. Pak se opět rozhostilo ticho.

Čekala tak dlouho, jak jen jí to zvědavost dovolila. Pak vstoupila do chodby. Tam se zastavila a chvíli naslouchala. Dům byl tichý, slabé zvuky obvyklých každodenních rituálů se doposud ozývat nezačaly. Služebnictvo, s výjimkou oněch dvou lokajů, kteří zmizeli kdesi v přízemí, zřejmě spalo.

Opatrně došla až na konec chodby a zaklepala na Artemisovy dveře. Odpovědi se však nedočkala. Má nárok na trochu spánku, řekla si. Určitě je vyčerpaný.

Zklamaně se chystala k odchodu. Už se pomalu smířila s tím, že se odpovědi na své otázky dočká až ráno, když vtom se před ní dveře zcela nečekaně otevřely.

Stál v nich Artemis a vlasy se mu vlhce leskly po nedávné koupeli. Kalhoty a košili, v nichž dům opouštěl, si už svlékl, na sobě měl černý hedvábný župan. Uvědomila si, že ten shon na schodech museli působit sloužící přinášející horkou vodu.

Vždyť jej Zachary zavolal kvůli mrtvému, připomněla si. Za takových okolností by potřeboval koupel každý.

„Myslel jsem si, že to budete vy, Madeline.“

Navzdory rostoucí zvědavosti se nezapomněla ohlédnout. Toto sice nebyla obyčejná domácnost, kdyby ji však sloužící viděli, jak vchází do Artemisova pokoje, mohly by z toho ještě vzejít řeči.

Když na chodbě nikoho nespátřila, vklouzla dovnitř. Vana, v níž se před chvílí koupal, stála přímo před krbem, částečně zakrytá paravánem. Přes okraj visely mokré ručníky. Na stole ležel podnos se šálkem čaje, kusem chleba a plátkem sýra. Jídlo se zdálo být nedotčené.

Na nízkém stolku hořela jediná, jantarově zlatá voskovice. Když ji Madeline spatřila, zarazila se. Okamžitě poznala, že je to vanziánská svíce. Tající vosk vydával bohatou a výraznou vůni charakteristickou pro směs vanzagských bylin. Artemis byl mistrem vanzy a jako

každý takový si vytvořil svou vlastní směs, díky níž se jeho svíce odlišovaly od svící jiných mistrů.

Uslyšela za sebou zvuk zavírajících se dveří a prudce se otočila. Neklid, který doposud cítila, ještě vzrostl.

Artemisova tvář byla zrůzněná a stažená, jeho rysy ztvrdly. Okamžitě věděla jedno: ať už byl oním mrtvým kdokoliv, Artemis jej znal. V jeho očích však nebyl žal. Jen potlačovaný vztek.

Ještě nikdy nevypadal tak nebezpečně jako v tu chvíli, což jí připomnělo, že bez ohledu na důvěrné okamžiky, jež spolu prožili, toho o něm ví žalostně málo.

„Omlouvám se, pane. Nechtěla jsem vás rušit při meditaci.“ Zamířila ke dveřím. „Nechám vás být. Promluvíme si později.“

„Zůstaňte,“ přikázal. „Ať už jste to měla v úmyslu, či ne, ve chvíli, kdy jsme uzavřeli dohodu, jste mě zapletla do svých záležitostí. Jsou věci, které byste měla vědět.“

„Ale vaše meditace –“

„Nic než hloupé cvičení.“

Prešel ložnici ke stolku, sklonil se a svíci sfoukl.

Madeline propletla prsty rukou a postavila se čelem k němu. „Kdo to byl, Artemisi?“

„Jmenoval se Charles Oswynn.“ Artemis zamyšleně pozoroval nitku kouře ohlašující smrt plamínku. „Byl jedním ze tří mužů, kteří zničili mladou ženu jménem Catherine Jensenová. Unesli ji jedné noci pro svou zábavu. Znásilnili ji. Když se jim pokoušela uprchnout, spadla z útesu a zabila se. Její tělo našel o několik dnů později farmář, když se vydal hledat ztracenou ovci.“

Bezvýrazný tón jeho hlasu jen umocňoval účinek slov.

Madeline se neodvažovala ani pohnout. „Byla vaší přítelkyní?“

„Víc než to. Měli jsme mnoho společného. Oba jsme byli na světě sami. Catherine přišla o matku, ještě když byla malá. Vychovali ji vzdálení příbuzní, kteří s ní jednali jako se služkou, jen s tím rozdílem, že jí nemuseli platit. Utekla, aby se stala herečkou. Já se s ní setkal jednoho dne po představení v Bath. Nějakou dobu jsme snili o společné budoucnosti.“

„Byli jste milenci?“

„Po nějaký čas.“ Artemis dál upíral oči na zhaslou svíci. „V těch dnech jsem však neměl ani penny. Nemohl jsem jí dát pocit bezpečí, po kterém toužila.“

„Co se přihodilo pak?“

„Sprátelil jsem se s mistrem vanzy. Měl jsem štěstí. Zaujal jsem ho. Zařídil mi možnost studia v Zahradní svatyni a já se začal připravovat na cestu. Než jsem na Vanzagaru odjel, slíbil jsem Catherine, že až dokončím svá studia a získám jmění, vezmeme se. Vracel jsem se do Anglie každé léto, abych ji navštívil. Když jsem přijel naposledy, byla už mrtvá.“

„Jak jste zjistil jména mužů odpovědných za její smrt?“

„Šel jsem za farmářem, který našel její tělo. Pomohl mi to místo prohledat. Objevil jsem jeskyni, kam ji odvěkli.“ Odmlčel se a přistoupil ke stolku. Otevřel zásuvku a vytáhl z ní nějaký předmět. „Tohle jsem našel na zemi v jeskyni. Myslím, že to Catherine utrhla někomu z nich, když se bránila. Byla to stopa, jež mě dovedla až k jednomu obchodu na Bond Street.“

Madeline k němu popošla, vzala od něj přívěsek k hodinkám a prohlédla si vyrytý obraz hřebce. „Řemeslník, který je dělal, vám řekl, kdo si je koupil?“

„Prozradil mi, že přívěsky se stejným rytím si objednali tři gentlemani z vyšší společnosti. Glenthorne, Oswynn a Flood. Pátral jsem tedy dál. Jak jsem záhy zjistil, oni tři byli blízkými přáteli a společně založili soukromý klub zasvěcený dle jejich vlastních slov výjimečným požitkům.“

Madeline zvedla oči od přívěsku. „Takže jste přísahal pomstu.“

„Nejprve jsem je chtěl prostě jen zabít.“ Ztěžka polkla. „Všechny tři?“

„Ano. Došel jsem však k názoru, že by to bylo příliš snadné. Rozhodl jsem se tedy, že je společensky i finančně zničím hezky jednoho po druhém. Chtěl jsem si vychutnat *výjimečný požitek* z jejich úpadku. Chtěl jsem, aby zakusili, jaké to je, být vyvrhelem společnosti a v důsledku nízkého postavení zůstat bez ochrany i prostředků. Do jisté míry by tak alespoň poznali, jak se cítila Catherine.“

„A až byste svého cíle dosáhl? Co jste měl v plánu dál, Artemisi?“

mlčel. Nemusel nic říkat. Madeline odpověď znala.

Sevěla ji strašlivá obava. Opatrně položila přívěsek na stolec vedle sfouknuté svíce.

„Tak proto jste si přál udržet vlastnictví Paláců snů v tajnosti. Ne z obavy ze skandálu a odsouzení společností. Vám nejde o to, abyste si našel manželku.“

„Ne.“

„Chránil jste své tajemství, protože jste potřeboval mít otevřené dveře do vyšší společnosti, kde se pohybovali Oswynn a ostatní. Jen tak jste mohl uskutečnit svou pomstu.“

„Můj plán vycházel bezchybně až do této chvíle. Příjem ze zábavního parku mi umožňoval stýkat se s nimi jako rovný s rovnými. Trvalo mi celé měsíce, než jsem nastražil past, která je měla zničit.“ Artemis uchopil prázdný šálek a zlehka jej obracel v dlaních. „Byl jsem tak blízko. Tak strašně blízko. A *on* mě teď připravil o jednu z mých obětí.“

Přistoupila k němu a vztáhla ruku. „Artemisi –“

„Ten prokletý *bastard*. Jak se jen *opovažuje* zasahovat do mých záležitostí?“ Artemis bez varování mrštil šálkem o stěnu. „Pět let jsem pracoval, abych to celé dal dohromady. Pět zatracených let.“

Čínský porcelán se roztříštil na tucty ostrých střepů a Madeline strnula. Nebyla to však ona rána, co ji ochromilo. Byl to pohled na Artemise ovládaného tak intenzivními city.

Po celou dobu, co ho znala, nikdy neztratil kontrolu sám nad sebou. Dokonce i když se s ní miloval, byla jeho sebevláda dokonalá. Díval se na střepy, jako by to byla brána do pekel. „Pět let.“

Nedokázala snést pohled na jeho trýzeň. Příliš jí připomínala její vlastní bolest. Přiběhla k němu, zezadu ho objala pažemi kolem pasu a přitiskla mu tvář na rameno.

„Obviňujete se z její smrti,“ zašeptala.

„Nechal jsem ji samotnou.“ Ačkoli ho objímala, stál nehybně jako kámen. „Když jsem byl pryč, neměla nikoho, kdo by ji ochraňoval. Říkala mi, že se ve světě vyzná. Že se o sebe umí postarat sama. A nakonec...“

„Rozumím.“ Obemkla ho vši silou pažemi a snažila se mu tak předat trochu svého tepla. „Já vím, jaké to je, žít s vědomím, že mé rozhodnutí způsobilo něčí smrt. Můj bože, jak moc vám rozumím.“

„Madeline.“ Prudce se otočil a křečovitě uchopil její hlavu do dlaní.

„Občas jsem měla pocit, že zešílím.“ Zabořila tvář do jeho černého hedvábného županu. „Kdybych neměla Bernice, už bych dávno skončila v blázninci.“

„My jsme ale dvojice,“ zašeptal jí do vlasů. „Já žil jen pro pomstu a vy jste proklela samu sebe kvůli smrti svého otce.“

„A teď jsem do vašeho života vnesla rozvrat a ohrozila to, oč v životě usilujete nejvíc – vaši pomstu.“ Bojovala ze všech sil, aby potlačila slzy. „Je mi to tak líto, Artemisi.“

„To neříkejte.“ Znovu uchopil její tvář do dlaní a pozvedl jí hlavu tak, aby se mu musela podívat do očí. „Přísahám, že nedovolím, abyste si události dnešní noci dávala za vinu.“

„Ale je to má vina. Kdybych nevyhledala vaši pomoc, nic z toho by se nestalo.“

„Rozhodl jsem se z vlastní vůle.“

„To není pravda. Všechno začalo té noci, kdy jsem vás přiměla, abyste mi pomohl najít Nellie.“

„Dost.“ Přitiskl jí rty na ústa a umlčel ji dlouhým, omamným polibkem.

Žádost, kterou z něj cítila, jí sevřela srdce. Instinktivně mu toužila nabídnout útěchu, ale jeho vášeň byla prudká a spalující. Zcela ji pohltila jako mohutná přílivová vlna.

Stáhl ji k sobě na postel. Zabořila se do příkrývek a přimknula se k němu, zatímco on žíznivě pil z jejích úst. Pak se sklonil a políbil ji na krk. Madelinin župan se pod tím nápořem rozevřel a Artemis uchopil její řadra do svých dlaní.

Zoufalá naléhavost jeho doteků zažehla kdesi hluboko v jejím nitru touhu po odezvě. Vsunula ruce pod jeho župan halící hladké pevné tělo. Když jej pohladila po svalnatých zádech a vzepjala se k jeho žhavému klínu, zamumlal cosi nesrozumitelného. Cítila, jak jí pod županem sune ruku po vnitřní straně stehna. Vzápětí zalapala po dechu, neboť ji uchopil do dlaně. Otevřela se tomu muži a on si vzal, co mu nabízela. Její pocit vlhka a plnosti byl stále intenzivnější. Zcela ztracena ve víru touhy se dotýkala každé části jeho těla, kam jen dosáhla. Vtiskl jí do ruky své mohutné, ztopořené mužství, a dal jí tak možnost, aby je hladila a zkoumala.

Pak zasténal, obrátil se na záda a strhl ji na sebe. Lem pláště divoce zavlál. Stiskla ho koleny a vykřikla, když jí rukou opět vklouzl do klína.

Pohlédla na něj. Díval se na ni s naléhavostí, jež se nedala vyjádřit slovy. V tu chvíli byla důležitá jen jediná věc na světě – uspokojit tu temnou žádost, kterou zahlédla v jeho očích.

Cítila, jak ji rukama sevřel kolem boků. Jemně ji vedl, zatímco ona se snažila přizpůsobit jeho vzrušenému tělu. Když však do ní začal

vstupovat, vzepřela se. Byla ještě stále rozbolavělá po posledním milování.

„Pomalů,“ slíbil jí. „Tentokrát to uděláme pomalů.“

Vnikl do ní zvolna a opatrně, přesto ale rozhodně. Znehybněla a dopřávala si čas, aby mohla přivyknout pocitu, že je tak hluboko v jejím těle. Zvolna dýchala a snažila se uvolnit. Stále si připadala příliš plná, ale tentokrát v tom nebyla žádná bolest, jen vzrůstající očekávání.

Našel palcem citlivé místo v jejím klíně. Zajíkla se. Svými jemnými, hřejivými prsty ji začal laskat a dráždit.

„Artemisi.“ Začala mu nehty do ramene.

„Ano.“ Jeho oči se v šeru zatřpytily.

Začal se v Madeline pohybovat a ona vnímala stále vzrůstající pocit napětí.

Zvrátila hlavu a chvíli s ním zápasila ve snaze uspokojit jakousi naléhavou touhu svého těla, již sama nechápala.

Odmítl zrychlit tempo. Chtělo se jí křičet zklamáním. Dál se v ní pohyboval zvolna a nepravidelně.

Uchopila ho za ramena a převzala vedení, stanovila svůj vlastní rytmus. Neměla tušení, co tak zoufale hledá, ale instinktivně věděla, že tam kdesi na ni čeká cosi nádherného.

Artemis se tiše zasmál a ona v tu chvíli pochopila, že o to mu od začátku šlo. Celé to na ni navlékl, aby ji dostal právě sem, ale v tu chvíli na tom vlastně nezáleželo. Jedině, po čem toužila, bylo ukojit tu stále rostoucí touhu.

Pak, zcela bez varování, jako by se v ní prolomila hráz. Doslova se ztratila ve vlnách slasti rozechvívajících její tělo jedna za druhou. Artemis si ji přitáhl k sobě a svými ústy zdusil její výkřik.

Několik vteřin jako by si vychutnával dozvuky jejího vyvrcholení. Pak vydal chraplavé tlumené zasténání a vyvrcholil sám.

Ze sladké letargie se neochotně probрал až po pár minutách. Chladný hněv proudící v jeho žilách několik posledních hodin ztratil na intenzitě alespoň pro tu chvíli.

Díky Madeline, pomyslel si. Její vášeň působila na starou ránu, která se otevřela v jeho nitru, jako léčivý obklad. Až nyní zjistil, že se vlastně nikdy zcela nezhojila.

Madeline ležící vedle něj se pohnula, pak se rychle posadila a omámeně zamžikala. Po chvíli se její oči projasnily. Upřeně se na něj zadívala.

„Musel jste ji velmi milovat,“ zašeptala.

„Záleželo mi na ní. Cítil jsem se za ni zodpovědný. Byli jsme milenci, ale nemohu říci, zda jsem ji miloval. Nevím, jaké to je, milovat. Jedním však jsem si jist – to, co jsem vůči ní cítil, bylo důležité.“

„Ano,“ řekla.

Díval se jí do očí a těžce hledal slova, kterými by jí vše vysvětlil. „Ať už mezi Catherine a mnou bylo cokoli, je to pět let pryč. Vzpomínka na ni už přebola. Pronásleduje mě však pocit, že jsem ji zklamal. Přísahal jsem tedy odplatu, protože to bylo to jediné, co jsem pro ni mohl udělat.“

Madeline se teskně usmála. „Chápu. Žil jste pro svou pomstu a ta je nyní kvůli mně ohrožena. Je mi to líto, Artemisi.“

„Madeline –“

„Panebože, podívejte, kolik je hodin.“ Trhla sebou a chvatně se zahalila do županu. „Musím se vrátit do své ložnice. Někdo sem může každou chvíli přijít.“

„Nikdo sem nevstoupí bez mého svolení.“

„Co když přece?“ Vstala a rychle si přepásala župan. „Pro nás oba by to byla velmi trapná situace.“

„Madeline, musíme si promluvit.“

„Ano, já vím. Možná po snídani.“ Udělala krok zpět a narazila přitom do toaletního stolku.

Natáhla ruku, aby obnovila ztracenou rovnováhu. Prsty přitom zavadila o vzkaz, který Artemis našel připevněn k Oswynnovu kabátu. Pohlédla na něj.

„Můžete si to přečíst.“ Artemis se pomalu zvedl a posadil se na kraj postele.

„Je to určeno vám,“ namítla.

„Psal to vrah.“

V očích Madeline zasvitla nová úzkost. „Ten lotr vám nechal zprávu?“

„Varování, abych se nepletl do jeho záležitostí.“ Artemis vstal, přistoupil k toaletnímu stolku, uchopil kus papíru do ruky a podal jí ho.

Přelétla řádky očima. Naprosto bezpečně poznal, kdy došla k poslední větě. Přečetla ji nahlas a prsty se jí přitom trásly.

„Mimochodem, buďte tak laskav a pozdravujte mou ženu.“ Pozvedla hlavu a v očích měla strach. „Dobrý bože, tak je to pravda. Renwick je naživu.“

„Ne.“ Vytrhl jí papír z ruky a přivinul ji k sobě. „To stále nevíme.“

„Ale zmiňuje se o mně.“ V tónu jejího hlasu zaznívala stěží skrývaná hrůza. „Pozdravujte mou ženu.“

„Madeline, myslíte. Je přece daleko pravděpodobnější, že si někdo jen přeje, abychom tomu věřili,“ řekl Artemis.

„Ale proč?“

„Protože to vyhovuje jeho záměrům.“

„Nedává to smysl.“ Madeline přitiskla dlaně ke spánkům. „Co se to vlastně děje? Co to má všechno znamenat?“

„Ještě nevím, ale odhalím pravdu, to vám slibuji.“

Zavrtěla hlavou. Náhle byla klidná a odhodlaná. „Lituji, že jsem vás do této záležitosti zapletla. Bernice a já musíme tento dům opustit ještě dnes.“

Pozvedl obočí. „Snad mě nechcete donutit, abych vás dvě nechal hlídat? Zrovna teď by se to moc nehodilo.“

„Věci zašly příliš daleko, Artemisi. Ta zpráva je varování. Kdo ví, co ten zloduch udělá příště?“

„Pochybuji, že by se odvážil v nejbližší době odpravit další dva gentlemany z vyšších kruhů.“

„Ale jednoho právě zabil.“

„Oswynn byl snadný cíl. Neměl rodinu, kterou by jeho smrt znepokojila. Vzhledem k jeho pověsti nikoho nepřekvapí, když se rozkřikne, že byl cestou z herny zabit a oloupen. Zavraždit Flooda nebo Glenthorpa by už představovalo mnohem větší riziko. A náš zločinec je dost chytrý, aby si to dokázal spočítat.“

„Ale Oswynnovo tělo bylo nalezeno na pozemku Paláců snů. To určitě vyvolá ohromný skandál, který zasáhne i vás.“

„Nikoliv,“ odpověděl klidně. „Pokud bude Oswynnovo tělo vůbec nalezeno, pak jedině v Temži. Zachary a já jsme se o to před hodinou postarali.“

„Aha.“ Poté co si uvědomila důsledky jeho vysvětlení, zamračila se. „Náš problém se tím ale neřeší. Ten padouch zjevně ví o vašem spojení s Paláci snů. Proto nechal Oswynnovo tělo právě tam. Chtěl, abyste je objevil.“

„Ano.“

„Víte také o vaší pomstě.“

„Ano.“

Pohlédla na něj se znepokojeným výrazem ve tváři. „Může vám způsobit mnoho nepříjemností.“

„Pokud se tak stane, vypořádám se s nimi.“

„Ale Artemisi –“

Uchopil ji kolem ramen. „Poslouchajte mě, Madeline. Bez ohledu na to, co se stane, jsme v tom společně. Je příliš pozdě, abychom cokoliiv měnili.“

Několik napjatých vteřin se na něj mlčky dívala. Pak ho bez jediného slova objala pažemi a hlavu mu položila na rameno.

Přitiskl ji k sobě. Za oknem se objevilo první kalné světlo probouzejícího se mlžného rána.

„Přísahám, že kdybych se dnes z Huntova domu nedostala aspoň na chvíli, nejspíš bych se zbláznila.“ Bernice vyhlížela na ulici přes kočárové okénko. „Nevysvětluj si má slova špatně, opravdu oceňuji jeho starost o naše bezpečí, ale už jsem si začala připadat jako v kleci.“

„Bohužel, naše svoboda není nic než iluze,“ podotkla Madeline suše.

Na kozlíku seděl Latimer, nebyl však sám. Po boku měl Zacharyho ozbrojeného pistolí. Byl zrovna v domě, když si Madeline a její teta nechaly přistavit kočár, a trval na tom, že je doprovodí.

„Spíš to vypadá, jako když eskorta veze odsouzence, nemám pravdu?“ řekla Bernice. „Přesto je příjemné být na chvíli venku, dokonce i v této mlze.“

„Ano.“

„Škoda že pan Leggett nebyl doma, když jsme odjížděly,“ povzdychla si Bernice. „Požádala bych ho, aby nás doprovodil.“

Madeline zamžikala. „Ty by sis přála, aby jel pan Leggett s námi?“

„Když jste s panem Huntem odešli do Pitneyho domu, vedli jsme spolu velmi zajímavý rozhovor. Lépe jsme se poznali. Je to velmi zcestovalý gentleman.“

„Opravdu?“

„Během války strávil nějakou dobu v Evropě, věděla jsi to?“

Madeline tak nečekaná změna tématu zaskočila. „Ne, to jsem nevěděla. Co tam dělal?“

„Mluvil dost obezřetně, ale získala jsem dojem, že posílal zprávy o cestách, jakými Napoleon zásoboval své jednotky. Jeho informace zřejmě Wellingtonovi velmi pomohly.“

„Dobrý bože! Pan Leggett měl ve válce tajné posláním?“

„Nu, samozřejmě že tak zpříma to neřekl. Ovšem pokud tomu tak opravdu bylo, pak ani nemohl, nemám pravdu? Je to ostatně gentleman a ti o takových věcech nemluví. Je okouzlující, nemyslíš?“

Madeline si uvědomila, že ačkoliv zná svou tetu celý život, ještě nikdy neviděla v jejích očích tak zvláštní jiskru. Diskrétně zakašlala, aby skryla svůj úžas. „Ano, velmi okouzlující.“

„Na muže svého věku je ve výborné kondici.“

Madeline se šibalsky usmála. „Zralý, ale stále plný života?“

K jejímu úžasu se Bernice začervenala jako růže. Pak se posmutněle usmála. „Přesně tak.“

Kočár se zastavil a zachránil tak Madeline od dalších diskusí o osobním kouzlu a přednostech pana Leggetta. Dveře se otevřely. Zachary pomohl vystoupit nejprve Bernice a pak Madeline. Na tváři měl ustaraný výraz.

Váhavě je doprovodil ke vchodu do malého krámku.

„Nebude to trvat dlouho,“ řekla mu Bernice. „Můžete počkat zde.“

„Rozumím, madam. Budu přímo tady, kdybyste mě potřebovala.“

Madeline následovala tetu do zšeřelé Mossovy lékárny.

Obchůdek se za ta léta, co jej navštěvovala, změnil jen málo. Exotické aroma vonných směsí a podivného koření jí připomnělo dětství. Její otec byl u Mossových častým zákazníkem, ostatně jako většina gentlemanů z Vanziánské společnosti. Lékárna, již vedla paní Augusta, byla totiž jednou z mála, které nabízely vzácné vanzagarské byliny.

„Slečno Reedová, paní Deveridgeová, jak milé, že jste se zastavily.“ Augusta Mossová, rozložitá a důstojná, oděná do široké zástěry zakrývající i šaty, se vynořila z voňavého skladu za obchodem. „Tak ráda vás opět vidím. Už je to nějaký ten pátek, není-liž pravda?“

„Tak, tak,“ odvětila Bernice vesele. „Potřebuji nějaké byliny, a tak jsme si s Madeline řekly, že vás dnes navštívíme.“

Paní Mossová pokývala hlavou. „Výborně. A jaké byliny to mají být?“

„Madeline v poslední době špatně spí.“

„To je mi líto.“ Paní Mossová vydala krátký mlaskavý zvuk značící sympatie a soucit. „Zdravý spánek je moc důležitý pro duševní i tělesné zdraví.“

„Nepochybně.“ Bernice se s nadšením chopila oblíbeného tématu. „Vyzkoušely jsme obvyklé prostředky, ale nezabraly. Napadlo mě, že bych mohla zkusit jednu vanzagarskou rostlinu, s níž jsem udělala před lety velmi dobrou zkušenost. Když se zapálí, vydává kouř způsobující hluboký spánek. Máte něco takového?“

„Vím, kterou myslíte. Je poměrně vzácná. Dostávám ji tak dvakrát třikrát ročně. V tuto chvíli ji však bohužel nemám na skladě.“

„Ach,“ vzdychla Bernice. „To je mi líto. Ve městě je tak málo lékáren nabízejících byliny z Vanzagary. Všechny jsme už navštívily, ale čerstvou zásilku neobdržela žádná z nich už celé měsíce.“

„Škoda že jste se nestavily předevčírem. To jsem jí měla spoustu.“ Oči paní Mossové lítostivě zabloudily k prázdné nádobě na konci police. „Všechno koupil jistý gentleman, člen Vanziánské společnosti.“

Madeline zadržela dech a měla co dělat, aby na tetu nevrhla významný pohled.

Bernice pozvedla obočí. „Váš nový zákazník tedy koupil najednou všechny zásoby? Ať už je to kdokoliv, musí mít velké problémy s nespavostí.“

Paní Mossová zavrtěla hlavou. „Nemyslím, že by mu šlo o léčebné účinky této rostliny. Dle mého názoru s ní chce experimentovat. Začal se zajímat o vyvolávání halucinací a vizí.“

„Tak si říkám, zda by nebyl ochoten mi část přenechat,“ prohodila Bernice zamyšleně. „Možná kdyby věděl, jak moc to Madeline potřebuje, byl by se o množství, jež získal od vás, ochoten rozdělit.“

Paní Mossová pokrčila rameny. „Zeptat se jej určitě můžete. Oním gentlemanem je lord Clay.“

Madeline, své tetě stále v patách, vtrhla do dveří. Pohlédla na hospodyně. „Vrátil se už pan Hunt? Musím s ním naléhavě hovořit.“

„Není třeba mě hledat,“ ozval se Artemis stojící v polovině schodiště. „Jsem tady. Je dost, že jste se vrátily. Kde jste, sakra, byly?“

V jeho hlase zaznívalo vzdálené hřmění ohlašující příchod bouře: dostatečně blízké, aby vzbudilo pozornost a varovalo, nepředstavující však bezprostřední nebezpečí.

Madeline prudce vzhlédla. Okamžitě viděla, že zatímco tón svého hlasu stále ještě ovládal, jeho oči již potemněly prudkými emocemi.

„To je dobře, že jste tu, pane.“

Bernice na něj vrhla rozzářený pohled. „Měly jsme velmi vzrušující den. Madeline vám toho chce tolik říct.“

„Opravdu?“ Artemis sešel po schodišti, aniž z Madeline spustil zrak. „Byla byste tak laskavá a šla se mnou do knihovny, paní

Deveridgeová? Už se nemohu dočkat, až se dozvím, co *vzrušujícího* vám dnešní den přinesl.“

Paní Deveridgeová. Nemůže být pochyb, pomyslela si Madeline, když zamířila do knihovny. Není zrovna v nejlepší náladě.

„Nemusíte se na mě utrtovat, pane,“ ohradila se, sotva zavřel dveře místnosti a oni se tak ocitli sami. „Pro podobné jednání nemám pochopení. Pokud měly události posledních dnů neblahý vliv na vaše nervy, doporučuji vám, abyste začal užívat některý z Berniciných lektvarů.“

„Díky, myslím, že zůstanu u brandy,“ prohlásil Artemis suše a postavil se za svůj stůl.

„Pane, mohu vám –“

„Vše vysvětlit?“ Pozvedl obočí. „To doufám, protože otázek mám víc než dost. Začneme třeba s tou nejdůležitější. Jak jste si mohla dovolit opustit dům, aniž jste zanechala zprávu, kam máte namířeno?“

Madeline se nedala jen tak zastrašit. „Pane, tón vašeho hlasu se mi nelíbí ani v nejmenším. Jsem ochotna být trpělivá a chápající, protože, jak jsem již řekla, by nedávné události rozrušily každého. Přesto, pokud se mnou budete hovořit, jako byste...“ zarazila se a větu nedořekla.

„Jako bych co, madam? Jako bych o vás měl zájem?“ Položil dlaně na desku stolu a upřel na ni tvrdý pohled. „Jako bych měl důvod k obavám? Jako bych si myslel, že jednáte svévolně, tvrdohlavě a bezmyšlenkovitě?“

To na ni bylo příliš. Nervy jí povolily. „Chtěla jsem říct, *jako byste byl můj manžel.*“

Rozhostilo se tíživé ticho. Dokonce se zdálo, že ustal i tikot hodin. Madeline by dala všechno za to, aby mohla svá slova vzít zpátky, ale bylo pozdě.

„Váš manžel,“ opakoval Artemis zcela neutrálním tónem.

Strnula a soustředěně, prst po prstu, si začala stahovat rukavičky. „Promiňte mi, pane. Nechala jsem se unést a použila poněkud nevhodný příměr. To je tím, že jsem dnes objevila velmi důležitou stopu. Nemůžeme teď ztrácet čas hádkami.“

Artemis její slova ignoroval. Místo toho se s mrazivou zvědavostí zeptal: „Opravdu jsem jednal jako váš manžel? Pokud vím, popsala jste jej jako vraha a zločince prvního řádu.“

Pocítila bodnutí lítosti. „Nemluvte hlouposti, pane. Přirozeně jsem neměla v úmyslu přirovnávat vás k Renwickovi. To byl darebák bez jakéhokoliv smyslu pro čest. Vy jste jeho pravý opak.“

„Děkuji,“ procedil skrz zuby.

Madeline se soustředila na svlékání pravé rukavičky. „Jak víte, na manželství nemám nejlepší vzpomínky. Když jste na mě před chvílí začal křičet, přestala jsem se ovládat.“

„Já jsem nekřičel.“

„Ne.“ Začala se věnovat levé rukavičce. „Máte pravdu. Špatně jsem se vyjádřila. Nekřičel jste. Vlastně jste ani nezvýšil hlas. Nebylo toho zapotřebí. Jste totiž schopen zmrazit člověka jediným slovem.“

„O mrazení slovy nic nevím, mohu vás však ujistit, že když jsem se před chvílí vrátil domů a zjistil, že jste pryč, zamrazilo mě, a to až do morku kostí.“

Zamračila se. „Byl s námi Latimer a Zachary. Hospodyně vám to neřekla?“

„Ano. To jediné mi zabránilo, abych vás nechal hledat svými špehy.“

Madeline upustila rukavičku. Několik vteřin dokázala jen mlčky zírat, jak leží na koberci. Pak zvolna pozvedla zrak k Artemisovi a snažila se přečíst city třpytící se v hloubce jeho očí.

Nebylo to snadné. Artemis byl muž, který se uzavřel světu. Žil ve svém nitru, skryt za zavřenými dveřmi, zabeďněnými okny a vysokou kamennou zdí. V jádru to však byl, na rozdíl od Renwicka, krásné, ale prázdné loutky mající zájem jen o sebe, čestný a upřímný muž. Stačilo podívat se na Henryho Leggetta, Zacharyho a ostatní, kteří mu sloužili s upřímnou oddaností a láskou.

Kromě toho, stejně jako ona, důvěrně znal pocity viny a vlastního selhání.

„Prosím, přijměte mou omluvu, Artemisi.“ Zapomněla na rukavičku u svých nohou, a přemožena svými city, udělala krok směrem k němu. „Přestala jsem se ovládat. Manželé jsou pro mě citlivé téma.“

„To už jste mi vysvětlila víc než dostatečně.“

„Latimer i Zachary byli ozbrojeni a já jsem měla pistoli a nůž. Nejsem tak pošetilá.“

Dlouhou chvíli ji upřeně sledoval. „Ne, samozřejmě že nejste pošetilá. Jste inteligentní, bystrá žena, která je zvyklá rozhodovat se

sama.“ Prudce se napřímil a obrátil se k oknu. „Podle všeho jsem to byl já, kdo se nechal unést.“

„Artemisi –“

„Nic nezískáme, když budeme v hádce pokračovat.“ Spočil ruce za zády a upřeně se zadíval do zahrady. „Věnujme se něčemu rozumnějšímu. Povězte mi raději, co bylo tak důležité, že jste kvůli tomu dnes opustila dům.“

Na celém světě by se snad nenašel tvrdohlavější muž, než byl on. Madeline obrátila oči ke stropu, božího vnuknutí se však nedočkala.

„Máte pravdu, pane,“ řekla rázně. „Rozhodně je rozumnější přejít k méně citlivému tématu. Nic nepozvedne náladu tak jako nezávazný rozhovor o vraždě a temných úkladech.“

Ohlédl se přes rameno. „Dám vám radu, madam. Nepokoušejte své štěstí. Možná jste zvyklá rozhodovat se sama, stejně tak jsem však já zvyklý být pánem ve svém domě.“ Odmlčel se a významně pozvedl obočí. „V domě, kde jste nyní hostem.“

Odkašlala si. „Výborný postřeh, pane. Máte právo zde vydávat rozkazy. Dávám vám své slovo, že již neopustím dům, aniž bych vás informovala, kam přesně mám namířeno.“

„Jak se zdá, budu se s tím muset spokojit. A teď mi povězte o vašich dnešních dobrodružstvích.“

„Abych byla stručná, napadlo mě, že v Londýně je jen velmi málo lékárníků, kteří nabízejí vanzagarské rostliny, a i ti mívají málokdy na skladě větší množství. Přitom ten, kdo v Pitneyho domě zapálil onu směs, aby nás uspal, jí musel spotřebovat poměrně mnoho.“

Na několik vteřin se rozhostilo ticho, kdy si Artemis postupně uvědomoval, kam míří. „Takže jste došla k závěru, že zjistíte, kde byla ta směs bylin zakoupena?“

Pochopil její plán rychle, což ji potěšilo. „Vlastně jsem měla poměrně jasnou představu, jak začít. Má teta a já jsme dnes ráno navštívily ty lékárníky, kteří by, dle našeho názoru, mohli byliny toho druhu nabízet.“

Artemis se k ní otočil celým tělem. Konečně se mi podařilo získat jeho pozornost, pomyslela si.

„Pokračujte,“ vyzval ji.

„Jak jsem již řekla, je jen málo lékárníků, kteří toto zboží nabízejí. Před několika měsíci byl jeden z nich zabit přímo ve svém obchodě.“

„O té vraždě jsem slyšel.“ Artemis přimhouřil oči. „Vyrojily se dokonce klepy, že nějak souvisela s *Knihou tajemství*.“

„Ano. Většina však utichla, poté co si Ignatius Lorrington vzal život.“

„Tenkrát jsem uvažoval, zda skutečně neexistuje nějaké spojení mezi Lorringtonovou sebevraždou a zvěstmi o *Knize tajemství*,“ pronesl Artemis zamyšleně. „Byl jedním z mála lidí v Evropě, kteří by ji byli schopni rozluštit.“

Pokrčila rameny. „Pokud lze věřit lordu Linsladeovi, je s tou zatracenou knihou dávno konec. Tak či onak, společně s Bernice jsme se rozhodly přeptat se na ty uspávací byliny v obchůdku paní Mossové.“

Artemis si nepřítomně třel zátylek. „Mossovu lékárnu znám. Když jsem si míchal směs pro meditační svíce, kupoval jsem suroviny právě tam.“

„Zdejšími pravidelnými zákazníky je mnoho učenců, již zasvětili svůj život vanze. Paní Augusta se kdysi dokonce zmínila, že u ní nakupoval i sám Ignatius Lorrington. Ať už je to jakkoliv, prozradila mi, že ačkoliv obvykle byliny s hypnotickým účinkem nabízí, právě jí došly, neboť celou zásobu nedávno koupil jistý gentleman, jenž je členem Vanziánské společnosti.“

Artemise její slova zjevně zaujala. Odstoupil od okna, vrátil se za svůj stůl a pohlédl na Madeline. „Kdo je to?“

„Lord Clay.“

Po tváři se mu mihl výraz překvapení. Pak se zamračil. „Jednou nebo dvakrát jsem toho člověka potkal. Je docela příjemný, ale poněkud fádní. Řečeno vašimi slovy, je to jen další bláznivý chlapík z Vanziánské společnosti. Pokud vím, nijak zvlášť se o starý jazyk Vanzagary nezajímá. Nedokážu si představit, že by se snažil získat něco tak mystického, jako je *Knihy tajemství*.“

„Přesto je v tuto chvíli jediným majitelem většího množství vanzagarských bylin s hypnotickým účinkem v celém Londýně.“

Artemis uchopil do ruky perořízek a nepřítomně jím začal tlučit o psací podložku. „Moc toho v ruce nemáme.“

„Napadá vás snad něco lepšího?“ zeptala se poněkud příkře.

Odhodil perořízek stranou. „Ne. Dobrá tedy, budeme sledovat vaši stopu.“

„Jak? Stěží můžeme jeho sídlo prohledat. Není tak pusté, jako byl dům pana Pitneyho. Dnem i nocí bude plné služebnictva.“

Artemis se pousmál. „Je jedno staré vanzistické moudro, které praví, že pevnost s příliš velkou posádkou je právě tak zranitelná jako pevnost opuštěná.“

Zamračila se. „To přísloví jsem ještě nikdy neslyšela.“
„Možná proto, že jsem si ho právě vymyslel.“

Upřeně hleděla do plamene, dokud nevyplňoval celé její zorné pole. Vzduch ložnice se záhy prosytil jemnou a přitom bohatou vůní.

Před několika minutami zatahla těžké závěsy a zamkla dveře, aby si zajistila soukromí. Místnost se ponořila do šera. Tlumené zvuky přicházející z nitra domu i z ulice pod okny ustoupily do pozadí.

Otec ji naučil vanzistickému umění meditace už před lety. Byla to však Bernice, kdo vybíral vonné příměsi pro výrobu meditační svíce. Směs byla velmi jemná. Konejšila smysly a stejně jako vůně v obchodu paní Mossové v ní vyvolala vzpomínky na minulost. Myslí se jí míhaly dávné obrazy: otec sklánějící se nad ní, aby jí poradil, jak přeložit nějakou obzvláště obtížnou pasáž v textu.

Žádná ze vzpomínek nenáležela matce – ta zemřela, když byl Madeline rok, mnoho se však týkalo Bernice.

Byla to právě Bernice, která se nastěhovala do domu Reedových, aby se postarala o ovdovělého bratra a jeho malou dcerku. Bernice, veselá, nadšená, vřelá a milující, jež se stala po smrti Elizabeth Reedové tolik potřebným ostrovem jistoty v rozbouřeném moři smutku.

Bernice si Madeline zamilovala a obklopila ji mateřskou láskou. Opět dodala domácnosti ztracený řád a přiměla svého zdrceného bratra, aby se vynořil z temných hlubin, do nichž ho manželčina smrt uvrhla.

Nakonec to nebylo celoživotní otcovo studium vanzy, co zachránilo rodinu před krizí, pomyslela si Madeline. Byla to teta Bernice.

Jemně odsunula stranou obrazy z dětství a nechala mysli plout děsivé vize ze své vracející se noční můry. Ani v nejmenším se jí nechtělo zkoumat onen sen, neměla však na vybranou. Ten poslední byl totiž něčím odlišný a ona věděla, že musí tuto odlišnost pochopit.

Čas ubíhal. Ponořila se hlouběji do svých představ. Tak hluboko, že opět slyšela hladové praskání ohně a cítila kovový klíč ve své dlani. Na koberci znovu zahlédla zlatý záblesk.

Začalo jí být chladno, stejně jako jí bývalo ve snu. Prsty se jí tráslý, přesto se od obrazů ve své mysli neodvrátila.

Artemisovo vyptávání ji přivedlo na myšlenku, aby prozkoumala scény ze svého snu v meditativním stavu. Minulou noc ji vyrušil

Zacharyho příchod. Celý den pak měla zvláštní pocit, že Artemisovi zapomněla říct o své nové, mírně pozměněné podobně snu cosi velmi důležitého.

Artemise nejvíce zaujala vycházková hůl, ta se však ve snu objevovala pravidelně, a ona jí tedy nevěnovala žádnou zvláštní pozornost. Elegantní hůl nebyla důležitá. Představovala jen symbol Renwickovy marnivosti.

Byl to klíč, co jí dělal starosti. Během měsíců následujících po požáru se děsivá noční můra opakovala mnohokrát. Pravda, obrazy se příležitostně měnily. Jejich společným znakem byl však Madelinin rostoucí strach, že se jí nepodaří pokoj otevřít.

Pokud si ale pamatovala, v žádné verzi snu se nestalo, aby mrtvá Renwickova ruka sáhla po klíči neustále vypadávajícím z jejích prstů.

Nesnažila se vybavovat si obrazy násilím. Díky svíci a vědomému soustředění se objevovaly poměrně plynule. Plameny, mučivý Renwickův smích, zápach kouře. Vše se vynořovalo z její mysli.

Klíč jí vypadl z ruky. Sklonila se, aby jej zvedla. Renwick se zasmál. Otočila se k němu.

Mrtvými prsty sáhl po klíči.

Ložnici se rozlehl výkřik. Plamínek svíčky zaplápolal a zhasl, pokoj se vzápětí ponořil do hlubokého šera.

Sotva měla dost času uvědomit si, že to byla ona, kdo vykřikl a následně převrhl svíci, když uslyšela dusot nohou na schodišti. Vzápětí kdosi začal bušit pěstí do dveří.

„Madeline! Okamžitě otevřete!“

Udýchaná a promáčená ledovým potem vstala a spěchala odemknout. Prudce otevřela a vzápětí byla málem sražena Artemisem, který vtrhl dovnitř.

„Co to, k sakru, má být?“ Zastavil se přímo uprostřed ložnice a přelétl místnost jediným pohledem.

„To je v pořádku,“ řekla rychle. „Omlouvám se, že jsem vykřikla.“

Podíval se na ni a pak třemi dlouhými kroky přistoupil k oknu. Jediným prudkým pohybem rozhrnul závěs a zkontroloval zámky. Pak se otočil a pohlédl na zhaslou svíci.

„Meditovala jsem,“ vysvětlila mu. „Snažila jsem se vybavit si obrazy z toho snu.“

Ve dveřích se objevila Bernice, tvář staženou obavami. „Pro všechno na světě, co se tady děje?“

„Něco se stalo?“ Za Bernice se vynořil Eaton Pitney, ruku zavěšenou do bílé pásky. Ustaraně svažtil ježaté obočí. „Byl tady někdo z těch odpadlíků?“

„Ne, ne, ne,“ kroutila hlavou Madeline. Když uviděla, že se v chodbě objevily také Nellie a hospodyně, tiše zasténala. „Meditovala jsem a něco mě vylekalo. Prosím, není žádný důvod k obavám.“

„Já se o to postarám, paní Jonesová,“ oznámil Artemis hospodyně. „Uklidněte, prosím, personál.“

Chvilí počkal, než sešla zadním schodištěm do přízemí, a pak se obrátil k Madeline. „Co se, sakra, stalo?“

„Můj sen.“ Obrátila se k Pitneymu. „Je to dlouhá historie, pane. Úplně postačí, když řeknu, že se mi opakovaně zdává jeden zlý sen. Minulou noc se ale odehrál trochu jinak než předtím. Důležitou roli v něm hraje klíč.“

„Klíč?“ Eaton Pitney naklonil hlavu na stranu. „Myslíte klíč ke dveřím?“

„Co se s ním stalo?“ zeptal se Artemis.

„V mém snu se objevoval vždy, minulou noc jsem jej však upustila, a místo abych ho zvedla jako obvykle –“ Odmlčela se a opět pohlédla na Pitneyho. „Pane, jak jste mi včera řekl, nevěříte, že by ta útlá knížka, co jsem vám ukázala, mohla být *Knihou tajemství*.“

„Něco takového je nemožné. Není ani psána správným jazykem.“

„Společně jsme pak hovořili o možnosti, že by to mohla být jakási šifra.“

„Ano, ale stále nechápu souvislost.“

Zhluboka se nadechla. „Lord Linslade mluvil s vetřelcem, kterého považoval za ducha mého zesnulého manžela. Podle Linsladea byla předmětem jejich rozhovoru *Knihy tajemství*. Renwickův duch se podle všeho zmínil o skutečnosti, že i kdyby se tato kniha objevila, k jejímu přeložení by bylo zapotřebí nějaké pomůcky, protože je jen velmi málo učenců, kteří by dokázali přečíst text ve starovanzštině.“

„Zcela správně,“ přitakal Pitney.

„A vy sám jste se pak zmínil, že onen odpadlík, co vás překvapil v bludišti, požadoval klíč.“

„Kam tím vším míříte, Madeline?“

„Co když *Knihy tajemství* nebyla zničena při požáru?“ otázala se Madeline klidným hlasem. „Co když ji někdo má a teď hledá šifru, s jejíž pomocí by mohl rozluštit ono tajemství? Co když ten útlý svazek, který právě studuji, je klíčem ke *Knize tajemství*?“

Čekal v hlubokém stínu za paravánem a pozoroval místnost malými otvory tvořícími součást dekoru. Jeden po druhém vstoupili do elegantně zařízené jídelny dva muži. Každý z nich se poněkud zarazil, když spatřil toho druhého. Své rozpaky se pokusili zakrýt obvyklými zdvořilostmi, jež však nyní vyzněly poněkud hluše. Když se pak rozhlíželi po místnosti ozářené ohněm plápolajícím v krbu, dávali si pozor, aby jeden druhému nepohlédli do očí.

Stůl byl prostřen pro čtyři, světlo svic se třpytilo na křišťálových sklenicích a stříbrných přiborech. Vysoká okna nabízející výhled do zábavního parku byla zakryta těžkými, sametovými závěsy, díky nimž zněla hudba a hlasy lidí měkce, jakoby z dálky. Zvuk kroků oněch dvou gentlemanů tlumil tlustý koberec, v dohledu nebylo žádné služebnictvo.

V soukromém salonku zavládlo ticho. Byl to nakonec Glenthorpe, kdo se odhodlal prolomit ledy jako první. „Nečekal jsem, že vás tady dnes večer potkám. Mám to chápat tak, že patříte mezi podílníky?“

„Myslíte ten těžební projekt?“ Flood uchopil láhev vína stojící na stole. Naplnil si štědře sklenici, ale Glenthorpovi nenabídl. „Účastním se jej od samotného počátku. Brzy mi začne přinášet zisk.“

„Pokud vím, příležitost k této investici byla nabídnuta jen hrstce gentlemanů.“

„Ano, já vím. Šlo o exkluzivní záležitost.“ Flood z poloviny vyprázdnil svou sklenku a pak se přes její okraj zahleděl na Glenthorpa. „Takže vy jste jedním z těch, kdo byli u zrodu celého podniku?“

„Znáte mě, Floode.“ Malou místností se dutě rozlehl Glenthorpův smích. „Když se mi naskytne příležitost, vždy jí dokážu jak se patří využít.“

„Ano, znám vás,“ odpověděl Flood tiše. „A vy znáte mě. A oba jsme znali Oswynna. Zajímavé, nemyslíte?“

Glenthorpe sebou trhl. „Slyšel jste nejnovější zprávy?“

„Že dnes ráno vytáhli z řeky jeho tělo? Slyšel.“

„Zabil ho nějaký lupič,“ řekl Glenthorpe. Jeho hlas zněl netrpělivě a vyděšeně zároveň. „Jen si vzpomeňte na jeho povahu. Byl divoký a bezohledný. Až příliš mnoho času trávil v nejnebezpečnějších částech města. Je zázrak, že ho ve slumech nepotkala kulka daleko dříve.“

„Ano,“ řekl Flood. „Zázrak. Ale teď je po něm, nemám pravdu? Zbyli už jen dva členové našeho malého klubu.“

„Proboha, Floode, nemohl byste těch řečí o Oswynnovi nechat?“

„Zbyli jsme dva a podivnou shodou náhod se dnes večer máme oba setkat s tím, kdo řídí náš podnik, abychom se dozvěděli, jaký je zisk.“

Glenthorpe přistoupil k ohni, aby se zahřál. „Jste namol opilý. Snad jste mohl počkat alespoň do doby, než vyřídíme naši záležitost.“

„Naši záležitost,“ opakoval Flood zamyšleně. „Ach ano, naši skvělou investici. Řekněte, nepřipadá vám divné, že se doposud nedostavil nikdo další?“

Glenthorpe se zamračil. Pak trhnutím za řetízek vytáhl hodinky a otevřel je. „Je teprve čtvrt na jedenáct.“

„Byli jsme pozváni na deset.“

„No a?“ Glenthorpe schoval hodinky zpátky do kapsy. „Park je dnes plný lidí. Ostatní podílníci se bezpochyby zdrželi někde venku.“

Flood se zadíval na čtyři místa u stolu. „Nemůže jich být mnoho.“

Glenthorpe jeho pohled sledoval. Ruce se mu chvěly rozrušením. „Dva další nejmní.“

Flood si dál prohlížel prostřený stůl. „Pokud vezmeme v úvahu, že jedno místo je vyhrazeno gentlemanovi, který celý podnik řídí, chybí už jen jediný investor.“

„Tomu nerozumím.“ Glenthorpe si pohrával s řetízkiem u hodinek. „Proč se tak zpozdil? Koho by nezajímal vlastní zisk?“

Artemis vystoupil zpoza paravánu. „Mrtvého,“ řekl tiše.

Flood s Glenthorpem se k němu prudce otočili. „Hunt,“ zamumlal Flood.

„Co to má, sakra, znamenat?“ Zděšený výraz v Glenthorповě tváři byl vystřídán naprostým zmatkem. „Proč jste se schovával za tou zástěnou? Měl jste se ozvat, když jsme přišli. Dnešní noc není na podivné hry právě vhodná.“

„Souhlasím s vámi,“ řekl Artemis. „Hra skončila.“

„Co jste myslel tou svou poznámkou o mrtvém?“ naléhal na něj Glenthorpe.

„Jste hlupák, Glenthorpe.“ Flood z Artemise nespouštěl oči. „Vždycky jste byl hlupák.“

Glenthorpe se naježil. „Zatraceně, jak se opovažujete, pane? Vy mě nemáte co urážet.“

„Hunt není třetí podílník,“ hlesl Flood unaveně. „On je tím, kdo náš těžební projekt řídí, je to tak?“

Artemis přikývl. „Máte pravdu.“

„Řídí?“ Glenthorpe pohlédl na stůl prostřený pro čtyři a pak se jeho zrak opět stočil k Artemisovi. „Kdo je tedy tím třetím investorem?“

Flood zkrivil ústa. „Mám podezření, že oním třetím mužem, který celé své jmění vložil do těžby zlata, byl Oswynn.“

Artemis dál setrval ve stínu. „Opět se nemýlíte. Ostatně, z celé trojice jste byl vždycky nejchytřejší.“

Flood zaťal zuby. „Povězte mi, jen tak pro zajímavost, o jak velkou část z celkového vkladu jsme přišli?“

Artemis přistoupil ke stolu, uchopil láhev, naplnil sklenici a pohlédl na dvojici mužů před sebou.

„Přišli jste o všechno,“ řekl.

„Ty zatracený bastarde,“ zašeptal Flood.

Glenthorpe zalpal po dechu. „O všechno? Ale to není možné. Co naše zisky? Měli jsme na té investici vydělat jmění.“

„Obávám se, že váš zisk, stejně jako všechny peníze, které jste do podniku vložili, zmizel v šachtách onoho imaginárního zlatého dolu v jižním Pacifiku.“

„Vy tedy tvrdíte, že žádný důl neexistuje?“

„Ano, Glenthorpe. Přesně to jsem vám chtěl sdělit.“

„Ale... ale já jsem uvalil hypotéku na své statky, abych získal prostředky k zakoupení podílu.“ Glenthorpe rukama sevřel opěradlo židle. „Jsem zničen.“

„Všichni tři jsme do toho podniku vložili mnohem víc, než jsme si mohli dovolit.“ Flood probodl Artemise jedovatým pohledem. „Nechali jsme se napálit. Oklamat lákavou iluzí. A tady Hunt byl tím kouzelníkem, který ji stvořil.“

Glenthorpe se zapotácel a jeho tvář se stáhla ve výrazu zoufalství. Přitiskl si ruku k hrudi, několikrát se nadechl a teprve pak se zvolna napřímil. „Proč? Proč to všechno?“

Artemis na něj pohlédl. „Kvůli Catherine Jensenové.“

Glenthorpe zbledl. Přitáhl si židli k sobě a ztěžka na ni dosedl. „Zatraceně. Tak to jste byl vy, kdo nám před několika měsíci poslal ty přívěsky k hodinkám?“

„Chtěl jsem, abyste měli čas trochu se zamyslet nad minulostí, než podniknu další kroky,“ řekl Artemis.

„Jste chladnokrevný darebák, Hunte,“ prohodil Flood téměř lhostejně. „Měl jsem si to uvědomit už dávno.“

„Ne.“ Glenthorpe si utřel nos hřbetem ruky. „Ne, to není možné. Jak by mohlo? Vždyť to skončilo už před pěti lety.“

Artemis na něj sotva pohlédl. Nebezpečí pro něj nepředstavoval Glenthorpe, ale Flood. „Pomsta nepodléhá času.“

„Byla to nehoda,“ zakvílel Glenthorpe. „Ztropila povyk. Kdo by si pomyslel, že se holka jako ona bude tak bránit? Vytrhla se nám. Snažili jsme se ji chytit, ale utekla. Byla temná, bezměsíčná noc. Bez svítilny jeden neviděl ani vlastní nos mezi očima. Nemohli jsme za to, že spadla z útesu.“

„Já to vidím jinak,“ odpověděl Artemis tichým hlasem. „Byla to vaše vina. Vaše, Floodova a Oswynnova.“

„Nuže,“ pronesl Flood sotva slyšitelně. „Chystáte se nás zavraždit tak jako Oswynna?“

Glenthorpovi zděšením poklesla čelist. „Vy jste zabil Oswynna?“ Prudce sebou škubl a musel se chytit stolu, aby neupadl. „Tak to nebyl lupič?“

„Samozřejmě že to byl Hunt, kdo zabil Oswynna,“ zavrčel Flood. „Kdo jiný by to mohl být?“

„Ačkoliv to tak vypadá,“ řekl Artemis, „já jsem Oswynna nezabil.“

„Nevěřím vám,“ odfrkl Flood.

„Čemu chcete věřit, je samozřejmě vaše věc. Pokud se ale budete mít na pozoru přede mnou, můžete přehlédnout skutečného vraha.“

„Tak jako jsme přehlédli fakt, že ona skvělá investice je jen pouhou vidinou vedoucí k finančnímu krachu?“ zasyčel Flood.

Artemis se usmál. „Přesně tak. Má rada je prostá: varujte se všech nových známých.“

„Ach ne.“ Glenthorpe dýchal mělce a přerývaně. „To nemůže být pravda.“

Flood zaťal zuby. „Pokud jste nezabil Oswynna vy, Hunte, tak kdo tedy?“

„Výborná otázka.“ Artemis nepřítomně usrkl ze sklenice. „Jak doufám, už brzy na ni naleznu odpověď. Co však lze říci téměř s

jistotou, je, že příští obětí bude některý z vás dvou, možná dokonce oba. Proto jsem vás sem dnes zavola. Než zemřete, chtěl jsem vám oznámit, že Catherine Jensenová byla nakonec pomstěna.“

Glenthorpe jen bezmocně zavrtěl hlavou. „Ale proč by nás někdo cizí chtěl zabít?“

„Ze stejného důvodu, proč zabil Oswynna. Má v úmyslu odvrátit mou pozornost od jistého podniku, na němž mi velmi záleží,“ odpověděl Artemis. „Přiznávám, že do jisté míry uspěl. Přiměl mě, abych rozdělil svou pozornost. Nemohu však připustit, aby tato situace pokračovala.“

Flood se na něj upřeně zadíval. „Čeho se týká ona záležitost?“

„Mé věci vás nemusí zajímat,“ odsekl Artemis. „Stačí, když řeknu, že od této chvíle mě už s vámi ani s Glenthorpem nic nespojuje. Události mě donutily vyložit karty na stůl dřív, než jsem měl původně v plánu. Nezbyvá mi než spokojit se s vědomím, že vám už zítra ráno budou na dveře bušit věřitelé.“

„Jsem zničen,“ zasípal Glenthorpe. „Naprosto zničen.“

„Ano.“ Artemis vykročil ke dveřím. „Není to sice ani zdaleka přiměřený trest za to, co jste udělali před pěti lety, ale aspoň budete mít za dlouhých, chladných nocí o čem přemýšlet. Pokud vás ovšem dřív nenajde ten, kdo zabil Oswynna.“

„K čertu s tebou, ty zatracený bastarde,“ zavrčel Flood. „Nenechám tě jen tak vyklouznout.“

„Pokud máte pocit, že jsem se nějakým způsobem dotkl vaší cti,“ pravil Artemis klidně, „pošlete za mnou své sekundanty.“

Flood zrudl vzteky, ale neřekl ani slovo.

Artemis vyšel na chodbu a zavřel za sebou dveře. Uslyšel, jak do nich z druhé strany cosi narazilo. Nejspíš láhev od vína, pomyslel si.

Zamířil dolů zadním schodištěm a vkročil do mlžné noci. Bělavý opar nikterak neutlumil touhu lidí po zábavě, většina návštěvníků však dala přednost atrakcím uvnitř pavilonů. Světla Křišťálového paláce zářila. Když se Artemis vydal štěrkem vysypanou stezkou vinoucí se kolem hájku osvětleného lucernami, měl ji jen pro sebe.

Konečně bylo po všem. Pět dlouhých let strávených čekáním na příležitost, plánováním a nekonečným hledáním vhodné strategie, to vše právě skončilo. Oswynn byl mrtvý, na Flooda a Glenthorpa čekal finanční krach nebo smrt z ruky neznámého zločince vydávajícího se za ducha Renwicka Deveridge. Pomsta byla vykonána.

Uvědomil si, že od tohoto okamžiku něco očekával, ale necítil nic. Kde bylo uspokojení, pocit zadostiučinění či alespoň špetka vnitřního smíru?

Naslouchal potlesku linoucímu se ze Stříbrného paláce. Mesmeristovo představení právě skončilo.

Snad jsem byl i já sám celých těch pět let v transu, napadlo ho. Možná měla Madeline pravdu a já nejsem nic než výstřední blázen. Vždyť který normální, rozumně uvažující muž by strávil myšlenkami na pomstu *pět let*?

Odpověď na svou otázku znal: takový, jenž kromě chladnokrevné pomsty neměl, proč by žil.

Sklíčující poznání, stejně beztvaré jako okolní mlha, jen mnohem těžší, mu sevřelo duši. Vyšel západní branou a zamířil k první v řadě drožek krčících se ve tmě.

Když spatřil malý černý povoz čekající na ulici, zarazil se. Venkovní svítlny skrz mlhu strašidelně žhnuly, vnitřek kabiny byl pohroužen do temnoty.

„Zatraceně.“

Prázdnost u jeho nitru okamžitě vyplnil hněv. *Ona tady přece nemá co dělat.*

Vydal se směrem k vozu. Z hroudy sedící na kozlíku se vyklubal Latimer.

„Promiňte mi to, pane Hunte. Snažil jsem se jí to vymluvit, aby za váma nechodila, ale nechtěla nic slyšet.“

„O tom, kdo vám dává příkazy, si promluvíme později, Latimere.“

Trhnutím otevřel dveře a naskočil do neosvětlené kabiny.

„Artemisi.“ Madelinin hlas zněl přiškrceně. „Setkal jste se dnes s těmi dvěma muži. Floodem a Glenthorpem. Nesnažte se to popřít.“

Posadil se naproti ní. Měla hustý závoj, stejně jako oné první noci. Ruce navlečené do rukaviček svírala v klíně. Do tváře jí vidět nemohl, jasně však vycítil napětí, jež z ní vyzařovalo.

„Nemám v úmyslu nic popírat.“

„*Jak jste se mohl opovážit, pane?*“

Její výbuch hněvu ho na několik vteřin zbavil slov. „Co to má, k čertu, znamenat?“

„Neměl jste ani tolik slušnosti, abyste mě o svých úmyslech informoval. Kdyby se Zachary náhodou nezmínil, že jste poslal vzkazy dvěma gentlemanům, s nimiž máte nějaké obchodní jednání,

ani bych nevěděla, k čemu se chystáte. Jak jste mohl něco takového udělat, aniž jste mi o tom aspoň řekl?“

Madelinino rozčilení ho zmátlo. „Mé jednání s Glenthorpem a Floodem vás nemusí zajímat.“

„Řekl jste jim, že je čeká krach, nemám pravdu?“

„Ano.“

„Pro všechno na světě, pane, mohlo vás to stát život.“

„To je vysoce nepravděpodobné. Měl jsem celou věc pevně v ruce.“

„Dobrý bože, Artemisi. Dáte si dostaveníčko se svými nejhoršími nepřáteli a nevezmete s sebou ani Zacharyho, aby vám kryl záda?“

„Ujišťuji vás, že Zachary by mi tam nebyl nic platný.“

„Neměl jste právo takto riskovat. Co kdyby se něco zvrtno?“ Zvýšila hlas. „Co kdyby vás Glenthorpe nebo Flood vyzvali na souboj?“

Její hněv ho znepokojoval a zároveň zvláštním způsobem okouzloval. Až teď si uvědomil, že se o něj bála. „Flood ani Glenthorpe nejsou z těch, co by riskovali svůj krk při souboji, jinak bych je už dávno vyzval sám. Uklidněte se, Madeline.“

„Uklidnit se? Jak se vůbec opovažujete mi něco takového navrhnout? Co kdyby někdo z nich vytáhl pistoli a na místě vás zastřelil?“

„Nejsem bezbranný,“ řekl konejšivě. „Vím, že není rozumné poukazovat na své nedostatky, ale skutečnost je taková, že jsem mistr vanzy. Není tak snadné mě zabít.“

„Ten váš zatracený výcvik vás před olovem neochrání, pane. Renwick Deveridge byl také vanzián, a přesto jsem vzala pistoli a zastřelila ho v jeho vlastním domě.“

Vůz se dal do pohybu, ticho uvnitř však bylo tak hlasité, že přehlušilo i rachocení kol a klapot kopyt. Madeline naslouchala ozvěně svého doznání a přemítala, zda se skutečně nezbláznila. Po všech těch měsících, kdy toto tajemství – tajemství, kvůli němuž ji mohli pověsit nebo poslat do vyhnanství – přísně střežila, se nakonec prořekne v hádce.

Artemis se tvářil zamyšleně. „Takže ty zvěsti byly pravdivé. Zastřelila jste ho.“

Sevěla ruce, stále složené v klíně. „Ano.“

„A vaše vracející se noční můra je, jak předpokládám, přesným obrazem událostí toho večera?“

„Ano. Když jsme o tom mluvili, první část jsem vynechala.“

„Tu, v níž jste zastřelila Deveridge.“

„Ano.“

Nespouštěl z ní oči. „Také jste mi neřekla, proč jste se tak zoufale snažila odemknout ložnici ve chvíli, kdy dům kolem vás už hořel.“

„Uvnitř byla Bernice.“

Nastala chvíle tíživého ticha.

„Zatraceně.“ Artemis si ji zkoumavě prohlížel. „Jak se tam dostala?“ zeptal se nakonec.

„Renwick ji unesl té noci, kdy otrávil otce.“ Prsty ji bolely. Pohlédla dolů a spatřila, že sevřela ruce do jediné pěsti. „Odvezl ji do svého domu, svázal, dal jí roubík a nechal ji tam, aby uhořela.“

„Jak jste to zjistila?“

„Když jsem otce našla, ještě stále žil. Varoval mě, že Renwick odvezl Bernice a zřejmě si přijde i pro mě. Řekl mi, že mou jedinou nadějí je rychlé a rozhodné jednání. Nabádal mě, abych pamatovala na vše, co mě z vanzy naučil.“

„Co jste udělala?“

„Sledovala jsem Renwicka do jeho domu. Ve chvíli, kdy jsem přijela, už založil oheň v laboratoři a chystal se zapálit kuchyni. Vstoupila jsem do zahrady, pohlédla vzhůru a v okně ložnice spatřila Bernicinu tvář. Podařilo se jí dovléct se až tak daleko, ruce však měla stále svázané. Nemohla okno otevřít a já jsem se zas nemohla vyšplhat za ní.“

„Takže jste vstoupila do domu?“

„Ano. Neměla jsem jinou volbu.“ Zavřela oči, aby se ubránila myšlenkám útočícím na ni s děsivou naléhavostí. „Renwick byl stále v kuchyni. Neslyšel mě. Vyběhla jsem tedy po schodech a pospíchala chodbou k ložnici. Až na záři ohně ze zadního schodiště tam byla tma.“

„Zjistila jste, že je místnost zamčená.“

Přikývla. „Pokoušela jsem se otevřít zámek sponkou do vlasů. Slyšela jsem praskání plamenů, nezbývalo mi moc času. Pak se, zcela nečekaně, v chodbě objevil *on*. Musel mě zahlédnout na schodišti.“

„Co vám řekl?“

„Když mě spatřil, jak se skláním k zámku, začal se smát. Držel klíč a smál se. ‚Hledáte tohle?‘ zeptal se.“

„Co jste odpověděla?“

„Nic.“ Madeline na Artemise pohlédla přes závoj. „Pistole ležela na podlaze vedle mě, skrytá pod záhyby mého pláště. Neviděl ji. Tatínek mi řekl, že nesmím váhat, protože Renwick je vanzián. Proto jsem nic neřekla. Sáhla jsem po pistoli, uchopila ji a jediným pohybem jsem jej zastřelila. Nebyl dál než dva yardy. Kráčel ke mně a smál se jako démon, kterým také byl. Nemohla, nesměla jsem minout.“

V Artemisových očích se zablesklo. „A pak jste vzala klíč, odemkla dveře a zachránila svou tetu.“

„Ano.“

„Jste vskutku obdivuhodná, má drahá.“ Zadívala se na něj. „Nikdy v životě jsem se nebála tak jako tehdy.“

„Ano, jistě,“ odpověděl. „Právě proto je to tak úžasné. Nechci, abyste setrvala u nepříjemných vzpomínek déle, než je nezbytně nutné. Protože jste však byly vy a vaše tetu poslední, kdo viděl Renwicka naživu, musím se zeptat ještě jednou. Jste si opravdu jista, že Renwick té noci zemřel?“

Zachvěla se. „Ano. Bernice se zdržela, aby se o tom přesvědčila. Řekla, že nesmíme udělat žádnou chybu, když jde o tak šíleného a nebezpečného muže.“

„A také velmi vychytralého.“

Napřímila se a vrhla na něj odhodlaný pohled. „Byl právě tak obratný, jako jste vy, pane. Přesto se nedokázal vyhnout kulce.“

„Chápu, co tím chcete říct, a děkuji vám za vaši starost.“

„Zatraceně, Artemisi, nemluvte se mnou, jako bych byla nesvéprávná. Moc dobře vím, co s lidskou hrudí umí udělat kulka vypálená z těsné blízkosti.“

„Snad. Proč jste si vybrala právě tuto chvíli, abyste mi řekla pravdu o událostech té noci?“

Strnula. „Ujišťuji vás, že jsem neměla v úmyslu přiznat se k vraždě.“

„Šlo o sebeobranu.“

„Snad, ale ne každý by tomu byl ochoten uvěřit.“

„Já vám věřím.“

„Promiňte, pane, ale zprávu o tom, že jsem vražedkyně, přijímáte poněkud vlažně.“

Pousmál se. „Není to pro mě zas taková novinka. Už nějakou dobu jsem si byl téměř jist, že Deveridge zastřelila buď vaše teta, nebo vy, přičemž jsem byl ochoten vsadit spíše na vás, Madeline. Bernice by použila raději jed než pistoli.“

„Rozumím.“ Pohlédla do svého klína na ruce s pevně propletenými prsty. „Nevím, co na to říct.“

„Nemusíte říkat nic.“ Odmlčel se. „Ale vzhledem k tomu, jakým způsobem jste mi vmetla pravdu do tváře...“

„Nechápu, co to do mě vjelo. Musela jsem přijít o rozum.“ Zamračila se. „Kdepak rozum. Povolily mi nervy. Jak se *opovažujete* riskovat svůj krk takovým způsobem, jako jste to udělal dnes večer?“

„Proč se na mě tak zlobíte?“ zeptal se klidně. „Bojíte se snad, že byste přišla o mé služby, kdyby mě Glenthorpe nebo Flood zabil?“

Zachvátil ji spalující, očistný hněv. „Zatraceně, Artemisi, to není pravda, a vy to dobře víte. Jsem vzteky bez sebe, protože bych nedokázala snést, kdyby se vám mělo něco stát.“

„Chcete snad říct, že navzdory mé vanziánské minulosti jste mě začala mít ráda? A snad byste mohla přehlédnout i mé spojení se světem obchodu?“

Sjela ho pohledem. „Nemám náladu na žerty, pane.“

„Ani já ne.“ Bez varování k ní vztáhl ruce a uchopil ji za ramena. „Řekněte mi přesně, z jakého důvodu je pro vás představa, že bych mohl být zabit, tak nesnesitelná.“

„Nemluvte nesmysly,“ procedila skrz zuby. „Moc dobře víte, proč si nepřeji, abyste byl zraněn či ještě něco horšího.“

„Jestliže vám nedělá starosti vidina hledání dalšího odborníka školeného v umění vanzy, je snad příčinou obav o mou osobu skutečnost, že nesnesete pomyšlení na další břímě viny?“

„K čertu s vámi, Artemisi.“

„Máte snad strach, že pokud by se mi něco stalo v době, kdy pracuji pro vás, nevyhnula byste se odpovědnosti, stejně jako se cítíte odpovědná za to, co se stalo vašemu otci?“

V tu chvíli už sotpil i on, což si Madeline vzápětí uvědomila. „Ano, je to jeden z důvodů. Pocitu viny jsem si užila už dost.“

„Nenesete za mě žádnou odpovědnost, madam.“ Jeho hlas byl chladný a ostrý jako čepel. „Rozuměla jste?“

„Do mých pocitů mi nemáte co mluvit.“

„Ale ano, mám.“ Spustil ruku, kterou až doposud svíral její rameno, uchopil lem závoje a přehodil tenounkou látku dozadu přes

Madelininu hlavu, aby jí viděl do obličeje. „V této věci jsme zapleteni oba a společně ji také vyřešíme.“

„Artemisi, pokud se vám něco stane, pak nejspíš opravdu zešílím,“ zašeptala zlomeně.

Uchopil její tvář do dlaní. „Poslouchejte mě pozorně. Rozhoduji se sám. Není vaší povinností, a dokonce ani nemáte právo cítit vinu za následky mých rozhodnutí. Sper to ďas, Madeline, nejsem někdo, za koho byste měla cítit *odpovědnost*.“

„Kdo tedy jste, pane?“

„Proboha, madam, jsem váš *milenec*. Na to nikdy nezapomínejte.“ Vtiskl jí na ústa vášnivý polibek, položil ji do polštářů a přilehl vahou svého těla. Ani v nejmenším nedbal na to, že jí zmačká šaty.

„Artemisi.“

„Když jsem před několika minutami vyšel z Paláců snů, měl jsem pocit, jako bych se právě probíral z transu.“ Položil jí svou dlaň na tvář. „Z transu, který trval pět dlouhých let. Jediné, co mě v té době udržovalo při životě, byla myšlenka na pomstu. Dnes večer jsem si poprvé uvědomil, že jsem našel něco mnohem důležitějšího.“

„Co, Artemisi?“

„Vás.“

Sklonil hlavu a zasypal její ústa žhavými, hladovými polibky. Palčivé vzrušení zcela ovládlo všechny Madelininy smysly. Přitiskla se k němu a líbala ho se stejně nenasytnou vášní, jakou projevoval on jí.

Ústy jí vykreslil na hrdle horkou stopu. „Jsem váš milenec,“ zašeptal znova.

„Ano. Ano.“

Vyhrnul jí sukně k pasu. Na nahé kůži nad podvazky cítila jeho ruce, teplé a nedočkavé.

Nejprve si ji našel svými prsty. Pouhými několika doteky ji přivedl do stavu horečnaté touhy.

„Jako by tvé tělo bylo stvořeno právě pro mě.“ V hlase zastřeném touhou zazněl úžas.

Ucítila tlak jeho vzrušeného mužství a uvědomila si, že se mu nějak podařilo rozepnout si kalhoty.

Uchopil nejprve jeden z jejích kotníků, pak druhý a oba si položil na ramena. Jak věděla, záhyby šatů, nařasený plášť a okolní přitímní mu s největší pravděpodobností nedovolovaly, aby ji viděl, přesto se cítila zcela odhalená a vydaná napospas. Ještě nikdy v životě

nezakusila tak intenzivní pocit bezbrannosti. Kupodivu ji to nezneklidnilo, naopak, její vzrušení ještě vzrostlo.

A pak do ní vnikl jediným, dlouhým přírazem, kterým ji zcela vyplnil. Přerývaně se nadechla, ale dřív než si na něj stačila zvyknout, začal se pohybovat. Rychle, naléhavě, neúprosně.

Vzrůstající napětí v jejím podbřišku se náhle uvolnilo v desítkách a desítkách sladkých, pulzujících záchvěvů, které se zdály pronikat celým tělem.

Uslyšela Artemisův přidušený výkřik, v němž zněla slast a uspokojení. Cítila, jak se svaly na jeho zádech napjaly, a ve chvíli, kdy v ní vyvrcholil, jej přitiskla k sobě.

Hodinu poté, co si šel lehnout, se Artemis definitivně vzdal marné snahy usnout. Odhrnul příkrývku a sáhl po svém černém županu.

Přešel místností k nízkému stolku, poklekl na koberec a zapálil meditační svíci. Zavřel oči a dovolil kořeněné vůni, aby konejšila jeho nepokojnou mysl.

Pak znovu prozkoumal každý záměr, každé opatření a každý tah, který až doposud podnikl, a pátral po chybách a slabých místech.

Jakmile ale přesvědčil sám sebe, že udělal vše, co udělat mohl, jeho myšlenky se opět vrátily k Madeline.

Musel ji ochránit. Vždyť to byla ona, kdo jej vytrhl z dlouhé strnulosti.

Rozžaté svícny osvětlovaly taneční sál oslnivou září. Do domu lorda Claye a jeho manželky, vyhlášené hostitelky, zavítal každý, kdo v Londýně něco znamenal. Ačkoliv Madeline znala skutečný důvod své přítomnosti na plese, přesto byla oslněna. Před svatbou pobývala ve společnosti jen zřídka, a poté co se vdala, už vůbec. Toto byl skutečně jiný svět, říše naplněná třpytivou iluzí, stejně jako Paláce snů.

Stála s Bernice nedaleko otevřených balkonových dveří a pozorovala ženy v lehoučkých šatech a elegantně oděné gentlemany, jak víří v rytmu valčíku. Davem se proplétali livrejovaní sluhové nesoucí stříbrné podnosy se šampaňským a oranžádou. Hlasitý hovor a falešný smích se mísily s hudbou.

Bernice si Madeline prohlédla od hlavy až k patě a spokojeně se usmála. „Dnes večer se můžeš směle měřit s kteroukoliv ženou v tomhle sále.“

Madeline pohlédla na své bledě žluté saténové šaty a nakrčila nos. „Jen díky tobě.“

„Pcha. Díky panu Huntovi. To on byl neústupný a trval na tom, abys pro dnešní večer odložila smutek. Ostatně, je už na čase, aby ses začala oblékat způsobem, který mladé ženě přísluší.“

Světle žluté saténové šaty se vynořily jakoby kouzlem kdoví odkud, společně s obratnou švadlenou, která je upravila na Madelininu postavu. Zároveň se objevily i rukavičky a střevíce svou barvou ladící se šaty.

Bernice byla nadšená a Madeline okamžitě poznala, že to celé byl její nápad. Zálibný Artemisův pohled ji však přesvědčil, že je možná opravdu čas odložit smutek po otci.

Využít večera, kdy bude Clayův dům plný lidí, byl Artemisův nápad. Jak jí vysvětlil, k prohledání studovny jeho lordstva by to byla skvělá příležitost. Potřebovali zjistit, co Clay udělal s oním velkým množstvím bylin, které koupil v Mossově lékárně.

Madelinin pohled zabloudil k širokému schodišti. Tudy Artemis před hodinou a půl zmizel, aby započal své tajné pátrání. Od té doby po něm nebylo ani památky.

„Je pryč už tak dlouho,“ zašeptala do ucha Bernice.

„Jsem si jista, že není důvod k obavám. Hunt je příliš chytrý, aby se nechal chytit při činu.“

„To mi starosti nedělá. Zlobím se, protože si vybral ten snazší úkol. To nejtěžší dnes v noci zbylo na mě.“

„O čem to proboha mluvíš?“

„Copak to není jasné? Kdo musí čelit všem těm jedovatým pohledům a jízlivým poznámkám? Copak sis nevšimla, jak to v sále zašumělo, když jsme vešli? Vypadá to, jako by všichni ti lidé neměli dnes večer zajímavější téma k hovoru než skutečnost, že Artemis Hunt doprovází Černou vdovu.“

Bernice se zachichotala. „Máš pravdu, drahoušku. Povaha vztahu mezi tebou a panem Huntem je u naší smetánky předmětem nejvyššího zájmu.“

„Připadám si jako živá atrakce z Paláců snů. Měla bych je donutit, aby si koupili lístek.“

„Ale jdi, tak zlé to zase není.“

„Ano, je. Mnohem raději bych se vydala prohledat Clayovu studovnu. Artemisovi by jen prospělo, kdyby musel stát tady a čelit všem těm pohledům.“

„Smetánku to velmi brzy přestane bavit,“ ujistila ji Bernice. „Snadno se znudí. Klepy o tom, že máš pletky s Huntem, brzy utichnou.“

„Doufám, že máš pravdu.“

„Bernice.“ Neznámý hlas zaskřípal hraným překvapením. „Jak ráda vás opět vidím. Je to už tak dávno.“

Madeline se otočila a spatřila ženu ve středních letech oblečenou do růžového hedvábí. Dáma si ji prohlížela skrz lorňon.

„Vy jste paní Deveridgeová, nemám pravdu?“

Madeline se ta žena nelíbila už na první pohled. „My jsme si byly představeny, madam?“

„Pouhá formalita. Vaše teta jistě bude tak laskavá. Jsme staré známé.“

„Lady Standishová,“ zamumlala Bernice, „dovolte mi, abych vám představila svou neteř Madeline.“

„Černá vdova.“ Lady Standishová věnovala Madeline mrazivý úsměv. „Nezbývá než obdivovat Huntovu odvalu. Jen málo gentlemanů je tak statečných, aby přijali pod svou střechu ženu vaší pověsti.“

Tak otevřená hrubost Madeline vyrazila dech. Bernice se však okamžitě chopila příležitosti. „Hunt, na rozdíl od mnohých jiných, dozajista není bázlivý,“ řekla jakoby nic. „Ne jako váš syn Endicott, který se podle všeho nejraději nudí. Hunt dává přednost inteligenci a osobitosti.“

Oči lady Standishové zaplály hněvem. „Jak se zdá, jeho koníčkem jsou také nebezpečné sázky.“

Madeline se zamračila. „O čem to mluvíte, madam?“

Lady Standishová se jedovatě pousmála. „Ale paní Deveridgeová, copak vy nevíte, že vaše jméno je zapsáno v sázkových knihách všech pánských klubů v Londýně? Muž, který s vámi stráví noc a přežije, získá tisíc liber. Předpokládám, že pan Hunt si již svou výhru vyzvedl.“

Madeline poklesla čelist.

„Ale nebojte se,“ pokračovala lady Standishová. „Možná se vám podaří ho přesvědčit, aby se s vámi rozdělil.“ Madeline ztratila řeč.

Bernice ovšem nikoliv. Přeměřila si lady Standishovou s chladným pohrdáním polního maršálka, jenž odhaduje svého protivníka. „Podle všeho jste neslyšela, co náš hostitel nedávno pronesl ve svém klubu. Dal jasně najevo, že se rád utká s každým gentlemanem, který se nelichotivě zmíní o mé neteři. Měla byste mladého Endicotta varovat. Pokud si vzpomínám, je vašim jediným potomkem a dědicem. Jistě by vás mrzelo, kdyby v souboji o čest mé neteře přišel o život, nemám pravdu?“

Nyní zalapala po dechu lady Standishová. V jejích mrazivých očích se objevilo zděšení. „Já nikdy –“

Otočila se a bez dalšího slova zmizela v davu.

Madeline se konečně vzpamatovala a pohlédla na Bernice. „Co to má znamenat? Snad mi nechceš tvrdit, že Hunt by opravdu vyzval každého muže, který by mě urazil?“

„Nemusíš si dělat starosti, má drahá. Nikdo nebude tak pošetilý, aby jeho výzvu přijal.“

„O to přece nejde.“ Madeline jen stěží ovládala rostoucí zděšení a hněv. „Dobrý bože, nemohu připustit, aby Artemis riskoval život kvůli něčemu tak absurdnímu. A proč jsi mi neřekla o té sázce?“

„Věděla jsem, že by tě to mrzelo.“ Bernice ji pohládila po ruce. „A starostí jsi měla v poslední době i tak víc než dost.“

„Ale jak ses to všechno vlastně dozvěděla?“

„Nejspíš jsem něco zaslechla od pana Leggetta,“ odpověděla Bernice rozverně.

„Tak o tom si budu muset s někým důkladně promluvit.“ Madeline byla bez sebe zlostí.

„S panem Leggettem?“

„Ne.“ Madeline přimhouřila oči. „S Artemisem.“

Artemis uslyšel zarachocení klíče v zámku právě ve chvíli, kdy prohledal poslední zásuvku Clayova stolu. Rychle zhasil svíci a schoval se za těžký sametový závěs splývající po straně vysokého okna.

Slyšel, jak se dveře otevřely. Někdo vstoupil do knihovny. Artemis zahlédl záři svíce, ale toho, kdo ji nesl, už neviděl.

„Tady seš, Alfréde,“ ozval se nějaký hlas z chodby. „Prej by tě potřebovali v kuchyni.“

„Řekni jim, že jsem hned u nich. Nejdřív musím dokončit obchůzku. Však víš, jak je pán od toho vloupání na podobný věci úzkostlivěj. Řek mi, abych byl dneska zvlášť opatřej, když je dům plnej lidí.“

„Pcha. Já bych tomu neříkal loupež. Vždyť se neztratilo nic jinýho než piksla s bylinama, co si koupil minulej měsíc u apatykáře. Je dobře že jsou pryč, to si myslím já.“

„Nikdo se tě neptal, Georgi.“

Tím je nejdůležitější otázka zodpovězena, pomyslel si Artemis, když sluha odešel a on uslyšel zvuk zavírajících se dveří. Byliny byly ukradeny, bezpochyby opět oním tajemným duchem. Lord Clay neměl s celou záležitostí nic společného.

Artemis vyklouzl zpoza závěsu, opustil knihovnu a vydal se chodbou ke schodišti. O několik minut později se už prodíral tanečním sálem k místu, kde stála Madeline.

Při pohledu na ni zapomněl i na své zklamání z toho, že se mu v Clayově pracovně nepodařilo získat žádné užitečné informace. Vypadá nádherně, pomyslel si. Zcela zastínila všechny ostatní ženy na tomhle plese. Nejenže byla nejkrásnější, ale, přinejmenším dle jeho názoru, také nejpritažlivější.

Kráčel přímo k ní a nemohl z ní spustit oči. Ten odstín žluti jsem vystihl dokonale, pomyslel si. Barva slunečního světla byla pro ni jako stvořená.

„Dobrý večer, dámy,“ prohodil, když se zastavil po Madelinině boku. „Bavíte se?“

Madeline se prudce otočila a on s úžasem zjistil, že jí v očích plane hněv.

„Jak jste se mohl opovážit udělat něco tak nesmyslného?“ spustila bez jakéhokoli úvodu. „Co si vlastně myslíte? Copak nemáte špetku zdravého rozumu?“

Artemis, poněkud zmaten, tázavě pohlédl na Bernice. Ta však jen pozvedla obočí, mírně pokrčila rameny a otočila se k němu zády, aby dál pozorovala tančící páry. Budu si muset poradit sám, uvědomil si.

Obrátil se tedy opět k Madeline. „Ehm –“

„To jste si myslel, že se nedozvím pravdu?“

„No –“

„Nemohu tomu uvěřit.“

„A čemu?“ zeptal se. „Pokud jde o mou výpravu do Clayovy studovny, věděla jste přece –“

„O tom nemluvím, a vy to dobře víte,“ odsekla.

Rozhlédl se kolem a všiml si malého hloučku dam stojících opodál. Uchopil Madeline za paži. „Navrhuji, abychom zašli do zahrady a trochu se nadýchali čerstvého vzduchu.“

„To si myslíte, že z toho vyklouznete jen tak? Nesnažte se změnit téma.“

„Nejdřív musím zjistit, jaké téma to vlastně je,“ řekl, když ji vedl ven otevřenými dveřmi. „Pak se rozhodnu, zda jej chci změnit, či ne.“

„Pcha. Netvařte se jako nevinátko.“

„O nic takového se nesnažím, ujist'uji vás.“ Zastavil se s ní ve stínu na samém okraji terasy. „A teď mi povězte, o co vám vlastně jde, Madeline.“

„Dozvěděla jsem se, k čemu došlo ve vašem klubu.“

Zasténal. „Někdo se zmínil o sázce.“

„Na tu zatracenou tisícilibrovou sázku vám kašlu. Co jiného se dá čekat od hejsků, kteří nemají nic lepšího na práci než sázet na všechno možné, mouchami na stěně počínaje a boxerskými zápasy konče.“

Její slova ho dokonale zmátla. „Pokud vás nevyvedla z míry ta sázka, tak co to jen, proboha, mohlo být?“

„Doslechla jsem se, že jste v klubu dal veřejně najevo své odhodlání bít se za mou čest. Je to pravda?“

Zamračil se. „Kdo vám to řekl?“

„Je to pravda?“

„Madeline –“

„Dovoluji si vám připomenout naši dohodu, pane. Slíbili jsme si vzájemnou upřímnost. Je tedy pravda, že máte v úmyslu vyzvat na souboj každého muže, který by mě urazil?“

„Dle mého názoru je vysoce nepravděpodobné, že by si někdo dovolil zmiňovat se o vás nelichotivě v mé přítomnosti,“ konejšil ji. „Nemusíte si dělat starosti.“

Přistoupila k němu. „Přísahám, Artemisi, pokud budete riskovat krk při něčem tak pošetilém, jako je souboj o mou čest, nikdy vám to neodpustím.“

Pousmál se. „Nikdy?“

„Myslím to vážně.“

Uvědomil si, jak se v jeho nitru rozlévá teplo. „Znamená to snad, že mě máte alespoň trochu ráda, Madeline? I když jsem vanzián, a co hůř, muž spojený se světem obchodu?“

„Miluji vás víc, než jsem kdy koho milovala, vy zatracený blázne, a podobné hlouposti nehodlám tolerovat. Je vám to jasné?“

„Naprosto.“ Přivinul ji k sobě a políbil, dřív než si stačila uvědomit, co vlastně řekla.

Malý John si přitáhl vlněný šál, který mu věnoval pan Hunt, těsněji ke krku. Pozoroval dva muže, již se právě objevili ve dveřích hospody. Toho nalevo sledoval už celý den. Zachary mu řekl, že se jmenuje Glenthorpe.

„Sper to d'as, je mi nějak divně.“ Glenthorpe se zapotácel. „Že bych toho dneska tolik vypil?“

„Nejspíš jste jen klopýtl, příteli,“ zasmál se jeho zlatovlasý společník. „Ale nebojte se, dovezu vás bezpečně až domů.“

„Jste velmi laskav, pane.“

Malý John viděl, jak Glenthorpe schází ze schodů. Opět zakopl. Naštěstí mu ten druhý chlapík, co v ruce držel vycházkovou hůl, pomohl najít ztracenou rovnováhu, jinak by upadl přímo na obličej.

Malý John pocítil vzrušení, hlavou mu blesklo pomyšlení na tučný zisk. Zachary mu říkal, aby Glenthorpovým společníkům věnoval zvláštní pozornost.

Muž s vycházkovou holí vstoupil do hostince několik minut po Glenthorpovi, teď se však chovali jako důvěrní přátelé. Malý John dojedl masový piroh, který předtím ukradl, ale ze své kořisti nespustil oči ani na okamžik. Před chvílí uvažoval, zda by nebylo lepší zamířit do malé, útulné světničky nad stájemi, v níž společně s dalšími pěti chlapci spával. Teď však byl rád, že zůstal.

Muž, který vyšel z hostince společně s Glenthorpem, se zastavil, aby si nasadil klobouk. Jeho vlasy ve světle pouliční lampy zazářily, až Malý John užasl. Jako by byly z ryzího zlata. Chlapcův profesionální zájem však vzbudila především ona vycházková hůl. Rudý Jack, překupník, by za ni jistě vysázel pěknou sumu.

Bohužel to nevypadalo, že by se o ni muž dal snadno připravit. Glenthorpe byl opilý, ale ten zlatovlasý se zdál být střízlivý a ostražitý. Takoví jako on navíc často nosívali pistoli.

Za to riziko to nestojí, usoudil chlapec. Kromě toho, za zajímavou informaci dostane od pana Hunta nejméně tolik, kolik by dostal od Rudého Jacka za hůl, a co víc, na rozdíl od překupníka platil pan Hunt dobře a bez zbytečného prodlení. Dobré zákazníky je třeba si předcházet, to byla zásada, již se Malý John řídil.

Muž se zlatými vlasy pozvedl svou hůl, aby zastavil kolemprojíždějící drožku. Pomohl Glenthorpovi nastoupit a sám šel ke kozlíku domluvit se s drožkářem.

Malý John se vyklonil ze vstupního portálu dveří, kde se až doposud skrýval, a napjal uši, aby slyšel, co zlatovlasý muž říká.

„Do Crooktree Lane, dobrý muži.“ Gentlemanův sytý hlas se podivně rozlehl mlhou.

Malý John déle nečekal. Uličku zvanou Crooktree Lane dobře znal, nacházela se nedaleko řeky. V tuto noční hodinu to bylo temné, nebezpečné místo plné krys – a ne jen těch čtyřnohých.

Madeline byla vzhůru. Zavřená ve své ložnici, skláněla se nad onou podivnou knížkou a marně se pokoušela soustředit na změt' znaků pokrývajících stránky. Nedokázala myslet na nic jiného než na ukvapenost, s jakou se Artemisovi vyznala ze svých citů.

Díky bohu byl opravdu gentlemanem. Možná byl jejími slovy šokován právě tak jako ona sama. Možná to bylo to poslední, co si přál slyšet.

Nazval se sice jejím milencem, ale nikdy netvrdil, že ji miluje.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Madeline vzhlédla, vděčná za to vyrušení. Podívala se na hodiny. Bylo po půlnoci. „Dále.“

Dveře se otevřely a v nich se objevila Nellie, oblečená do noční košile, na hlavě čepček. „Omlouvám se, madam, ale u zadního vchodu stojí chlapec. Chce mluvit se Zacharym nebo s panem Hunttem, ale ani jeden z nich se doposud nevrátil.“

Artemis opustil dům před nějakou dobou, aby obešel kluby, poslechl si nejnovější klepy a pokusil se získat nějaké informace. Zachary, oblečený jako kočí, ho doprovázel.

„Chlapec, říkáš?“

„Ano, madam. Jeden z těch, co dělají Zacharymu a panu Huntovi poslíčky. Říká, že je to důležité. Prý s nimi musí mluvit kvůli tomu muži, kterého už dva dny sleduje.“

„Glenthorpe.“ Madeline vyskočila. „Řekni mu, aby počkal v kuchyni. Hned budu dole, jen co se obléknu.“

„Ano, madam.“ Nellie se chystala odběhnout.

„Počkej,“ zavolala za ní Madeline. „Vzbud' Latimera. Řekni mu, aby sehnal drožku. V tuto hodinu by to ještě nemělo být tak těžké. Pospěš si.“

Nellie se zarazila. „Nemá raději zapřáhnout do vašeho kočáru, madam?“

„Ne, někdo by jej mohl poznat.“

Nellie se zděšením rozšířily panenky. „Hrozí snad nějaký nebezpečí, madam?“

„Je to možné. Tak už běž, Nellie.“

„Ano, madam.“

Madeline se rychle oblékla, vklouzla do střevíců a rozběhla se ke dveřím. Uprostřed pokoje se ale zastavila a spěšně se vrátila ke skřínce stojící pod oknem. Otevřela ji a uchopila kazetu obsahující pistoli a střelivo. Pak vzala ještě nůž v pouzdře uzpůsobeném tak, aby se dalo připevnit ke kotníku – dárek od otce.

Když byla hotova, doslova prolétla chodbou, seběhla po schodišti a udýchaná dorazila do kuchyně. Drobného chlapce s očima, jež se zdály být mnohem starší než jeho tvář, okamžitě poznala.

„Malý John, jsi v pořádku?“

„Jasně že jsem.“ Slova zněla nesrozumitelně, protože si před chvílí nacpal do úst obrovský kus koláče, uražený tón však nebylo možno přeslechnout. „Přišel jsem podat hlášení Zacharymu nebo panu Huntovi.“

„Jsou oba pryč, nejspíš v některém z klubů. Řekni mi rychle, co jsi viděl.“

Malý John se zatvářil nedůvěřivě. „A co moje odměna?“

„Dostaneš ji, o to se osobně postarám.“

Nakřčil nos a chvíli přemýšlel. „Viděl jsem Glenthorpa, jak nastupuje do kočáru s jedním chlápem,“ řekl nakonec. „Glenthorpe byl opilej jak hulán, ale ten druhý chlápek byl docela střízlivej. Slyšel jsem, jak Glenthorpovi říká, že ho doveze domů, ale pak řek kočímu, aby jel do Crooktree Lane.“

„Kde to je?“

„Nedaleko řeky. Docela blízko jižní brány Paláců snů. Držím se Glenthorpa už dva dny a jedno vím jistě: tímhle směrem rozhodně nebydlí.“

Ve dveřích se objevil Latimer, který si právě navlékal vestu. „Co se děje, madam?“

Madeline se prudce otočila. „Sehnal jsi drožku?“

„Ano, ale proč ten spěch?“

„Musíme najít pana Hunta a okamžitě zamířit do Crooktree Lane. Glenthorpa tam odvezl muž, který je možná –“ Zarazila se, dřív než

vyřkla slovo *vrah*. Ačkoliv byla přesvědčena, že se chlapec, jenž vyrostl na ulici, hned tak něčeho nelekne, přece jen nechtěla Malého Johna vyděsit. „Který může být hodně nebezpečný,“ řekla nakonec.

Malý John obrátil oči v sloup. „Chce říct, že to může bejt ten chlápek, co oddělal toho fajnovku, kerýho tuhle vytáhli z Temže. Zachary mi všechno vyklopil.“ Natáhl se pro další koláč a hladově se do něj zakousl.

„Pan Hunt předvídal, že se něco takového může stát,“ vysvětlila Madeline. „Je to pro něj příležitost, jak toho zločince chytit. Jen mu musíme tuhle zprávu předat.“ Otočila se k Malému Johnovi. „Zůstaň tady s Nellie, dokud se nevrátíme.“

„O mě se nebojte,“ prohlásil Malý John a sáhl po dalším koláči. „Dokud nedostanu zaplacené, nehnu se odsud.“

Artemis se navlékl do kabátu a rychle kráčel ke svému kočáru. Uvědomil si, že to není poprvé, co ho Madeline vyhledala v klubu. Začínalo se z toho stávat pravidlo.

Otevřel dveře a naskočil dovnitř, zatímco se Zachary vyškrábal k Latimerovi na kozlík. Drožka, která Madeline zavezla do St. James, zmizela v mlze, drožkář se vydal za dalším ritem.

„Artemisi.“ Madeline sedící na protějším sedadle k němu vzhledla. „Díky bohu, že jsme vás našli tak rychle.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se, když kočár s rachocením vyrazil kupředu.

„Malý John viděl Glenthorpa odcházet s nějakým mužem, přesně jak jste předvídal. Mířili do Crooktree Lane. Pokud jsem dobře rozuměla, je to místo nevalné pověsti nedaleko řeky.“

„Rozhodně nepatří mezi módní čtvrti,“ připustil. Okénkem pozoroval ruch na ulici. „Je to také dostatečně blízko jižní brány Paláců snů.“

„Dostatečně?“

„Ano. S mrtvolou se nebude muset tahat daleko. Nepřekvapilo by mě, kdyby vyšlo najevo, že Oswynn byl zavražděn právě v Crooktree Lane.“

„Nejdřív Oswynn, teď Glenthorpe. Nerozumím tomu, Artemisi. Proč to všechno dělá? Nedává to smysl.“

Pohlédl na ni, zjevně překvapen její poznámkou. „Copak nechápete? Chce odvrátit mou pozornost. Zjevně pro něj představuji překážku.“

„Ale jak by mohl doufat, že vás zviklá vražděním vašich nepřátel?“

„Poté co přímý útok na mou osobu nevyšel, zjevně začal považovat tuto taktiku za příliš riskantní a zvolil jiný přístup.“

„Co tím myslíte?“

„Podle mě byla Oswynnova smrt myšlena jako varování. Dnes má však náš duch bezpochyby konkrétnější záměr. Možná si spočítal, že vražda v Palácích snů vyvolá skandál, čímž mi způsobí potíže a odvrátí tak mou pozornost.“

„Ano, jistě. Kromě toho, kdyby se veřejnost dozvěděla o mrtvole nalezené v zábavním parku, váš podnik by skončil úpadkem.“

„Možná. A možná ne.“ Artemis se smutně usmál. „Zkušenost mi říká, že veřejnost neodolatelně přitahuje právě ty nejbizarnější atrakce. O tom, jak by bylo pohlíženo na zábavní park, v němž se odehrála jedna či dvě vraždy vysoce postavených gentlemanů, se můžeme jen dohadovat.“

„To je děsivá představa. Vkus lidí je zřejmě opravdu nepředvídatelný.“

„Obávám se, že snaha poškodit můj obchod je to poslední, co by si náš neznámý kladl za cíl.“

„Ale čeho jiného by chtěl dosáhnout?“

Zaváhal, ale pak se rozhodl říci vše. „Možná se to snaží navléknout tak, abych byl z vraždy obviněn já.“

„Vy?“ Oči se jí rozšířily zděšením. „Můj bože, Artemisi, copak si opravdu myslíte, že kdyby bylo v Palácích snů nalezeno tělo, vy, jakožto majitel, byste mohl být považován za vraha? Něco takového je nanejvýš nepravděpodobné.“

„Ne zase tolik nepravděpodobné, vyjde-li najevo, že jsem onoho mrtvého muže považoval za svého nepřítele a podílel jsem se na intrikách, jejichž cílem bylo ho zničit,“ řekl tiše.

„Ano, už rozumím.“ Viditelně se zachvěla. „Ten zločinec podle všeho zná vaše nejhlubší tajemství. Jako by to opravdu byl duch, který dokáže procházet zdmi.“

„Snaží se odvrátit mou pozornost, aby se mohl dostat k vám,“ řekl Artemis. „Podle všeho tuší, že máte klíč.“

Díky Latimerovu dovednému zacházení s otěžemi a Zacharyho skvělé orientaci v nejhorších částech města mohl jet kočár poměrně rychle. Artemis kočímu nařídil, aby zastavil dva bloky od uzamčené jižní brány.

„Proč jsme zastavili tady?“ chtěla vědět Madeline.

„Abychom se připravili na všechny možnosti.“ Artemis otevřel dveře a vystoupil. „Poslouchejte mě pozorně, přátelé. Latimere, ty a Madeline zůstanete u vozu. Najděte si místo, odkud budete moci pozorovat jižní bránu, aniž byste sami byli viděni.“

Madeline vystrčila hlavu z okénka. „Proč musíme zůstat tady?“

„Pokud jdeme příliš pozdě a mně a Zacharymu se už nepodaří Glenthorpově vraždě zabránit, vrah se s největší pravděpodobností pokusí dostat tělo na území Paláců snů touto branou.“

„Rozumím.“ Madeline chvíli pátrala v kabelce a pak vytáhla svou malou pistoli. „Pokud se ten zloduch dostane přes vás a Zacharyho, já a Latimer ho zadržíme.“

„Ne, nic takového.“ Artemis udělal krok kupředu, a ocitl se tak těsně u okénka. „Poslouchejte mě, a poslouchejte dobře, madam. Vy a Latimer jste tady proto, abyste vypožorovali, kterým směrem se vydá, poté co do parku vstoupí. Rozhodně se ale nebudete snažit k němu být jen přiblížit. Je to jasné?“

„Ale Artemisi –“

„Ten člověk je smrtelně nebezpečný, Madeline. Nedovolím, abyste vy nebo Latimer riskovali svůj život. Jen sledujte jeho pohyb, nic víc.“

„A co budete dělat vy a Zachary?“

„Pokusíme se toho bastarda chytit, dřív než mi prokáže další laskavost.“ Pohlédl na Zacharyho. „Připraven?“

„Jistě, pane.“ Zachary seskočil z kozlíku. V jeho hlase zněla nedočkavost a vzrušení.

Madeline se vyklonila z okénka. „Artemisi, vy i Zachary mi ale musíte slíbit, že budete oba moc a moc opatrní.“

„Ano, jistě,“ odpověděl.

Když se odvracel, sám pro sebe se pousmál. O jejím vášnivém vyznání se od minulé noci ani jeden z nich nezmínil. Madeline se tvářila, jako by nic neřekla, a on prozatím na její hru přistoupil. Zřejmě potřebuje čas, aby si na skutečnost, že mě miluje, zvykla, pomyslel si. Bezpochyby to pro ni byl otřes. Nemohla vědět, jak moc ho to zahřálo u srdce.

Pokynul Zacharymu. „Půjdeme.“

Pak zabočil do nedaleké uličky, která je měla dovést ke Crooktree Lane. Zachary jej následoval rychle a tiše jako stín.

Měsíc probleskující skrz mlhu a několik málo oken zářících do noci jim ukazovaly cestu. Tu a tam nějaká prostitutka rozžala lampu a zavolala na ně ode dveří.

Sítí úzkých uliček hraničících s cílem jejich cesty prošli bez nehody a záhy se vynořili v úzkém, křivolakém průjezdu.

„To je Crooktree Lane, pane,“ řekl Zachary. „Kvůli svému bývalému zaměstnání jsem sem chodíval často. Spousta kluků to tu dobře zná, protože nedaleko má krám Rudej Jack. To je dobrý překupník, ale hodně náročněj. Bere jen to nejlepší zboží.“

„Když to říkáš ty.“ Z ústí uličky, v níž stáli, přelétl Artemis Crooktree Lane pohledem. „Doufal jsem, že tu budeme dřív než drožka s naší kořistí, ale jak se zdá, jdeme pozdě. Nikde žádný povoz nevidím –“

Jeho slova přerušil klapot kopyt a rachocení kol na dláždění.

„Tam,“ zašeptal Zachary.

Drožka opatrně projela zákrutem Crooktree Lane. Kočárové lampy matně svítily. Kočí švihl bičem a snažil se popohnat kobyliku do klusu, té se ale podle všeho příliš nechtělo.

„Rychle, stará.“ V chraplavém hlase zazněla naléhavost. „Tudle není místo, kde by bylo za noci bezpečný pobejvat.“

Artemis mu zastoupil cestu, jako by chtěl drožku zastavit. „Na slovíčko, pane.“

„Co to?“ Zděšený kočí přitáhl koni opatř a nejistě pohlédl na Artemise. Když spatřil elegantní kabát a nablýskané boty, poněkud se uklidnil. „Sháníte drožku, pane?“

„Drožku ne, ale informace. A to rychle.“ Artemis hodil muži minci. „Vezl jste sem nějaké pasažéry?“

„Jo, pane.“ Kočí peníz obratně chytil a rychle jej zastrčil do kapsy. „Dva chlápky, jeden z nich byl tak nalitej, že sotva stál na nohou. Ten druhý mi ale dal slušný spropitný, to zas jo.“

„Kde vystoupili?“

„Hnedle za rohem, u čísla dvanáct.“

Artemis hodil kočímu další minci. „Za tu námahu.“

„Rádo se stalo, pane. Potřebujete drožku?“

„Někdy jindy.“

Kočí si povzdychl, trhl opatřemi a vůz se odkodrcal pryč.

Artemis ustoupil do stínů na okraji ulice. „Přece jen možná přijdeme včas.“ Vytáhl z kapsy kabátu pistoli a dodal: „Musíme si ale pospíšet.“

„Jo.“ Zachary zkontroloval svou vlastní zbraň.

Artemis krácel vpředu, skrýval se v nejhlubších stínech. Když si uvědomil, že Zachary působí právě tak málo hluku jako on sám, pocítil podivný záblesk pýchy téměř otcovské. Mladý muž nebral lekce vanzy nadarmo.

Z nějakého důvodu pak jeho myšlenky zalétly k úvahám, jaké by to bylo mít vlastního syna. Nebo možná tvrdohlavou dceru s očima po matce. Po Madeline...

Záhy však odsunul toužebné představy stranou. Teď bylo zapotřebí věnovat se jiné, mnohem naléhavější záležitosti.

„Co vás to, u všech rohatých, napadlo tahat mě do téhle smradlavé uličky?“

Glenthorpe. Artemis znehybněl. Ozvala se odpověď – mužský hlas, velmi hluboký. Nebylo možné rozeznat jednotlivá slova, z tónu však zcela zřetelně zaznívala netrpělivost.

Zachary se zastavil a pohlédl na Artemise. Očekával příkazy. Zvuk klopýtavých kroků se rozléhal nocí.

Glenthorpe opět zakňoural. „Nechtěl jsem jít sem. Říkal jste, že mě dovezete až domů. Ale tady nejsou žádná světla. Neměla by tu být světla?“

Artemis pozvedl pistoli a přitiskl se ke kamenné zdi v ústí další uličky. Pak nahlédl za roh. V matné záři lampy, kterou Glenthorpův společník nesl, spatřil temné postavy dvou mužů. Oba měli klobouky a široké pláště.

„Ano, Glenthorpe,“ řekl Artemis chladně. „Světla by tady rozhodně být měla.“

Muž s lucernou se prudce otočil. Na tu vzdálenost a za špatného osvětlení nemohl Artemis rozlišit detaily, přesto zahlédl úzkou tvář s jemnými rysy a žhnoucíma očima.

„Co to?“ Glenthorpe se, ve snaze získat ztracenou rovnováhu, opřel o svého průvodce. „Kdo to byl?“

Druhý muž s pozoruhodnou rychlostí pustil svítilnu, odstrčil Glenthorpa a dal se na útěk směrem k opačnému konci uličky.

„Zatraceně.“ Artemis vyrazil za ním.

„Dejte pozor, určitě má bouchačku,“ zavolal ještě Zachary.

V tutéž chvíli si Artemis povšiml, že muž, kterého pronásleduje, zvedá paži. Spatřil matný záblesk, jak se světlo odrazilo na hlavní pistole. Vzápětí zašlehl střelný prach na pánvičky a do noci zahřměl výstřel.

Artemis stihl zareagovat, vrhl se na vlhkou dlažbu a zároveň vypálil. Věděl ale, že stejně jako jeho protivník střelí naslepo. Pistole na tuto vzdálenost nebyly přesné.

Hbitě vyskočil a opět se rozběhl. Prchající muž však již byl v půli zdi na konci ulice. Plášť kolem něj vlál jako velká, temná křídla.

Ten darebák leze vzhůru po provazovém žebříku! Artemis si uvědomil, že jej musel mít přichystaný dlouho předtím, než do uličky vlákal Glenthorpa. Naplánoval chladnokrevnou vraždu a připravil si ústupovou cestu.

Široká křídla pláště naposledy zapleskala, muž se protáhl oknem a zmizel.

Artemis provaz uchopil, zločinec však uvolnil ukotvení a žebřík spadl na dlažbu k jeho nohám. Malá kotvička na konci zazvonila o kámen.

Artemis věděl, že než by žebřík opět upevnil, jeho kořist by už byla dávno pryč.

„Darebák.“

Muž, jehož pronásledoval, si neměl čas ani pořádně prohlédnout.

Glenthorpe ho ale viděl, připomněl si vzápětí. A stejně tak Malý John. Ještě před svítáním bude znát popis onoho tajemného ducha. Poprvé tak získá přesnou, spolehlivou informaci z první ruky, což přece jen znamenalo alespoň nějaký pokrok.

Otočil se a rychle zamířil k ústí uličky, kde čekal Zachary se zhrouceným Glenthorpem.

„Flood tvrdil, že se nás jen snažíte vystrašit.“ Glenthorpe bezvládně seděl v křesle Artemisovy knihovny, ruce mezi kolena, zrak upíral na koberec. „Prý žádný tajemný zločinec neexistuje a Oswynna zavraždil náhodný lapka, přesně jak to psali v novinách. Říkal, že vy nás nezabijete, protože si chcete vychutnat náš úpadek.“

Glenthorpe vypil spoustu čaje, který mu přinesla Bernice, přesto však trvalo víc jak hodinu, než přišel k sobě. Nyní se sice zdál být sklíčený, ale konečně začal mluvit v souvislých a srozumitelných větách.

„Flood měl pravdu, pokud šlo o mé úmysly,“ připustil Artemis. „Mýlil se však ohledně nebezpečí, které vám hrozí. Sám jste toho vraha dnes v noci potkal. Není to ale obyčejný lapka. Chci přesně vědět, jak vaše setkání probíhalo, chci znát vše, na co si vzpomenete, slovo od slova.“

Glenthorpe se zašklebil a začal si třít spánky. „Moc si toho nepamatuju. Hodně jsem pil, víte? Snažil jsem se zapomenout na svou finanční situaci. Musel si ke mně přisednout někdy během večera. Vzpomínám si, že říkal něco o jakési investici, o níž právě uvažuje.“

„O jaké investici?“ zeptala se Madeline tiše.

„Něco o vybudování kanálu pro nákladní čluny. Detaily už nevím. Když mi to vysvětloval, vypili jsme další sklenici nebo dvě. Vypadalo to jako docela zajímavá příležitost, která by mi mohla alespoň částečně nahradit ztráty z vkladů do zlatých dolů.“

„Jak vás přesvědčil, abyste šel s ním?“ otázal se Artemis.

„Už si ani nevzpomínám. Snad říkal, že půjdeme někam, kde si budeme moci popovídat v soukromí. Musel jsem projevit zájem o podíly na tom jeho podniku. Pak si vybavuji už jen jízdu kočárem a tu uličku.“ Glenthorpe zvedl hlavu a upřel na Artemise kalný pohled. „Tou dobou jsem si uvědomil, že něco není v pořádku, ale nevěděl jsem, co bych s tím měl dělat. Rozum jako by mi vypověděl službu.“

„Musel vám do pití podstrčit nějakou drogu,“ řekla Bernice.

„Ano, tím to nejspíš bylo,“ zamumlal Glenthorpe.

„Neřekl vám nic o tom, jak žije?“ naléhal Artemis. „Do kterých kaváren chodí? Jmenoval nějakou svou oblíbenou hospodu nebo nevěstinec?“

„Nevzpomínám si –“ Glenthorpe se odmlčel a soustředěně se zamračil. „Počkejte, myslím, že když jsme seděli v tom hostinci, něco přece jen říkal.“

Artemis se postavil přímo před něj. „Co?“

Glenthorpe se schoulil a stáhl se hlouběji do křesla. Několikrát ztěžka polkl. „Já... řekl jsem mu něco v tom smyslu, že jsem se s ním rád seznámil, protože nutně potřebuji dobře investovat své peníze. Odpověděl, že ví, jak mizerně na tom jsem. Zeptal jsem se ho, kde se to dozvěděl.“

„Jak to vysvětlil?“ chtěl vědět Artemis.

„Podíval se ven z okna a chvíli pozoroval světla hostince. Pak řekl, že je neuvěřitelné, co všechno se člověk může dozvědět v těch nejhorších londýnských putykách.“

„Nic víc? Nezmínil se, které hostince navštěvuje? Nenaznačil, kde bydlí?“

Glenthorpe samým soustředěním zkřivil tvář. „Ne. Nic takového neříkal. Proč by taky měl? Jen když jsme projížděli skrz jeden malý parčík, prohodil něco o tom, že v té části města vyrostl.“

Madeline zachytila Artemisův pohled. Pak se obrátila ke Glenthorpovi. „Vyprávěl vám o své minulosti?“

Glenthorpe se opět zadumaně zahleděl na koberec. „Málo. Zmínil se jen, že měl nevlastního bratra a kdysi si v tom parčíku hrávali.“

„Zlaté vlasy. Modré oči. Tvář romantického básníka.“ Madeline se zastavila před krbem a zachvěla se. „Společně s *nevlastním bratrem* si hrával v parku.“

„To by vysvětlovalo rodinnou podobu, díky níž si ho Linslade spletl s Renwickem.“ Artemis si nalil sklenku brandy a pohlédl na ni. „A taky proč se doposud neukázal vám. Možná je Renwickovi podobný, ale není jeho dvojče. Renwick se nikdy nezmínil, že má nevlastního bratra?“

„Ne.“ Podrážděně zavrtěla hlavou. „Už jsem vám to přece vysvětlila, Renwick mi lhal od prvního dne, kdy jsme si byli představeni. Tvrdil, že je sirotek a že byl vychován v Itálii.“

„Deveridge podle všeho důsledně uplatňoval taktiku klamu. Vymyslel si novou minulost. Musel to být ale velmi zkušený lhář, když se mu podařilo oklamat i vašeho otce.“ Artemis se odmlčel. „A vás,“ dodal po chvíli.

„Byla to má vina.“ Sevřela dlaně v pěsti. „Kdybych neztratila hlavu kvůli náhlému vzplanutí, které jsem považovala za trvalý cit, brzy bych v něm odhalila podvodníka.“

„Snad. Náhlá vzplanutí vždycky působí jen potíže.“

Střelila po něm rozzlobeným pohledem. „Má pošetilost je vám k smíchu, pane?“

Pousmál se. „Jste na sebe příliš přísná, Madeline. Byla jste naivní, nezkušenou ženou. Nechala jste se unést rozechvěním ze svého prvního vážného vztahu. Každý z nás dříve nebo později něčemu takovému podlehl.“

„Zaplatila jsem až příliš drazé,“ zašeptala.

„To nepopírám. Na druhou stranu jen málo mladých dam narazí na tak úlisnou zmiji, jako byl Deveridge.“

Zahleděla se do plamenů. „Mohou mluvit o štěstí.“

Postavil sklenici a přistoupil k ní. Položil jí ruce na ramena a obrátil ji tváří k sobě, tak aby se mu musela podívat do očí.

„Důležité je, že jste se jím nedala klamat do nekonečna. Také jste mu nedovolila, aby vás ponížil. Snažila jste se osvobodit z jeho smrtícího sevření. Bojovala jste statečně a odhodlaně.“

Chvilí pátrala pohledem v jeho tváři. „Jako vaše Catherine?“

„Ano.“ Pevně ji sevřel do náruče. „Nakonec jste dokázala useknout drakovi hlavu, a to je hlavní. Madeline, vzdávám bohu díky, že jste přežila,“ zašeptal jí do vlasů.

Chvilí se mlčky objímali. Pak Madeline zamžikala, aby zahнала slzy, které hrozily promáčet Artemisovu košili, napřímila se a otřela si oči do dlouhého rukávu svých šatů. Ještě celá rozechvělá se pokusila o úsměv.

„Jedno víme o našem duchovi jistě,“ řekla. „Stejně jako Renwick má sklon k melodramatičnosti.“

„To ano.“

Opřela se rukou o krbovou římsu. „Takhle nemůžeme dál pokračovat, Artemisi. Musíme jednat. Jednoho člověka už zabil, dnes se pokusil zabít dalšího a střílel i na vás, když jste jej zahnal do úzkých. Nevíme, co může udělat příště.“

„Souhlasím. Pokaždé když se pokusí o další tah, jsme mu o něco blíže, a on to ví. Už teď je s největší pravděpodobností vyčerpaný, možná dokonce zoufalý. Vždyť nechybělo mnoho a byl by polapen.“

„Můj otec měl moc rád jedno staré vanziánské přísloví: Ze zoufalství se rodí spěch, spěch zas plodí chyby.“

„Musíme udeřit, dokud je stále otřesen událostmi dnešní noci,“ řekl Artemis tiše. „Návnadu máme.“

„Klíč?“

„Ano. Teď jen zbývá nastražit past.“

Sevřela prsty krbovou římsu. „Máte plán?“

Pozvedl obočí. „Proto jste si mě najala, ne? Abych vymyslel vanziánský plán jak chytit ducha – vanziána.“

„Artemisi, teď není čas rozdmýčávat staré spory.“

„Souhlasím.“ Pozvedl dlaň. „Můj plán je sice stále nehotový, ale pokud je náš duch znepokojen a rozezlen tak, jak si myslím, máme naději na úspěch.“

Rozzářila se. „Povídejte.“

„Úspěch závisí na dvou věcech. Za prvé, zda mluvil pravdu, když říkal, že informace sbírá po hostincích.“

„A ta druhá?“

Artemis se chladně usmál. „Zda se dopouští stejné chyby jako jeho nevlastní bratr.“

„A to?“

„Má sklon podceňovat příslušnice něžného pohlaví.“

Malý John udělal něco velmi neobvyklého. Zaplatil prodavači za piroh. Pokušení strčit minci, kterou dostal, do kapsy a jídlo ukrást, jak to dělával obvykle, bylo téměř nepřekonatelné. Nakonec ale zvítězila obchodní předvídavost. Pan Hunt mu dal přesné pokyny a Malý John byl odhodlán přání svého zákazníka splnit.

Zaplatil tedy za piroh a pak, vychutnávaje si přepych toho, že nemusí vzít nohy na ramena, zůstal u stánku na kus řeči.

Chlapec, který pirohy prodával, byl jen o pár let starší než Malý John. Měl vlastní kroužek přátel, z nichž si většina ráda ukrátila dlouhé podvečery posloucháním nejnovějších klepů.

Malý John nebyl jediný, kdo dostal minci společně s příslibem další, pokud dodrží dané pokyny. I ostatní Zacharyho šepové se toulali nočními ulicemi a uličkami Londýna. Někteří z nich si povídali s kuchtíky a umývači nádobí, již si na chvíli odskočili na čerstvý vzduch, aby si odpočinuli od horka hospodských kuchyní. Další pomohli opilým gentlemanům chytit drožku, jiní zas zapředli hovor se zlodějíčky a holkami z ulice.

Všude přitom šířili zvěst o roztomilé starší dámě, která se bojí ducha a chce se zbavit nebezpečné knihy napsané v podivném cizím jazyce.

„Ta knížka je prokletá,“ vysvětlil Malý John se vši vážností několika dalším prodavačům pirohů, zlodějíčkům, překupníkům a jim podobným chlapíkům, s nimiž se obvykle stýkal. „Stoji kupu prachů, ale jde po ní ten duch, víme? Ta paní je z toho na smrt vyděšená. Hledá způsob, jak se tý knížky zbavit, dřív než ten duch někoho zabije.“

Paul, který se živil tak, že hlídal koně gentlemanům, již se rozhodli poctit svou návštěvou některý z veřejných domů s ne zrovna nejlepší pověstí, byl poněkud skeptický. „Jak chce ta dáma tomu duchovi vzkázat, že mu hodlá tu knížku dát, dřív než ji zamorduje v její vlastní posteli?“

„To nevím,“ připustil Malý John. „Ale říká, že její nervy už prý dýl nevydrží. Každých pár hodin polyká léky, tak je to.“

Následujícího dne dostala Bernice zprávu. Před knihkupectvím, kde si právě koupila další strašidelnou novelu madam Yorkové, do ní jakoby náhodou vrazil nějaký kluk. Když si oprašovala šaty, objevila v kabelce kus papíru, který jí tam chlapec strčil.

Velmi ji to rozrušilo. Naštěstí na ni v Huntově domě čekala plná láhev čerstvě připraveného lektvaru. Zamířila přímo ke kočáru a nařídila Latimerovi, aby ji co nejrychleji odvezl domů.

Sotva prošla dveřmi, nedbale odhodila klobouk směrem, kde stála celá tumpachová hospodyně, a zeptala se: „Kde je moje neteř?“

„Paní Deveridgeová je v knihovně s panem Huntem a panem Leggettem,“ odpověděla paní Jonesová.

Bernice vtrhla do knihovny jako velká voda a mávala přitom vzkazem, který držela v ruce. „Plán vyšel. Ten darebák mi poslal zprávu.“

Artemis, sedící za stolem, vzhlédl s chladným uspokojením lovice, jenž ví, že má konečně kořist v dosahu. I Madeline byla spokojená. Nejprve se zatvářila užasle a pak nadšeně.

Byl to však výraz hrdosti a pýchy mihnuvší se na Henryho tváři, co Bernice zahřálo až v hloubi srdce.

„Gratuluji, slečno Reedová,“ prohlásil. „Váš herecký výkon byl naprosto perfektní. Kdybych neznal vaši vnitřní sílu, sám bych uvěřil, že jste žena na pokraji nervového zhroucení.“

„Těší mě, že jsem se dokázala své role zhostit s dostatečnou přesvědčivostí,“ řekla skromně.

„Byla jste skvělá,“ ujistil ji Henry a věnoval jí obdivný pohled. „Naprosto skvělá.“

„Skvělý byl především Artemisův plán,“ podotkla Bernice zdvořile.

„Bez vás by měl mnohem menší šanci na úspěch, madam,“ trval Henry na svém.

Artemis si s Madeline vyměnili významný pohled.

Pak si Madeline odkašlala. „O skvělosti všech přítomných si můžeme promluvit někdy jindy. Přečti nám tu zprávu, teto Bernice.“

„Ale jistě, má drahá.“ Bernice, vědoma si toho, že přišla její chvíle, mávnutím složený papír rozevřela. „Je poměrně krátká,“ upozornila. „Ale je přesně taková, jak Artemis očekával.“

„Madam,

pokud si přejete vyměnit knihu za život toho, kdo je vám drahý, navštívte dnes večer pod nějakou záminkou divadlo. Knihu schovejte do kabelky. Huntovi ani své neteři nic neříkejte a postarejte se, abyste byla mezi lidmi alespoň chvíli sama. Najdu si vás.

Pokud nebudete jednat podle těchto pokynů, má drahá choť propadne hrdlem.“

„Zajímavé.“ Artemis se opřel, natáhl si nohy a překřížil kotníky. „Ve chvíli, kdy od vás převezme knihu, chce mít kolem sebe hodně lidí, mezi nimiž by se skryl. Rozhodl se spojit taktiku odvrácení pozornosti s taktikou zmatení.“

Madeline se zamračila. „Pokud použije převlek a bude dostatečně chytrý, těžko ho poznáme. A to už vůbec nemluvím o tom, jak obtížné ho bude v davu před divadlem chytit.“

„K činu se odhodlá ve chvíli, kdy půjdu po představení chytit drožku,“ prohlásil Artemis s překvapivou jistotou. Bernice pozvedla obočí. „Jak to můžete vědět?“

„Jinou příležitost mu nedám,“ řekl Artemis. Jeho hlas byl nebezpečně tichý. „Po celou dobu se od vás a Madeline nehnu ani na krok. A od té chvíle budeme hrát podle mých pravidel.“

Artemis naplánoval každou maličkost, na tu nejnejpříjemnější věc však nejspíš zapomněl, napadlo Madeline, když se představení chýlilo ke konci. I ona sama se tolik věnovala detailnímu propracování plánu, že si neuvědomila, kolika zvědavým pohledům bude muset toho večera čelit. Bylo to ještě horší než na plese u Clayových. Mezi jednotlivými jednáními se v hledišti bez ustání blýskaly čochy divadelních kukátek namířených směrem k lóži, kde seděla společně s Artemisem a Bernice.

S mírným podrážděním si uvědomila, že Artemis je podle všeho nad pátravé pohledy povznesen. Podezřívala ho, že si na rozdíl od ní velmi dobře uvědomil, jakou pozornost jejich společná návštěva divadla vzbudí. Rozhodně se nezdál být ani v nejmenším znepokojen. Hověl si na svém místě s nedbalou elegancí, hodnotil výkony herců, a dokonce nezapomněl objednat limonádu, kterou roznášeli přímo do lóží. Oproti ostatním přítomným gentlemanům se

však neomluvil, aby mohl navštívit osazenstvo jiných lóží. Byl dokonalým hostitelem a od svých hostů se nevzdálil ani na okamžik.

„Co jiného jsi čekala?“ zamumlala Bernice o několik minut později, když stáli v přeplněném foyeru a čekali, až Artemis sežene drožku. „Vždyť jsi Černá vdova, a co víc, bydlíš v domě nezadaného muže. To je velmi šťavnatá aférka.“

„Říkala jsi, že klepy o mém vztahu s Artemisem brzy přestanou smetánku bavit.“

„Nu, jak se zdá, bude to chtít trochu víc než jeden ples a jednu návštěvu divadla, aby konečně začali tohle téma považovat za nezajímavé.“

„Skoro bych věřila, teto Bernice, že se docela dobře bavíš.“

„Přiznávám, má drahá, cítím se skvěle. Škoda jen, že tady s námi nemůže být pan Leggett.“

„Artemis trval na tom, aby společně se Zacharym hlídal divadlo zvenčí. Zachary to nemůže zastat sám.“

„Ano, já vím. Je to velmi nebojácný gentleman.“

„Artemis?“ Madeline našpulila rty. „Až moc, řekla bych. Byla bych opravdu ráda, kdyby si tolik neliboval v –“

„Mluvila jsem o panu Leggettovi, drahoušku.“

Madeline potlačila úsměv. „Ano, jistě.“

Vylekala se, když do ní kdosi vrazil. Otočila hlavu, ale spatřila jen postarší matronu v růžovém turbanu. Žena pokračovala svou cestou, aniž jí věnovala sebemenší pozornost.

Jejich plán byl prostý. Artemis předpokládal, že se neznámý pokusí ukrást Bernicinu kabelku před divadlem, aby mohl zmizet v uličkách, jež budou v té chvíli zacpané povozy. Zachary a Henry vyčkávali na strategických místech. Jakmile by se zločinec odhodlal k činu, měli jej společně s Artemisem obklíčit. Byla to stará vanzistická taktika.

„Zajímalo by mě, jestli –“ Madeline zmlkla, neboť ucítila, jak ji mezi lopatky tlačí cosi malého a ostrého.

„Bud'te zticha, milá švagrová,“ ozval se hluboký mužský hlas. Zazníval v něm přízvuk, jenž jí sice Renwicka připomněl, rozhodně to však nebyl on. „Uděláte přesně to, co vám přikážu, paní Deveridgeová. Můj společník drží v jednom z těch kočárů tam venku uličníka jménem Malý John. Pokud se co nevidět neobjevíme, má přikázáno, aby mu podřízl hrdlo.“

Madeline byla otřesena. Jediné, nač se vzdala, byla prostá otázka: „Kdo jste?“

„Přijměte mou omluvu, doposud jsme si nebyli představeni. Renwick zemřel dřív, než jste se mohla seznámit s naší rodinou. Jsme semknutý klan, víte? Nejmenujeme se ovšem Deveridgeové, jak vám Renwick namluvil, ale Kestonové. Já jsem Greydon Keston.“

„Madeline?“ Bernice se k ní otočila. „Děje se něco?“ Pak si všimla muže stojícího za Madelininými zády. „Můj bože.“

„Dejte klíč své neteři, madam.“ Bernice strnula a uchopila kabelku oběma rukama. „Udělej to, teto Bernice,“ zašeptala Madeline. „Má Malého Johna.“

„Mám také nůž,“ zavrčel Keston. „V téhle tlačenici ho mohu vrazit pod její žebra a zmizet, dřív než si někdo všimne, že klesla k zemi.“

Bernicin vyděšený pohled sklouzl zpět k Madelinině tváři. Veškerá veselost a nadšení z ní vyprchaly.

„Madeline,“ zašeptala hlasem chvějícím se strachem. „To ne.“

„Budu v pořádku.“ Natáhla ruku a vzala od Bernice kabelku.

„Výborně.“ Keston ji hrotem čepele pobídl, aby zamířila směrem ke dveřím. „Půjdem. Už jste mi znepříjemnila život až až, paní Deveridgeová.“

Madeline vykročila kupředu, ale zastavila se, když se před ní vynořil Zachary a upřel na Kestona výhružný pohled.

„Vy jste jistě její ochránce,“ řekl Keston klidně. „Přesně to jsem čekal. Běžte stranou, jinak vám ji zabiju přímo před očima.“

„Prosím, Zachary, udělejte, co říká,“ zašeptala Madeline přiškrceným hlasem. „Má Malého Johna.“

Zachary zaváhal. Na tváři se mu objevil zděšený výraz.

„Povězte mu také o tom noži, co máte pod žebry, má milá švagrová.“

Zacharyho rysy při těch slovech ztvrdly. Udělal krok zpět a téměř okamžitě zmizel v davu.

Keston popostrčil Madeline do mlžné noci. „To si Hunt opravdu myslel, že se nechám tak snadno ovládat? Není jediný, kdo studoval starobylé umění taktiky a strategie.“

Rázně ji tlačil směrem k okraji hlučné skupinky lidí, která se utvořila kolem kočárů. Madeline cítila na rameni jeho ruku. Provlekl ji mezi několika povozy přistavenými těsně vedle sebe. Kočí hulákali, koně se plašili.

Zaváhala a vzápětí ucítila v zádech hrot Kestonova nože. Zalapala po dechu, zapotácela se a nechtíc se otřela o bok velkého tažného koně. To bylo pro mohutné zvíře, už tak dost rozčilené hlasitými zvuky, příliš. Přitisklo uši k hlavě a vzepjalo se na zadní. Obrovská kopyta se mihla jen několik palců od Kestonovy nohy. Vzápětí se temnotou ostře rozlehlo prásknutí biče.

„Dávej, sakra, pozor,“ zavrčel Keston.

Strhl ji stranou od jankovitého koně a rychle ji provedl těsným, rušným bludištěm kočárů obklopených služebnictvem, lelkujícími kočími a chumly malých chlapců snažících se vydělat si minci tak, že zastavovali drožky pro ty, kdo nepřijeli vlastním vozem.

Uprostřed ulice ji Keston přinutil, aby se zastavila. Dveře kočáru se rozlétly.

„Máte ji, jak vidím.“ Vynořila se mohutná ruka a vtáhla Madeline dovnitř do neosvětlené kabiny. „Huntova milenka, říkáte. To je velmi zajímavé.“

Madeline ucítila z jeho dechu pach brandy. Hrubě jí sevřel paži a stálh ji na sedadlo vedle sebe. Nohou zavádila o něco na podlaze. Podívala se dolů. Z ulice do kočáru pronikalo právě tolik světla, aby rozpoznala známou tvář.

„Malý John, jsi v pořádku?“

Oči měl vyděšené, ale statečně přikývl. Všimla si, že je spoutaný a v ústech má roubík.

Keston se chystal nastoupit. S jednou nohou na stupátku ještě křikl na kočího. „Jedeme. Pokud nás dovezeš na místo rychle, dostaneš odměnu.“

Nocí se hrozivě rozlehlo prásknutí biče a vůz vyrazil kupředu.

„Ten chlapík na kozlíku je podle všeho zapálený pro věc,“ poznamenal Keston spokojeně, když se usadil naproti Madeline. Nadzvedl okraj pláště a obratně zasunul nůž do pouzdra, které měl připevněné k noze. Pak se napřímil, vytáhl z kapsy pistoli a namířil ji na svou zajatkyň. „Na místo určení dorazíme co nevidět.“

„Pokud máte jen špetku zdravého rozumu, pustíte Malého Johna i mě na svobodu a pokusíte se uprchnout ze země, dřív než vás Hunt najde,“ vyhrkla Madeline. „Pokud jemu nebo mně ublížíte, bude vás štvát až na konec světa.“

Muž vedle ní se znepokojeně zavrťel. „V jedné věci má pravdu. Ten zatracený bastard se nevzdá. Kdo by si pomyslel, že po všech těch letech –“

„Zmlkněte, Floode,“ řekl Keston.

Madeline se prudce otočila a vytřeštila oči na ohromného muže tyčícího se vedle ní. „Vy jste Flood?“

„K vašim službám.“ Jeho zuby se zablýskly v krátkém, surovém úsměvu. „Ale když tak o tom přemýšlím, brzy to budete vy, kdo poslouží *mně*.“

Pohlédla zpět na Kestona. „To on byl vašim zdrojem informací?“

Keston pokrčil rameny. „Jedním z mnoha. A pouze v poslední době. Většinu jsem se dozvěděl v tavernách nebo vyčetl z útržků a zlomků toho, co zbylo z poznámek mého nevlastního bratra.“

Znechuceně si Flooda přeměřila. „Dovolil jste mu, aby vás využil. Nemyslíte, že to byl z vaší strany poněkud riskantní tah?“

„Ale on mě nevyužívá,“ řekl Flood nahlas. „Jsem jeho obchodní partner.“

Keston se usmál. „Flood mi velmi pomohl. Slíbil jsem mu slušnou finanční odměnu, protože – díky Huntovi – peníze zrovna dost nutně potřebuje.“

„Až tahle noc skončí, budu o pár liber bohatší. A nejen to.“ Madeline se zachvěla, když spatřila jeho slizký pohled. „Součástí mé odměny jste i vy.“

„O čem to mluvíte, vy blázne?“ odsekla.

„Tady Keston mi slíbil, že jestli nám náš plán vyjde, jsi moje,“ řekl Flood. „Aspoň trochu se tak odškodním za to, co mi Hunt udělal. Naložím s tebou stejně jako s tou herečkou.“

„To je zvláštní,“ prohodila Madeline. „Z trojice svých nepřátel vás Hunt vždy pokládal za nejbystřejšího. Zjevně se mýlil.“

Flood si chvíli ani neuvědomil, že ho vlastně urazila. Pak se jeho tvář hněvivě stáhla. Prudce se napřáhl a uhodil ji. Zalapala po dechu.

„Uvidíme, jestli dokážeš být stejně hubatá, až s tebou skončím. Možná skočíš z útesu jako ta malá kurvička, co? To by mě pobavilo.“

„Dost,“ prohlásil Keston. „Na podobné hry nemáme čas. Podívejte se do kabelky, co má v ruce. Měla by v ní být kniha. Malá, útlá, vázaná v červené kůži.“

Flood vytrhl Madeline Bernicinu kabelku a rázně ji otevřel. Sáhl dovnitř, chvíli v ní hledal a vytáhl ven balíček ovinutý plátnem.

„Pořád nechápu, proč jste se tolik namáhal kvůli jedné zatracené knize,“ zamumlal Flood.

„To vás nemusí zajímat,“ odsekl Keston. „Rozbalte to a podejte mi tu knihu. Chci se ujistit, že mě nepodvedli.“

Madeline uslyšela zvuk trhající se tkaniny.

„Tady tu zpropadenou knihu máte.“ Flood podal svazek Kestonovi. Pak opět sáhl dovnitř a vytáhl další předmět. „Podívejme, copak to tu je?“

Madeline pohlédla na malou lahev v jeho ruce. „To patří mé tetě. Vždycky má u sebe kapku brandy. Používá ji jako prostředek k uklidnění. Má velmi chabé nervy.“

„Tak brandy, co?“ Flood vytáhl zátku a se zájmem k lahvi přičichl. „Z Huntových zásob, hádám.“

Vypil obsah jediným douškem.

„Už se nedivím, že vás Hunt tak snadno připravil o peníze,“ řekl Keston znechuceně. „Nedokážete ovládat svůj chťůč, nemám pravdu?“

Flood se na něj zamračil a otřel si ústa do rukávu. „Myslíte si, že jste bůhvíjak chytrý, ale kde by byl váš skvělý plán beze mě, co?“ Flood mrštil lahvičkou z okna. „Beze mě byste se nedostal nikam, na to nezapomínejte, pane.“

Madeline si Flooda nevšimla. Kočár rychle letěl kupředu, takže byla jízda nanejšť nepohodlná. Po jednom zvlášť prudkém nárazu ucítila, jak se Malý John překulil na bok čelem k ní. Strčila do něj špičkou boty, protože chtěla, aby našel malý nůž ukrytý hned pod lemem šatů.

„Takže tohle je ta věcička, kvůli které bylo tolik povyku?“ zamumlal si Keston pro sebe, když držel knihu Madeline vycítila jeho vzrušení. „To je klíč, který jste hledal.“ Přistrčila kotník Malému Johnovi na dosah. „Ačkoliv netuším, k čemu vám bez *Knihy tajemství* bude. Jedno bez druhého nemá žádnou cenu.“

„Slyšela jste přece ty zvěsti o jistém starém svazku, ne?“ zeptal se Keston. „Není divu. Těsně předtím, než Lorrington zemřel, se jich vyrojilo plno.“

„Kromě těch nejbáznivějších členů Vanziánské společnosti nevěří v existenci *Knihy tajemství* snad nikdo,“ řekla.

„Blázniví, nebo ne,“ opáčil Keston, „rozhodně jsou bohatí. Dost bohatí na to, aby mi za tuhle knížečku zaplatili celé jmění. Mnoho z nich je přesvědčeno, že *Knihy tajemství* požár v Itálii přežila, a jsou ochotni zasvětit svůj život jejímu hledání. Rádi mi za klíč zaplatí,

protože budou věřit, že se tak alespoň o krok přiblíží skutečnému tajemství vanzy.“

Zapátrala očima v jeho tváři. „Vy sám po tom netoužíte?“

Keston se skřípavě, suše zasmál. „Já nejsem pomatenec jako můj nevlastní bratr, paní Deveridgeová. Nejsem úplný blázen jako většina těch senilních hlupáků z Vanziánské společnosti.“

„Vám šlo od samého počátku o peníze, nemám pravdu? Vy jste nepřišel do Londýna, abyste pomstil Renwicka.“

Keston se ďábelsky zachechtal. „Má milá paní Deveridgeová. Vanza učí, že intenzivní city jsou nebezpečné, cožpak to nevíte? Ke mstě je nutná vášeň, jež ovšem zatemňuje mysl a vede k iracionálnímu jednání. Já na rozdíl od Renwicka nepřipustím, aby mě ovládaly mé emoce. Rozhodně bych neslevil ze svých vlastních cílů, jen abych toho hlupáka pomstil.“

„Vždyť to byl váš bratr.“

„Nevlastní bratr. Měli jsme společného otce, nikoliv matku.“ Keston se náhle přestal smát. Oči se mu třpytily ve tmě.

„Když jsem viděl Renwicka naposledy, bylo mi jasné, že propadl šílenství stejně jako náš otec.“

„Oba jste studovali vanzu.“

„To proto, že se o ni zajímal náš drahý papá.“ Keston upřel pohled na zlatou rukojeť své vycházkové hole. „Když tak o tom přemýšlím, otec se zbláznil patrně už tehdy. Byl přesvědčen, že v alchymii představující temnou stránku vanzy se skrývají nejhlubší mysteria. Jak jsme dospívali, začal tomu věřit i Renwick. Nakonec ho posedlost tajemnem zničila.“

Kočár nadsakoval a kymácel se. Madeline konečně ucítla, jak ji Malý John uchopil kolem kotníků. Našel pouzdro s nožem. Ani jeden z mužů si menšího ze svých zajatců nevšímal, pro jistotu ale Madeline načechrala plášť, tak aby lemem kryl chlapcovy pohyby.

Vtom ji něco napadlo. „To vy jste unesl mou služku, nemám pravdu?“

Keston se uznale usmál. „Velmi správně, má drahá. Na ženu dokážete uvažovat až překvapivě logicky. Ano, chtěl jsem se toho děvčete vyptat, zda si v poslední době nevšímla nějakého nového přírůstku v knihovně vašeho otce. Když ale můj plán selhal, napřel jsem své úsilí jiným směrem. Chvíli mi trvalo, než jsem došel k závěru, že knihu přece jen musíte mít vy.“

Flood si říhl a vztáhl ruku, aby opět získal ztracenou rovnováhu. Potrásl hlavou jako člověk, který bojuje o to, aby zůstal bdělý.

Madeline se snažila pokračovat v rozhovoru. Potřebovala udržet Kestonovu pozornost za každou cenu. „Není možné si nevšimnout, že nosíte stejnou hůl, jakou měl Renwick.“

„Ach ano.“ Keston se usmál a prsty sevřel zlatou hlavici hole. „Dárek od našeho bláznivého papá. Povězte mi, paní Deveridgeová, co se stalo té noci, kdy Renwick zemřel? Nemohu uvěřit tomu, že by ho dokázal přemoci obyčejný lupič.“

„Renwick se stal obětí vlastního šílenství,“ řekla tiše.

„No to mě podrž.“ V Kestonově hlase zazněl skutečný údiv. „Tak ty zvěsti byly pravdivé. Zabila jste ho vy, nemám pravdu?“

Kočár se zhoupł a otřásl, jak prudce zahrnul kolem nároží. Madeline cítila, že Malý John vytahuje nůž z pouzdra, jež měla upevněné kolem kotníku. *Chytrý chlapec.*

„Zatracený kočí,“ zamumlal Flood, a aby nespádl, hmátl po úchyty připevněném ke stěně kabiny. „Vždyť nás převrátí.“

„Snaží se, aby získal svou odměnu.“ Keston se jednou rukou opřel o rám okna, pistole v jeho ruce se však ani nezachvěla.

V tom ale Floodovi vyklouzl úchyt z prstů a on se překotil na protější sedadlo.

„K čertu s tím bláznem, co sedí na kozlíku,“ zavrčel, když se usadil zpět do svého kouta. Špatně přitom artikuloval. „Jede moc rychle. Co to toho darebáka napadlo? Kestone, řekněte mu, ať zpomalí.“

Keston na něj zkoumavě pohlédl. „Kolik jste toho dnes vypil?“

„Dal jsem si jen pár skleniček na kuráž.“

„Opilého pomocníka nepotřebuji.“

Flood si začal třít dlaní čelo. „Nedělejte si starosti. Svou práci dokončím. Na ničem mi nezáleží tak jako na tom, abych dostal zpátky, co mi patří. Hunt mi zaplatí. Přísahám, že mi zaplatí.“

„Pokud jste udělal vše, jak jsem vám řekl, brzy dostanete příležitost se pomstít.“ Keston vyhlédl z okna. „Náš cíl je už nedaleko.“

„Co zamýšlíte?“ Madeline už Johnovy prsty na svých kotnících necítila. Doufala tedy, že se právě snaží přerežat provazy poutající jeho nohy.

Na Kestonově tváři se objevil krutý úsměv. „Nejprve se zastavíme nedaleko jižní brány Paláců snů. Chci tam nechat Huntovi poslední vzkaz.“

„Rozumím,“ řekla chladně. „Chcete zavraždit pana Flooda a nechat jeho tělo na místě, kde jej Hunt najde, tak jak jste to udělal s Oswynnem.“

Flood sebou trhl a zděšením otevřel ústa. „Mě? Zavraždit?“

„Uklidněte se, Floode,“ odpověděl Keston pobaveně.

„Není to vaše mrtvola, kterou mám v úmyslu nechat v Palácích snů. Hunt najde na svých pozemcích tělo toho chlapce.“

Madeline cítila, jak jí po zádech stéká chladný pramínek potu. „Nemůžete Johna zabít. Prosím, nemáte důvod mu ubližovat a sám to dobře víte. Nesmíte mu ublížit.“

„Hunt aspoň dostane za vyučenou.“

Madeline nejistě pohlédla na Flooda kymácejícího se ze strany na stranu. Musela své vězňatele nějak rozptýlit. Napadlo ji jediné: poštvat Flooda proti Kestonovi.

„Proč neřeknete panu Floodovi pravdu? Vždyť chcete zavraždit jeho.“

„Eh?“ Flood zamžikal, jako kdyby mu dělalo potíže zaostřit zrak.

„Proč pořád mluvíš o vraždě, ty pitomá čubko? Uzavřeli jsme dohodu. Jsem jeho společník.“

Cítila, že kočár zpomaluje. „Copak nechápete, pane? Už vás nepotřebuje.“

„Nemůže mě zabít.“ Kočár se s trháním zastavil. Flood se snažil udržet rovnováhu, ale opět přepadl dopředu. Tentokrát zůstal ležet s obličejem přímo na protějším sedadle, a částečně tak svým tělem zakryl Johnovy nohy. „Jsme společníci,“ zamumlal do polštářů.

Už se ani nesnažil napřímit, nemotorně se sesul přímo doprostřed vozu. Hlasitě říhl a převalil se přímo na Malého Johna. Madeline se v duchu modlila, aby se chlapec neudusil. Pohnul však vzápětí paží, což ji poněkud uklidnilo. „Gratuluji, paní Deveridgeová.“ Keston s povytaženým obočím pohlédl na Flooda. „Co vlastně bylo v té malé lahvičce, co Flood vytáhl z kabelky?“

„Má teta se vyzná v bylinách.“ Madeline svému únosci pohlédla přímo do očí, aby mu zabránila sklopit zrak k podlaze, kde ležel Malý John. „Napadlo ji, že tomu, kdo se zmocní kabelky, by kapka brandy mohla přijít k chuti.“

„A přímíchala do ní jed. Výborně. Lstivost je u vás zřejmě charakteristickým rodinným rysem. Nejprve jste vy zabila Renwicka, což nebyl lehký úkol, a teď se vaše teta hladce vypořádala s mým tak zvaným společníkem. Vy dvě jste překvapivě schopná dvojice.“

„Flood není mrtvý, jen spí.“

„Škoda. Myslel jsem, že jste mi ušetřily práci. No nic, postarám se o něj sám, stejně jako o vás.“ Pokynul jí hlavní pistole. „Otevřete dveře, má drahá. Ale rychle, nechci ztrácet čas. Hunt se brzy dovrtí, že mám v úmyslu nechat mu v jeho skvělém zábavním parku další navštívenku.“

Zaváhala a pak pomalu otevřela.

„Já vystoupím první,“ řekl Keston. „Vy půjdete za mnou a vytáhnete chlapce. Volat na kočího je marné. Jsem to já, kdo ho dnes platí, a on to dobře ví. Rozhodně se nebude do ničeho plést.“

Keston se obrátil ke dveřím, ale dál přitom na Madeline mířil pistolí. Zlehka seskočil na dlažbu, otočil se k ní celým tělem a sáhl do vozu pro svítilnu.

„A teď vystupte vy, paní Deveridgeová,“ vybídl ji, zatímco sám zapaloval lampu. „Pomalů.“

Sklonila se a dotkla se Malého Johna. Kývl hlavou. Kotníky měl volné, ale Floodovo tělo jej tisklo k zemi. S její pomocí měl šanci na útěk.

„Povězte mi, pane Kestone,“ řekla, zatímco se chystala vystoupit. „Co myslíte, jak dlouho dokážete Huntovi unikat? Den? Možná dva?“

„Najde mě tehdy, až já sám budu chtít. A až se opět setkáme, zabiju ho. Nejdříve ale chci, aby věděl, že jsem v této záležitosti měl navrch. Možná je mistr vanzy, ale nemůže se rovnat –“

Z nočního nebe se bez varování snesl temný oblak. Těžký kabát dopadl přímo na Kestona a silná vlněná látka jej zcela zahalila.

„Co –“ Kestonův překvapený a zlostný výkřik zněl přidušeně, hlavu i ramena měl zakryty pláštěm. Divoce se zmítal, aby se jej zbavil.

„K zemi, Madeline,“ zvolal Artemis, který na Kestona, poté co na něj vrhl svůj plášť, skočil sám.

Oba muži se svalili na zem. Ozvala se rána z pistole, jak Keston naslepo stiskl spoušť. Výstřel šel mimo, koně se však začali plašit.

„Malý John!“ Madeline se otočila a pokusila se chlapce zachytit.

Ten zjevně vytužil, co se děje, a zoufale se snažil dostat z kočáru ven. Svázané ruce a těžké Floodovo tělo mu v tom však bránily.

Madeline viděla, že kočár popojíždí sem a tam, jak vyděšený koně trhali postrojem. Co nevidět mohli vyrazit kupředu.

Podařilo se jí uchopit Malého Johna za rameno. Snažila se ho vytáhnout ven, ale Flood byl příliš těžký.

Malý John se na ni díval bezmocným, vyčerpáním očima. Stejně jako ona velmi dobře věděl, co se může stát pasažérům, když se koně splaší. Zlomené vazy nebyly vzácností.

Zoufalá Madeline zapomněla na muže zápasící na zemi a nastoupila zpátky do kabiny. Vzpírající se spřežení opět trhlo vozem a ona si uvědomila, že se zvířata každou chvíli rozběhnou.

Zapřela se o sedadlo, podrážku boty opřela o Floodův bok a zatlačila ze všech sil.

Kočár se rozjel.

Zatlačila ještě o něco silněji. Floodovo těžké tělo se konečně pohnulo a Malému Johnovi se podařilo osvobodit. Pevně ho chytila. Společně pak vyskočili z kočáru a svalili se na tvrdou dlažbu.

Drožka s rachotem pokračovala úzkou uličkou. Na nároží koně zahrnuli doleva. Těžký vůz se prudce zakymácel a převrhl se. Koně se utrhlí a zpola šílení prchali do noci. Kočár bezmocně ležící na boku nechali daleko za sebou.

Madeline, stále svírajíc Johnovu paži, vstala a otočila se právě včas, aby viděla, jak se Kestonovi podařilo osvobodit z Artemisova sevření. Čekala, že se pokusí uprchnout. Místo toho rozzuřeně vykřikl a uchopil svou vycházkovou hůl ležící v nedaleké stoce.

Madeline si myslela, že hodlá hůl použít jako zbraň a zaútočit na Artemise. Keston však jediným pohybem otočil rukojetí a ona v záři lampy spatřila, jak z hole vytahuje dlouhou, strašlivou čepel.

„Artemisi!“

Ten ale neotálel. Zpola leže na zemi, švihl nohou v krátkém oblouku a vši silou kopl Kestona do kolena. Keston s bolestným výkřikem klesl na tvrdou dlažbu.

Artemis se na něj vrhl, dřív než Madeline stihla vydechnut.

„Můj bože, ten nůž,“ zašeptala.

Malý John ji objal pažemi kolem pasu a tvář zabořil do jejího pláště.

Zápas skončil až děsivě náhle. Oba muži znehybněli, Artemis zůstal ležet pod Kestonem.

„Artemisi!“ vykřikla Madeline. „Artemisi!“

„Proboha.“ Malý John pozvedl tvář a polekaně pozoroval scénu, jež se mu naskytla.

Po chvíli, která se zdála být věčností, se Artemis nadzvedl a odvalil bezvládného Kestona stranou. Ve světle lampy se vlhce zaleskla krev.

Madeline přehodila lem pláště přes Malého Johna, instinktivně jej tak chtěla ochránit před hrůzným pohledem.

Artemis vstal a upřel na ni zrak. Podle všeho si ani neuvědomoval, že z nože v jeho ruce kape krev.

„Jste v pořádku?“ zeptal se chraplavě.

„Ano.“ Nespouštěla oči z nože. „Artemisi –“

Podíval se na nůž a pak se obrátil ke Kestonovi. „Já také,“ řekl tiše.

Malý John odstrčil Madelinin plášť. „Je mrtvý?“ vyzvídala.

„Ano.“ Artemis odhodil nůž stranou, až kov hlasitě zazvonil o dláždění. Madeline se k němu rozběhla.

„Koho by napadlo, že je do věci zapleten i Flood?“ Bernice se otrásla. „A to jsem si myslela, jak nejsem chytrá, když jsem dala do kabelky brandy s uspávacím prostředkem. Měl ji vypít Keston, ne pan Flood.“

„Důležité je, že ji Flood vypil.“ Artemis pozvedl sklenici, kterou si právě nalil. „A pokud jde o mě, já se už nikdy nebudu dívat na brandy tak jako dřív. Musím vám ještě jednou poděkovat, madam. A právě tak chci poděkovat vám, Madeline, za záchranu Malého Johna. Na mě toho nakonec zbylo jen málo.“

Madeline se na něj zamračila. „Nezlehčujte své zásluhy, pane. Mohlo vás to stát život.“

„Což mi připomíná,“ zamumlala Bernice, „snad vám příliš nevdá, že Flood zahynul v kočáru, když se koně splášili. Pokud vím, přál jste si, aby měl možnost pocítit nepříjemné následky nedávné ztráty majetku.“

„Složitě plány na pomstu jsem se rozhodl opustit,“ řekl Artemis a pohlédl na Henryho. „Zjistil jsem, že přinášejí až příliš mnoho nepříjemností a nepředvídatelných následků.“

„Moudré rozhodnutí, pane,“ poznamenal Henry. „Máte teď na starosti mnohem důležitější věci.“

„Ano.“ Artemis se usmál na Madeline, jež ležela schoulená na pohovce. „Bezpochyby.“

Ta vzhlédla od klíče ke *Knize tajemství*, který právě studovala. „A co se stalo s těmi uspávacími bylinami?“

„Zbytek toho, co Keston ukradl z Clayovy pracovny, jsem dnes ráno našel v jeho bytě,“ odpověděl Artemis. „Objevil jsem také menší množství jiných bylin. Ty zřejmě používal k omámení svých obětí.“

„Bylo tam ještě něco zajímavého?“ zeptala se Madeline.

„Ano. Kestonův deník. Krátce řečeno, začal pátrat po klíči před několika měsíci, kdy se dozvěděl o jeho existenci. Nějakou dobu mu trvalo, než zjistil, že je v Londýně. Jakmile se dostal sem, zůžil okruh pátrání na několik málo gentlemanů ze Společnosti, kteří jej,

dle jeho názoru, byli schopni přeložit. Pak pečlivě prohledal jejich knihovny.“

„Musel se vyděsit, když ho Linslade v noci nachytl,“ podotkla Madeline.

„Ano. Linslade mu ale také vnukl nápad, aby se vydával za svého zesnulého nevlastního bratra. A když došel k názoru, že klíč máte pravděpodobně vy, pokračoval v té hře, aby vás vyděsil.“

Henry zakroužil sklenicí s brandy. „V té době ale už byla Madeline v bezpečí ve vašem domě.“

„Ano. Pokusil se mě tedy zbavit.“

Madeline se zamračila. „Té noci, kdy na vás zaútočil na ulici.“

Artemis usrl brandy a přikývl. „Když však neuspěl, uvědomil si, že má před sebou malý problém.“

„Čímž značně podcenil situaci,“ prohodila Madeline.

„Snažil se tedy odvrátit mou pozornost. Zjistil, jaký mám plán s Oswynnem, Floodem a Glenthorpem, a hrozil, že nechá ležet jejich mrtvá těla v Palácích snů.“

„Což by vedlo k odhalení vašeho vztahu k zábavnímu parku.“

Artemis se usmál. „Byl si téměř jist, že udělám cokoli, abych utajil vlastní spojení se světem obchodu. Předpokládal, že si velmi cením svého postavení ve společnosti.“

„Přitom tím jediným, oč vám šlo, byla pomsta,“ uzavřela Madeline.

Artemis jí pohlédl do očí. „Nemohl tušit, že i na té mi přestává záležet.“

Usmála se. „Jste opravdu výjimečný muž, Artemisi.“

„I když jsem vanzián?“ otázel se zdvořile.

„Ne všichni pánové z Vanziánské společnosti jsou blázni,“ odvětila velkoryse.

„Děkuji, má drahá. Jsem vskutku potěšen, že jsem ve vašich očích tak stoupl v ceně.“

Henry se zasmál a i na Bernicině tváři se objevil pobavený výraz.

Zato Madeline se začervenala jako růže. Aby věc zamluvila, zamávala malou knížkou, kterou držela v ruce. „A co klíč?“

„Co je s ním?“

„Musíme se rozhodnout, co s ním uděláme.“

„Ano,“ pravil rozhodně Artemis. „Bez *Knihy tajemství* nemá praktické použití, bojím se ale, že bude přitahovat další potíže.“

„Souhlasím s vámi. Obsahuje však jisté vědění. Zničit jej by bylo proti všemu, co mě kdy otec učil. Kdo ví, co může znamenat pro ty, co přijdou po nás?“

„Co tedy navrhuje, abychom s ním udělali?“

„*Kniha tajemství*, pokud kdy bude nalezena, náleží mnichům ze Zahradní svatyně na Vanzagaře,“ pronesla zvolna. „A klíč k tomuto textu jim bezpochyby patří také.“

Artemis o jejích slovech chvíli uvažoval. „Nejspíš máte pravdu.“

„Má to logiku,“ souhlasil Henry.

„Pokud jde o mě, čím dál bude od Anglie, tím lépe,“ prohlásila Bernice přesvědčeně.

„Otázka ovšem je, jak jej bezpečně dopravit zpátky na Vanzagaru,“ zamyslela se Madeline.

Artemis se usmál. „Nedovedu si představit lepší způsob, než jej tam poslat. Lodě Edisona Stokea na Vanzagaře zastavují pravidelně. Ať se o jeho bezpečnost během cesty postará přepravce. Cokoliv se stane, my se té zatracené knihy zbavíme jednou provždy.“

Slíbil si, že už to nebude déle odkládat. Musel znát odpověď, jinak mu hrozilo, že se zblázní a stane se z něj stejný podivín, jako byli mnozí členové Vanziánské společnosti.

Nedokázal se jí však zeptat ve svém domě. Toužil se skrýt v temnotách, snad veden principy vanzy, jež se staly jeho druhou přirozeností.

Madeline se zamračila, když ji požádal, zda by jej nechtěla doprovodit na procházce zahradou.

„Zbláznil jste se?“ řekla. „Je tam dnes chladno a mlha je hustá. Můžeme se nachladit.“

Artemis zaťal zuby. „Nebudeme venku dlouho, slibuji.“

Otevřela ústa. Viděl, že se opět chystá něco namítnout, a připravil se na další výměnu názorů. Pak se ale v jejích očích objevilo něco zvláštního. Bez jediného slova odložila knihu, kterou právě četla, a vstala.

„Minutku, jen co se obléknu,“ řekla. Protáhla se kolem něj a zmizela v chodbě.

Zatímco na ni čekal, sám si přehodil přes ramena plášť. Společně pak zamířili k zadnímu východu, otevřeli dveře a vykročili do noci.

Zahrada se halila do mlhy, nebylo však ani zdaleka tak chladno, jak Artemis čekal. Možná tomu ale jen nevěnoval pozornost, protože se soustředil na to, co mělo následovat.

„Má teta a pan Leggett se dnes v divadle bezpochyby dobře baví,“ prohodila Madeline lehkým konverzačním tónem, ale hlas se jí podivně chvěl. „Je z nich krásný pár, nemyslíte? Kdo by si to byl pomyslel?“

„Hm.“ Rychle se rozvíjející vztah mezi Bernice a Henrym bylo to poslední, o čem si v tu chvíli přál mluvit. Měl na srdci mnohem osobnější záležitost.

„Předpokládám, že vám jde o to, kdy odjedeme, nemám pravdu?“ Madeline si přetáhla kapuci přes hlavu. „Už jsme vás obtěžovaly dost dlouho. Bernice a já se můžeme sbalit hned ráno.“

„Není třeba pospíchat. V mém domě je pro vás místa dost.“

„To je v pořádku, Artemisi. Odjedeme ještě před polednem.“

„Nepřivedl jsem vás sem proto, abych s vámi hovořil o vašem odjezdu. Chtěl jsem –“

„Jsme vám obě velmi zavázány, pane. Nevím, co bychom si bez vaší pomoci počaly. Doufám, že vám vše budu moci jednou splatit.“

„Záznamy vašeho otce jsou pro mě dostatečnou odměnou,“ zavrčel. „Nestojím o žádnou vděčnost.“

Madeline dala ruce za záda a propletla prsty. „Než odjedu, ráda bych se vám omluvila za těch několik situací, kdy jsem naznačila, že jste možná trochu výstřední.“

„Já jsem výstřední. A nejspíš o dost víc než jen trochu.“

„Jedno bych však chtěla říct jasně.“ Její oči třpytící se v šeru byly vážné. „Rozhodně jsem vás nikdy nepokládala za blázna. Kromě toho mě události posledních dní upozornily na skutečnost, že i v mé rodině lze vyzorovat sklon k výstřednostem, přičemž já sama nejsem výjimkou.“

„Hmm. Tak to bychom měli. Děkuji za upozornění.“

„Tak nadšený souhlas jsem ani neočekávala, Artemisi.“

„Na začátku našeho spojení jste byla velmi uchválena logikou rčení o vyhánění čerta ďáblem, dělání hajných z pytláků a tak dále a tak dále. Jak by se vám líbilo tvrzení, že s člověkem s výstřední povahou nejlépe vyjde zase jen výstředník?“

Štělila po něm ostrážitým pohledem. „Co tím chcete říct?“

„Pokud budeme postupovat podle této logiky, můžeme dojít k závěru, že manželství dvou výstředníků může být velmi harmonické a uspokojivé pro obě strany.“

Madeline si odkašlala. „Manželství?“

„Samozřejmě za předpokladu, že výstřednosti obou osobností jsou vzájemně slučitelné.“

„Jistě,“ odpověděla váhavě.

„V našem případě tomu tak, alespoň dle mého názoru, je,“ pokračoval odhodlaně. „Alespoň během naší spolupráce jsem měl občas pocit, že se mnou v tomto směru souhlasíte.“

Madeline, nacházející se právě v hlubokém stínu vrhaném vysokou zdí, znehybněla. Její oči byly nevyzpytatelné a Artemis si uvědomil, že zadržuje dech.

„Dobrý bože, Artemisi, nežádáte mě snad náhodou o ruku?“

„Jak jste už sama poznamenala, mám coby kandidát na manžela mnoho nectností. Jsem vanzián, jsem výstředník, zabývám se obchodem –“

„Ano, ano, to všechno vím.“ Madeline si odkašlala. „Vaše obchodní záležitosti jsem nikdy nepovažovala za vážnou překážku. A pokud jde o spojení s vanzou a výstřední nápady – já sama také nejsem bez chyby, a tudíž vám nemám co vyčítat.“

„Přesto jste to při několika příležitostech udělala.“

„Ale Artemisi, pokud mi chcete připomínat každou bezvýznamnou poznámku –“

„I kdybychom zapomněli na váš vztah k vanze, je tady ještě něco jiného. Byl jsem příliš dlouho sám. Žil jsem jen myšlenkami na pomstu, s níž jsem se měl vypořádat už dávno. Obávám se, že tato skutečnost na mně zanechala stopy.“

„Všichni si s sebou neseme zranění z minulosti, Artemisi.“

„Už dávno nejsem mladík, postrádám mladistvý zápal a nadšení. Dokonce si už ani nejsem jist, zda vím, co to vlastně je, ten zápal a nadšení.“

„Rozhodně nejste starý, pane.“ Tiše si odkašlala. „Vlastně ve vás spatřuji výjimečnou kombinaci zralosti a životního elánu.“

„Zralosti a životního elánu?“

„Ano. A abych byla upřímná, rozhodně nejsem žena, kterou by okouzlovalo to, co se obvykle za mladistvý zápal a nadšení považuje. V tomto směru se tedy jistě shodneme.“

„Vezmete si mě, Madeline?“ Neodpověděla.

Artemise bodlo u srdce. „Madeline?“ Mlčela jako ryba.

„Proboha, Madeline, tak vezmete si mě?“ Zasténala. „Nejdřív byste mi přece měl říct, že mě milujete.“

„Měl bych –“ Uchopil ji za ramena a zašeptal: „U všech rohatých, ženská, proto mlčíte, až se mi málem zastavilo srdce? Protože jsem vám nevyznal lásku?“

„Není to tak malé opomenutí, Artemisi.“

Upřel na ni pohled. „Jak byste mohla nevědět, že vás miluji víc, než jsem kdy koho miloval?“

Usmála se. „Mohla. Snad proto, že jste se o této skutečnosti zapomněl zmínit.“

„Vezměte to tedy na vědomí.“ Přivinul ji k sobě a vášnivě ji políbil.

Když ji pak držel udýchanou v náručí, pozvedl hlavu a zeptal se: „Stanete se mou ženou?“

„Ráda.“ Ovinula mu paže kolem krku a zářivě se na něj usmála. „Zralých gentlemanů plných životního elánu neběhá po světě mnoho a žena v mém postavení si nemůže moc vybírat.“

Pohlédl do jejích milujících očí a cítil, jak jím prostupuje chvějivý pocit štěstí. „Díky bohu za to.“

Vzala jeho tvář do dlaní a políbila ho tak, až se mu zatetelilo srdce a krev mu horce zatepala v žilách.

„Miluji tě, Artemisi.“

Sevřel ji do náručí a vychutnával si závatný pocit radosti, jež vytryskl v jeho nitru.

„Je tady ještě jedna maličkost.“

„Cokoliv, má drahá.“

„Žádné souboje, rozuměl jste?“

„Říkal jsem vám, že je vysoce nepravděpodobné, že by někdo riskoval –“

Prudce zavrtěla hlavou. „Musíte mi to slíbit, Artemisi. Žádné souboje.“

Však jsou i jiné způsoby, jak se s tímto problémem vypořádat, pokud se objeví, pomyslel si. Když to bylo nezbytné, dokázal být i pokorný. „Dobře, žádné souboje.“

Rozesmála se. Zvonění jejího smíchu stoupalo nad zahradu obklíčenou vysokou zdí, lehoučké jako štěstí a ryzí jako láska.

Ústřední hrdinkou románu Černá vdova je Madeline Deveridgeová. Po násilné smrti manžela, z níž ji mnozí podezírají, žije velice uzavřeně v rodném domě – je z ní prostě Černá vdova, jak se jí začalo výstižně říkat. Zvrat v jejím životě nastane toho dne, kdy kdosi unese její služebnou. Madeline se obrací se žádostí o zjednání nápravy na Artemise Hunta, majitele pozemku, kde se únos odehrál. Hunt je člověk dvou tváří: pro veřejnost je bohatým gentlemanem, pro pár zasvěcených člověk s velmi obskurní minulostí. Vůbec nikdo však netuší, že základ svého jmění získal jako profesionální hazardní hráč a že žije s jedinou myšlenkou – s touhou po pomstě. Nikdy nezapomněl, že tři muži z „lepší“ společnosti kdysi dohnali k sebevraždě jeho milou, herečku Catherine Jensenovou.

Vztah mezi Madeline a Artemisem se brzy mění v náklonnost a později se ještě více prohlubuje. Výsledek jejich dramatického střetnutí s tajemným protivníkem je však dlouho na vázkách, neboť dvojice milenců má mocné soupeře – aby nakonec našla lásku a štěstí.